

โฉบไปอเมริกา

นำเรื่อง

ผู้เขียนมีโอกาสไปเที่ยวอเมริกา 4 ครั้ง ครั้งแรกไปเที่ยว 2 เมือง 2 รัฐ คือเมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย และเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์ ได้ไปชมวัดทั้งวัดไทย วัดจีน และวัดคริสต์, ได้ชมเทคนิคการถ่ายทำภาพยนตร์ที่ Universal Studios สนุกไปกับโลกของ Disney Land ชมการแสดงของสัตว์ผู้น่ารักที่ Sea World, ตลุยหิมะที่ตอนเหนือของรัฐยูทาห์ และยังได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่หลากหลายในอเมริกา

ครั้งที่สองได้ไปเที่ยวเมืองแอตแลนต้า รัฐจอร์เจีย (Georgia) และได้เดินทางไปที่วอชิงตัน ดี ซี และกรุงนิวยอร์กด้วย ซึ่งมีสถานที่ที่น่าชมน่าสนใจหลากหลาย เช่น ที่เมืองแอตแลนต้า ได้เข้าชม สถานีโทรทัศน์ CNN พิพิธภัณฑ์ Coca Cola ที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี ได้ไปชมทำเนียบขาว เข้าชมพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติ สถาบันสมิธโซเนียน อนุสาวรีย์วอชิงตัน และอนุสาวรีย์ลินคอล์น ที่กรุงนิวยอร์ก ได้นั่งเรือไปชมรูปปั้นเทพีสันติภาพบนเกาะเทพีสันติภาพ เข้าชมพิพิธภัณฑ์ “The Metropolitan Museum of Art” ซึ่งมีโบราณวัตถุมากมายหลากหลาย ได้ขึ้นตึกเอ็มไพร์สเตท ซึ่งเป็นตึกที่สูงถึง 102 ชั้น ได้นั่งรถยนต์ข้าม สะพานบรอดลีน เป็นสะพานแขวนโดยใช้เหล็กกล้าเป็นแห่งแรกของโลก ใช้เวลาก่อสร้างถึง 15 ปี และยังได้นั่งรถใต้ดินในกรุงนิวยอร์ก เป็นต้น

ครั้งที่สามไปเมืองลอสแอนเจลิสอีกครั้ง ไปเมืองซีแอตเติล รัฐวอชิงตัน ได้ชมโรงงานสร้างเครื่องบินโบอิงขนาดใหญ่มาก แล้วเลยไปดูน้ำตกสูงที่รัฐโอเรกอนด้วย จากนั้นได้นั่งรถยนต์และนำรถยนต์ลงเรือขนาดใหญ่ไปประเทศแคนาดา ได้ชมเมืองวิกตอเรีย (Victoria) และเมืองแวนคูเวอร์

ครั้งที่สี่ไปเมืองลอสแอนเจลิสอีก ไปคราวนี้ได้ไปเที่ยวเมืองซานดีเอโกเข้าไปชายแดนประเทศเม็กซิโกด้วย และบุตรชายได้ขับรถพาไปเที่ยวจากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออกของอเมริกา ระหว่างวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ รวม ๘ วัน ๘ คืน โดยค่าไหนนอนนั้น ส่วนมากเป็นโรงแรม โดยออกจากลอสแอนเจลิสแวะชมเมือง Las Vegas รัฐ Nevada เข้ารัฐ Utah แวะชมแคนยอนข้างทางบ้าง ที่เข้าชมมากหน่อยคืออุทยานแห่งชาติ Yellow Stone อยู่ในรัฐ Wyoming และ Idaho ได้ชมน้ำพุร้อน น้ำตก ทะเลสาบ ควายป่าก็มีมากมาย แล้วเดินทางต่อผ่านรัฐ Montana เข้าชมเมือง Buffalo รัฐ Wyoming ที่น่าสนใจได้ชมภาพแกะสลักอดีตประธานาธิบดีอเมริกัน ๔ คนบนภูเขาที่เรียกว่า Mount Rushmore National Memorial อยู่ในรัฐ South Dakota จากนั้นเดินทางต่อเข้ารัฐ Minisota รัฐ Wisconsin ได้แวะชมเมือง Chicago รัฐ Illinois ๑ วัน จากนั้นก็เดินทางผ่านรัฐ Ohio พักวัดและเที่ยวชมเมืองวอชิงตัน ดี ซี หลายวัน จึงเดินทางกลับเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

ผู้เขียนจึงขอเล่า “โฉบไปอเมริกา” โดยเริ่มจากการไปอเมริการั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2539 ในชื่อ “เที่ยว 2 เมือง 2 รัฐ เมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย และเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์” เชิญอ่านได้แล้วครับ

เที่ยว 2 เมือง 2 รัฐ

เมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนีย และเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์

เริ่มออกเดินทาง

ทางบริษัทสายจำกัด ซึ่งเป็นบริษัทนำเที่ยวได้แจ้งกำหนดการล่วงหน้าก่อนแล้ว โดยกำหนดเวลาให้ผู้เดินทางไปพร้อมกันที่เคาน์เตอร์การบินไทย สนามบินดอนเมือง เวลา 5.00 น. ของวันที่ 22 พฤศจิกายน 2539 เครื่องบินจะออกเวลา 7.30 น. ผู้เขียนต้องตื่นนอนก่อน 3.00 น. เพื่อเตรียมตัว และออกจากบ้านเวลา 4.20 น. ไปถึงสนามบินก็พบพวกเราที่จะเดินทางหลายคนแล้ว เจ้าหน้าที่ของบริษัทช่วยประสานงานในการตรวจสอบกระเป๋าเดินทาง พร้อมทั้งติดชื่อและหมายเลขกำกับไว้ด้วย เมื่อเสร็จแล้วจึงให้ไปพักผ่อนและดื่มกาแฟที่ห้องรับรองของการบินไทย ซึ่งเขาจัดให้ช่วงเวลา 4.30 -6.00 น. ระหว่างพักผ่อนเจ้าหน้าที่มาแจ้งให้พวกเราทราบว่า เครื่องบินจะเลื่อนเวลาออกจาก 7.35 น. เป็น 8.00 น. เศษ พวกเราจึงได้พักผ่อนต่อเวลาออกไปอีก

ตรวจหนังสือเดินทางแล้วขึ้นเครื่องบิน

จนกระทั่งเวลา 7.00 น. เศษ พวกเราจึงออกจากห้องรับรองไปตรวจหนังสือเดินทาง แล้วเดินไปยังประตู 14 บางคนก็เดินดูสินค้าปลอดภาษีซึ่งมีอยู่หลากหลาย ทั่วๆที่ปลอดภาษีแต่ดูราคาแล้วก็ยังแพงอยู่ ผู้เขียนเดินเข้าประตู 14 เพื่อไปนั่งรอในห้องรอขึ้นเครื่องบิน ซึ่งมีคนโดยสารนั่งรอกันเต็มห้อง สำหรับการเดินเข้าประตูนี้สำคัญมาก เพราะถ้าเข้าประตูผิดก็จะขึ้นเครื่องบินผิดด้วย ดังนั้นเราจะต้องจำให้ได้ พวกเรานั่งรอในห้องอีกนานพอสมควร กว่าจะได้ขึ้นเครื่องบินก็เป็นเวลา 8.00 น. เศษ ขณะนั่งรอในเครื่องบินว่าเมื่อไรเครื่องบินจะเริ่มบินเสียที นักบินได้ประกาศว่าเครื่องบินจะเลื่อนเวลาบินจริงๆออกไปอีก ขอให้ผู้โดยสารใจเย็นๆ วันนี้ได้เดินทางไปลอสแอนเจลิสแน่นอน

เครื่องบินเริ่มบิน

เครื่องบินเริ่มเคลื่อนออกจากที่เมื่อเวลา 9.10 น. ทั้งที่กำหนดเดิม 7.35 น. ซ้ำกว่ากำหนดเดิมถึง 1 ชั่วโมง 35 นาที เมื่อเครื่องบินบินสูงได้ระดับและถอดเข็มขัดนิรภัยได้แล้วแอร์โฮสเตสและสจ๊วตจึงนำอาหารเข้ามาให้รับประทาน เมื่อเวลา 9.30 น. ซึ่งสายมากแล้ว ขณะรับประทานอาหารเช้า นักบินได้ประกาศอีกว่า เครื่องบินจะบินผ่านจังหวัดนครราชสีมา จังหวัดอุบลราชธานี แล้วเข้าเขตลาว เวียดนาม ออกทะเลไปเกาหลีใต้ ใช้เวลาบินจากสนามบินดอนเมือง

ถึงสนามบินคิมโป ประเทศเกาหลีใต้ 4 ชั่วโมง 35 นาที และที่สนามบินคิมโปประมาณ 45 นาทีเพื่อเติมน้ำมัน เปลี่ยนนักบิน แอร์โฮสเตรสและสจ๊วตชุดใหม่ รวมทั้งให้ผู้โดยสารเปลี่ยนบรรยากาศด้วย เพราะถ้าบินจากสนามบินคอนเมืองถึงสนามบินลอสแอนเจลิสรวดเดียวจะใช้เวลาถึง 15 ชั่วโมง นักบิน แอร์โฮสเตรสและสจ๊วตจะเหนื่อยและเครียดมาก

ถึงสนามบินคิมโป ประเทศเกาหลีใต้

ขณะที่เครื่องบินบินอยู่สูงสุด คือบินอยู่เหนือเมฆ เมื่อมองลงไปข้างล่างเห็นแต่เมฆ บางครั้งไม่มีเมฆก็เห็นแผ่นดินบ้าง ท้องทะเลบ้างเห็นเรือลำเล็กนิดเดียว เมื่อเครื่องบินค่อยๆลดระดับจะลงที่สนามบินคิมโป จึงเห็นชายทะเลชัดเจนขึ้น เห็นทางด่วนในเมืองเซอูลซึ่งเป็นเมืองหลวงของเกาหลีใต้ มีรถยนต์แล่นน้อยกว่าทางด่วนในกรุงเทพมหานครของเรา ตามท้องถนนก็ไม่มีการติด จนกระทั่งเครื่องบินร่อนลงที่สนามบินคิมโป และจอดสนิทเมื่อเวลา 15.46 น. (เวลาประเทศไทยคือ 13.46 น. เวลาของประเทศเกาหลีใต้เร็วกว่าเวลาของประเทศไทย 2 ชั่วโมง) นักบินได้ประกาศให้ทราบทั่ว เครื่องบินจะพักที่สนามบินคิมโป 45 นาที ให้ผู้โดยสารทุกคนลงจากเครื่องบินก่อน ผู้โดยสารจึงเดินออกจากเครื่องบิน ขณะที่เดินเข้าห้องพักริมเจ้าหน้าที่ติดสติ๊กเกอร์ข้อความว่า “SAME PLANE” บนอกเสื้อให้กับผู้ที่เดินทางต่อไปยังลอสแอนเจลิสด้วย ระหว่างที่รอในห้องพักรได้เดินไปเดินมา และมองออกไปนอกหน้าต่าง ก็ไม่เห็นอะไรมากนัก บริษัททัวร์บางบริษัททำกำหนดการให้พักที่สนามบินคิมโปหลายชั่วโมง จึงพาลูกค้าไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ เช่น พระราชวังเคียงบก เที่ยวชมความเป็นอยู่ของชาวเกาหลี และลิ้มรสอาหารพื้นเมืองด้วย

บินต่อไป

จนกระทั่งเวลา 16.45 น. มีเสียงประกาศให้ผู้โดยสารขึ้นเครื่องบิน เมื่อเรียบร้อยแล้วเครื่องบินจึงเริ่มบินเมื่อเวลา 17.16 น. (เวลาในประเทศไทยคือ 15.16 น.) ในเมืองเซอูลเริ่มเปิดไฟแล้ว ขณะที่เครื่องบินบินขึ้นไปเรื่อยๆ มองเห็นแสงไฟตามตึกรามบ้านเรือนระยิบระยับสวยงามมากทีเดียว แอร์โฮสเตรสและสจ๊วตนำอาหารมาให้รับประทานเมื่อเวลา 18.30 น. (ตรงกับเวลาในประเทศไทย 16.30 น.) จึงไม่ทราบว่าเป็นอาหารมื้อกลางวันหรือมื้อเย็น เพราะอาหารมื้อแรกที่รับประทานเป็นอาหารมื้อเช้า รับประทานเมื่อเวลา 9.30 น. ปรากฏว่าพวกเราหลายคนที่ถือศีล 8 ไม่รับประทานอาหารมื้อนี้ แสดงว่าเป็นมื้อเย็น ส่วนมื้อกลางวันไม่ได้รับประทาน ทราบว่า เวลาโดยสารเครื่องบินระหว่างประเทศ มักรับประทานอาหารไม่เป็นเวลาแน่นอน แต่เขาก็มีกำหนดระยะเวลาไว้เช่นกันว่า จะแจกอาหารประมาณ 6 ชั่วโมงต่อ 1 มื้อ

หลังจากรับประทานอาหารแล้ว ก็ถึงเวลาพักผ่อนนอนหลับ มองไปนอกหน้าต่างก็มีดสนิทแล้ว แต่ก็นอนไม่หลับสนิทนัก เพราะจริงๆแล้วเป็นการนั่งเอนหลังหลับหรือนั่งหลับนั่นเอง ตื่นขึ้นมามองดูนาฬิกาพบว่าเป็นเวลา 23.00 น. (เวลาประเทศไทย) เปิดหน้าต่างมองไปข้างนอก

พบว่าสว่างแล้ว ทราบจากแอร์โฮสเตสว่าเข้าเขตอเมริกาแล้ว และเป็นเวลา 8.00 น.ของอเมริกา แสดงว่าเรานั่งเครื่องบินอยู่ในความมืดราว 7-8 ชั่วโมงเท่านั้น เพราะเครื่องบินบินไปทางทิศตะวันออก สวนทางกับพระอาทิตย์ เริ่มออกเดินทางจากเมืองไทยเช้าวันที่ 22 พฤศจิกายน 2539 ถึงอเมริกาก็เป็นเวลาเช้าวันที่ 22 พฤศจิกายน 2539 เช่นกัน

แอร์โฮสเตสและสจ๊วตนำอาหารเข้ามาให้รับประทานเมื่อเวลา 8.30 น. (เวลาของอเมริกา ส่วนเวลาของไทยคือ 23.30 น.) เว้นระยะเวลาจากรับประทานอาหารมื้อที่แล้ว 7 ชั่วโมง หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้วสักครู่ กัปตันพพงษ์ได้ประกาศว่า ขณะนี้เวลา 10.15 น.ของวันที่ 22 พฤศจิกายน ตามวันเวลาของอเมริกา ซึ่งตรงกับวันเวลาของไทยคือ 1.15 น.ของวันที่ 23 พฤศจิกายน อีก 15 นาทีที่จะถึงสนามบินลอส แองเจลิสแล้ว (เวลาของอเมริกาโดยเฉพาะลอสแอนเจลิสช้ากว่าเวลาของไทย 15 ชั่วโมง แสดงว่าเราออกเดินทางจากเมืองไทยตอนเช้าวันที่ 22 พฤศจิกายน ถึงอเมริกาเพิ่งเป็นเช้าวันที่ 22 พฤศจิกายน เราจึงได้กำไร 1 วัน) กัปตันพพงษ์ประกาศต่อไปอีกว่า สนามบินลอสแอนเจลิสมีชื่อเต็มว่า Losangelis International Airport ในเมืองลอสแอนเจลิสมีสนามบินหลายแห่ง สำหรับสนามบินแห่งนี้ใหญ่กว่าแห่งอื่นๆเพราะเป็นสนามบินนานาชาติ มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างจะเห็นเหนือเมืองลอสแอนเจลิสมีหมอกแดงมาก เพราะมีมลภาวะมาก อากาศจึงไม่บริสุทธิ์ เพราะมีโรงงานอุตสาหกรรมมาก นับว่าน่าเป็นห่วงมากทีเดียว

เครื่องบินแตะพื้นรันเวย์ของสนามบินลอสแอนเจลิสเมื่อเวลา 10.35 น. รวมเวลาที่เครื่องบินบินจากสนามบินคิมโป เกาหลีใต้ถึงสนามบินลอสแอนเจลิสราว 13 ชั่วโมง และถ้ารวมเวลาที่บินจากสนามบินคอนเมืองถึงสนามบินลอสแอนเจลิสประมาณ 15 ชั่วโมง ถ้าหากบินรวดเดียวไม่แวะพักที่สนามบินคิมโป เกาหลีใต้คงเครียดมากแน่นอน

ตรวจหนังสือเดินทางพร้อมกันเป็นครอบครัว

เมื่อเครื่องบินแล่นไปจอด ณ ที่จอด มองเห็นบริเวณสนามบินกว้างขวางมาก สมกับเป็นสนามบินนานาชาติ พอเครื่องบินจอดสนิทได้สักครู่ ผู้โดยสารก็เดินออกจากเครื่องบิน ทั้งนักบินแอร์โฮสเตสและสจ๊วตตั้งแถวส่งผู้โดยสารเดินออกจากเครื่องบิน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ผู้เขียนเดินตามเขาไปเรื่อยๆรู้สึกว่าไกลพอสมควร เมื่อถึงที่ตรวจหนังสือเดินทาง ปรากฏว่ามีคนรอคิวกันยาวเหยียด รอคอยนานพอสมควร เจ้าหน้าที่บริษัทสายจำกัดแจ้งให้ผู้เขียนทราบว่า ผู้ที่มาเป็นครอบครัว เช่น พ่อ แม่ ลูก สามิ ภรรยาให้ตรวจหนังสือเดินทางพร้อมกันได้ ผู้เขียนจึงได้ลัดคิวไปตรวจหนังสือเดินทาง พร้อมกับบุตรชายโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เร็วขึ้นมากทั้งตัวผู้เขียนเองและเจ้าหน้าที่ที่ตรวจหนังสือเดินทาง ตอนแรกก็วิตกเหมือนกันว่าเขาจะให้เปิดกระเป๋าให้ดู เพราะมีของฝากจากเพื่อนไปให้บุตรสาวของเขาบ้างเล็กน้อย แต่เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้ขอดูแต่อย่างใด

จากนั้นก็ไปรอรับกระเป๋าเดินทาง ซึ่งก็ต้องรออีกนานเช่นกัน ไม่ทราบว่ากระเป๋าของใครหายบ้างไหม เพราะคุณารับกระเป๋าแล้วไม่เป็นระบบเท่าที่ควร อาจจะรับผิดชอบโดยไม่เจตนาหรือเจตนาก็ได้ แต่พวกเราทุกคนได้รับกระเป๋าคืนไม่มีปัญหาแต่อย่างใด เมื่อได้กระเป๋าแล้วก็ใส่รถเงินซึ่งต้องเสียเงินโดยวิธีหยอดเหรียญ แล้วพวกเราก็เดินออกไปยัง ณ สถานที่ที่มีคนมารอรับ

บริษัททัวร์ของคนไทยในอเมริกามารอรับ

ผู้ที่มารับพวกเราเป็นมัคคุเทศก์ของบริษัททัวร์ของคนไทยในลอสแอนเจลิส มีชื่อว่า American Tour and Leasing Co. ซึ่งจะอำนวยความสะดวกให้พวกเราระหว่างวันที่ 22 -30 พฤศจิกายน 2539 ทั้งอาหารการกิน ที่พัก และพาเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ โดยรับช่วงจากบริษัทสบายจำกัดอีกต่อหนึ่ง นอกจากมัคคุเทศก์แล้วยังมีผู้มารอรับพวกเราอีกคือ อุบาสก อุบาสิกาจากวัดพุทธเมย์วูด (ซึ่งตามกำหนดการพวกเราจะไปทอดกฐินที่วัดนี้ด้วย) และยังมีอุบาสกจากวัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี ด้วย (ซึ่งเดินทางมาก่อนพวกเรา) มัคคุเทศก์ได้พาพวกเราออกไปขึ้นรถยนต์ซึ่งจัดไว้ 2 คัน เมื่อเดินออกนอกสนามบินก็รู้สึกที่อากาศหนาวกว่าเมืองไทยอย่างชัดเจน

ปฐมนิเทศในรถยนต์

รถยนต์ออกจากสนามบินเมื่อเวลา 12.36 น. มัคคุเทศก์บอกว่าจะพาไปรับประทานอาหารกลางวันก่อน จากนั้นจึงจะพาเข้าที่พัก ระหว่างนั่งในรถยนต์มัคคุเทศก์ได้พูดกับพวกเราหลายเรื่องเพื่อแนะนำการใช้ชีวิตในอเมริกาช่วง 9 วันนี้ เช่น การพักในโรงแรม การใช้โทรศัพท์ การใช้เงิน กฎหมายและขนบธรรมเนียมประเพณีของอเมริกาที่ควรรู้ ซึ่งเรื่องเหล่านี้น่าสนใจมากผู้เขียนจะเขียนเล่าภายหลัง มีเรื่องหนึ่งที่มัคคุเทศก์ย้ำกับพวกเราว่า เมื่อถึงที่พักแล้วอย่านอน เพราะตอนกลางคืนจะนอนไม่หลับ เนื่องจากเราออกเดินทางจากเมืองไทยตอนเช้าและมาถึงอเมริกาก็ตอนเช้าอีก แต่เมืองไทยยังเป็นกลางคืนอยู่ เรายังปรับเวลาไม่ได้ ดังนั้นเมื่อถึงที่พักหลังจากเก็บกระเป๋าทำธุระกิจส่วนตัวแล้ว ให้พวกเราออกไปเดินดูสินค้าที่ศูนย์การค้าใกล้ๆ โรงแรมดีกว่านอน

อาหารมื้อแรกท้ออเมริกา

รถยนต์ถึงร้านอาหารเมื่อเวลา 13.06 น. เป็นร้านอาหารของคนไทยชื่อร้าน Tasty Thai Restaurant ดังนั้นอาหารมื้อแรกของเราที่อเมริกาจึงเป็นอาหารไทย และเป็นมื้อกลางวัน (มีอาหารเช้ารับประทานบนเครื่องบิน) สำหรับเวลาในประเทศไทย คือ 4.06 น. ยังไม่สว่างเลย ที่ร้านอาหารมีหนังสือพิมพ์ภาษาไทยซึ่งพิมพ์ในอเมริกาให้อ่านด้วย ผู้เขียนขอมาฉบับหนึ่ง จะเขียนเล่าให้ฟังภายหลังเพราะผู้เขียนพบอีกหลายฉบับด้วยกัน

เข้าที่พัก

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว มัคคุเทศก์ได้พาขึ้นรถยนต์ไปเข้าที่พัก เป็นโรงแรมชื่อ Holliday Inn Huntington Beach ซึ่งอยู่ในเมือง Huntington Beach ห้องพักสะอาดและกว้างขวางพอสมควรถ้าต้องการน้ำดื่มก็รองจากน้ำประปาในห้องน้ำดื่มได้เลย ทางโรงแรมไม่มีน้ำขวดแจกเหมือนเมืองไทย ถ้าต้องการน้ำร้อน น้ำแข็งก็ไปกดเอาเอง มีโทรศัพท์ทั้งแบบหยอดเหรียญและใช้บัตรโทรศัพท์ที่ชั้นล่าง ซึ่งสะดวกมาก ถ้าหากเป็นโรงแรมในเมืองไทยต้องออกไปใช้โทรศัพท์สาธารณะข้างนอก เพราะถ้าใช้โทรศัพท์ของโรงแรมต้องเสียค่าบริการแพงมาก เมื่อผู้เขียนถึงห้องพักได้พักกับบุตรชาย จากนั้นก็อาบน้ำแต่งตัวเพื่อเตรียมตัวไปศูนย์การค้าใกล้ๆ โรงแรมตามคำแนะนำของมัคคุเทศก์

เมื่อเดินออกจากโรงแรมก็พบกับอากาศที่หนาวเย็น ฟ้ายังมีลมแรงและมีฝนปรอยๆด้วย ต้องรีบวิ่งไปยังศูนย์การค้า ซึ่งมีสินค้านานาชนิดมากมาย พอใกล้เวลา 18.00 น.ผู้เขียนก็รีบมาขึ้นรถยนต์ที่หน้าโรงแรมเพราะมัคคุเทศก์นัดไว้ เพื่อพาไปรับประทานอาหารเย็น พอถึงเวลานัดปรากฏว่ามีคนขาดไป 6 คน ผู้เขียนจึงบอกมัคคุเทศก์ว่า มีหลายคนที่ถือศีล 8 ไม่รับประทานอาหารเย็น จึงไม่ต้องรอ อาหารมื้อเย็นเป็นอาหารจีนชื่อร้าน B.C. Seafood จากนั้นพาไปซื้อของและอาหารว่างที่ Super Market แล้วพากลับถึงโรงแรม เมื่อ 20.00 น.เศษ จากนั้นพวกเราได้ชวนเพื่อนๆ ได้ 17 คนเพื่อระดมความคิดและปรึกษาหารือ ที่จะไปทัศนศึกษาวัดพุทธเมย์วูดในวันรุ่งขึ้นว่าจะทำบุญทอดกฐินกันอย่างไรดี หลายคนแสดงความคิดเห็นว่าผู้ที่ทำบุญทอดกฐินควรทำบุญได้เลย เพราะถ้าทำบุญวันทอดกฐิน (วันที่ 24 พฤศจิกายน) คงไม่สะดวก ผู้เขียนทราบข้อสรุปแล้วจึงขอตัวไปนอนก่อนเมื่อเวลา 21.00 น. แต่ก็นอนไม่ค่อยหลับอาจเป็นเพราะตรงกับเวลาเมืองไทยคือ 12.00 น.หรือเที่ยงวันพอดี

เสียงออกยามดึกยิ่งทำให้นอนไม่หลับ

ทั้งๆที่นอนไม่ค่อยหลับ ปรากฏว่าเวลาประมาณ 01.00 น. มีเสียงออกในห้องดังไม่หยุด ไม่ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้น จึงเปิดประตูห้องออกไปดู ก็พบเพื่อนๆหลายคนเปิดประตูออกมาเช่นกัน ต่างถามกันว่ามียะไรเกิดขึ้น ซึ่งไม่มีใครทราบ ผู้เขียนโทรศัพท์ไปถามมัคคุเทศก์ก็ไม่ทราบเช่นกัน เสียงออกดังอยู่ราว 2 นาทีก็เงียบ ผู้เขียนจึงนอนต่อ แต่ก็นอนไม่ค่อยหลับอย่างเดิม สำหรับเสียงออกยามดึกนี้ รุ่งเช้าจึงทราบจากมัคคุเทศก์ว่า มีคนเมาสุราไปทาบสวิชไฟฟ้าของโรงแรม และตำรวจได้จับตัวไปแล้ว

ชมโบสถ์คริสต์หรือโบสถ์แก้ว

รุ่งเช้าวันที่ 23 พฤศจิกายน 2539 มีเสียงโทรศัพท์ปลุกเมื่อเวลา 6.30 น. และรับประทานอาหารเช้าเวลา 7.30 น.ที่ห้องอาหารของโรงแรม ก่อนเวลาอาหารทางโรงแรมจัดซาซากาแพให้ดื่มได้

ที่ห้องนั่งเล่นด้วย ตามกำหนดการวันนี้มักคุเทศก์จะพาไปชมโบสถ์คริสตัส วัดซีไหล โบสถ์มอร์มอน และวัดพุทธเมย์วูด

รถยนต์ออกจากโรงแรมเวลา 8.45 น.ถึงโบสถ์คริสตัส คนไทยเรียกกันว่า “โบสถ์แก้ว” เพราะใช้กระจกแก้วสร้างทั้งหลัง โบสถ์แก้วนี้มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “CRYSTAL CATHEDRAL” ตั้งอยู่ที่เมือง Garden Grove เมื่อพวกเราไปถึงก็มีสตรีสูงอายุมารับและพานำชม โดยบรรยายเรื่องของโบสถ์คริสตัสให้ฟังว่า เป็นโบสถ์ของคริสตจักร ใช้กระจกสร้างทั้งหลังคาและผนัง รวมทั้งหมดถึง 16000 แผ่น ภายในโบสถ์มีที่นั่ง 2800 ที่นั่ง (ในสหรัฐอเมริกามีกฎหมายให้สร้างโบสถ์จุคนได้ไม่เกิน 3000 คน) มีเวทีสำหรับแสดงดนตรีด้วย บนเวทีตั้งออแกนขนาดใหญ่ และมีท่อเสียงถึง 1700 ท่อ เวลา มีบรรยายธรรมจะถ่ายทอดเสียงผ่านดาวเทียมไปยังรัฐต่างๆด้วย

เมื่อผู้เขียนและคณะเข้าไปชมในโบสถ์ได้เห็นหลังคาและผนังเป็นกระจกทั้งหมด ภายในจึงสว่าง ความสูงของหลังคาสูงเท่ากับตึก 9 ชั้น นับว่าโอโถงมาก บนเวทีมีการจัดฉากไว้สวยงามมาก เพื่อแสดงละครเกี่ยวกับคริสตศาสนา จากนั้นก็ไปชมหอรบะฆัง สร้างด้วยเหล็กกล้ามีลักษณะเป็นหอสูงสง่างามมาก มองเห็นเด่นแต่ไกล ที่ลานกว้างข้างโบสถ์มีสระน้ำ กลางสระน้ำมีรูปแกะสลักหินอ่อน เป็นเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ที่น่าแปลกอย่างยิ่งก็คือตามทางเดินมีจารึกชื่อผู้บริจาคสร้างโบสถ์คริสตัส และจารึกข้อความเป็นคำอุทิศไว้ด้วย แทนที่จะจารึกไว้ตามผนังโบสถ์หรือตามเสาโบสถ์แบบของไทยเรา

ออกจากโบสถ์คริสตัสมักคุเทศก์ได้พาไปชมวัดซีไหล สำนักงานของนิกายมอร์มอน และวัดพุทธเมย์วูด ผู้เขียนขอนำมาเขียนเล่าให้ผู้อ่านได้อ่านต่อไปครับ

ชมวัดซีไหล

สถานที่ต่อไปที่มักคุเทศก์พาไปชมคือวัดของชาวจีนชื่อ วัดซีไหล ซึ่งมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า HSI LAI TEMPLE วัดนี้ตั้งอยู่ที่เมือง South Glenmark Drive ท่าเลที่ตั้งสวยมากเพราะตั้งอยู่บนเนินสูง มองเห็นได้แต่ไกล ชื่อวัดซีไหล มีความหมายว่า “มาตะวันตก” แสดงว่าเป็นวัดที่พระพุทธศาสนามาเผยแผ่จากตะวันออกมายังตะวันตกนั่นเอง การก่อสร้างก็ใช้วัสดุมาจากหลายประเทศทางตะวันออก เช่น เกาหลี ไทย ญี่ปุ่นและไต้หวัน เป็นต้น โดยใช้เงินก่อสร้างถึง 30 ล้านดอลลาร์

บริเวณวัดกว้างขวางมาก มีอาคารหลายหลังเช่นโบสถ์หลังใหญ่ ผู้เขียนและคณะได้เข้าไปชมในโบสถ์พบว่า มีพระพุทธรูปแบบนูนสูงองค์ใหญ่ 3 องค์ ผนังโบสถ์ประดับด้วยพระพุทธรูปองค์เล็กๆถึง 1 หมื่นองค์ เข้าใจว่าเป็นพระประจำตัวของผู้สร้าง เพราะมีชื่ออยู่ใต้อันพระด้วย ที่เพดานมีโคมไฟขนาดใหญ่สวยงามมาก ผู้ที่นำชมวัดชื่อคุณพอลล์เล่าให้ฟังว่าโคมไฟนี้มาจากประเทศญี่ปุ่น ต้องนำเขาไปติดตั้งก่อนที่จะทำประตูและผนัง เพราะมีขนาดใหญ่กว่าประตูมาก

ที่น่าสนใจมากอีกแห่งหนึ่งก็คือ รูปปั้นที่อยู่ในสวนกลางแจ้ง เรียกว่า “สวนพระอวโลกิเตศวร” และ “สวนพระอรหันต์” สวนพระอวโลกิเตศวรมีรูปปั้นพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร ที่เลี้ยง และเทวดา ส่วนสวนพระอรหันต์มีรูปปั้นพระอรหันต์อิริยาบถต่างๆกันถึง 18 องค์ นอกจากนี้ยังมีพิพิธภัณฑสถาน ห้องบริการอาหาร (ค่าอาหารคนละ 5 เหรียญ) ห้องขายของที่ระลึกและหนังสือพิมพ์ภาษาจีน ห้องเรียนสำหรับเด็กชาวจีนในอเมริกา วันที่ผู้เขียนไปชมพบเด็กชาวจีนมาเรียนกันมากพอสมควร และผู้เขียนยังพบใบประกาศโฆษณาของมหาวิทยาลัยซีโหลด้วย (มหาวิทยาลัยตั้งอยู่ที่เมือง Rosemead) โดยโฆษณาว່จะเปิดสอนในภาคฤดูร้อน ซึ่งมีสอนวิชาทางพุทธศาสนา เช่น วิชาจิตวิทยาพุทธศาสนา วิชาพุทธศาสนาในญี่ปุ่น วิชาสัมมนาพุทธศาสนาและวิชาภาษาทิเบต เป็นต้น แสดงว่าวิชาทางพระพุทธศาสนาก็มีเปิดสอนกันในอเมริกาคด้วย

สำนักงานนิกายมอร์มอน

ออกจากวัดซีโหลไปรับประทานอาหารจีนในย่านไชน่าทาวน์ ซึ่งมีร้านขายสินค้าจากเมืองจิ้นร้านขายหนังสือภาษาจีน ร้านอาหารจีนมากมายหลายร้าน จากนั้นเดินทางต่อไปยังสำนักงานนิกายมอร์มอน ซึ่งตั้งอยู่ที่เมือง Santa Monica เมื่อพวกเราเดินทางไปถึงสำนักงานมอร์มอนก็ได้รับการต้อนรับจากแหม่มสาวซึ่งเป็นอาสาสมัคร ให้พวกเราเข้าไปนั่งในห้องบรรยายเพื่อชมวิดีโอและสไลด์ เกี่ยวกับนิกายมอร์มอน จากนั้นก็ให้พวกเรากรอกแบบสอบถาม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชื่อ ที่อยู่ รวมทั้งหมายเลขโทรศัพท์ของเรา มีอยู่ข้อหนึ่งในแบบสอบถามว่า จะให้อาสาสมัครหรือมิชชันนารีไปเยี่ยมที่บ้านไหม ผู้เขียนจึงตอบไปว่า “ไม่” เพราะผู้เขียนทราบจากเพื่อนๆ ที่ไปด้วยกันว่า แบบสอบถามนี้จะป็นข้อมูลของเขา ถ้าหากเราไปจากประเทศไทย ข้อมูลนี้จะถูกส่งมายังสำนักงานของมอร์มอนในประเทศไทย และก็ป็นจริงตามนั้น เพราะเมื่อผู้เขียนกลับมาเมืองไทยราว 2 เดือนเศษ ก็ได้รับโทรศัพท์จากมิชชันนารีใกล้ๆ บ้านว่า จะให้เขามาเยี่ยมที่บ้านไหม ผู้เขียนก็ตอบไปเหมือนกับที่ตอบในแบบสอบถามว่า “ไม่” และพูดเพิ่มเติมว่ามิชชันนารีเคยมาเยี่ยมที่บ้าน 2 ครั้งแล้ว

แสดงว่ามิชชันนารีหรืออาสาสมัครของคริสตศาสนานิกายมอร์มอนมีเครือข่ายอยู่ทั่วโลก รวมทั้งเมืองไทยก็มีสำนักงานอยู่มากมายหลายแห่ง มิชชันนารีไปเผยแผ่ศาสนาถึงบ้าน จากการสังเกตมิชชันนารีที่เคยมา เยี่ยมผู้เขียนถึงบ้านพบว่าป็นคนหนุ่มสาวพูดภาษาไทยได้ดีพอสมควร ถึงแม้เขาไม่สามารถพูดชักจูงผู้เขียนให้นับถือศาสนาคริสต์ได้ แต่ผู้เขียนก็ได้รับความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์พอสมควร นับว่ามิชชันนารีเหล่านี้ได้ช่วยประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับศาสนาคริสต์กันถึงบ้านทีเดียว แต่ศาสนาพุทธและศาสนาอื่นๆ ยังไม่ได้ทำตรงจุดนี้ ผู้เขียนมีโอกาไปชมสำนักงานใหญ่ที่นครซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์และได้ทราบถึงการฝึกมิชชันนารีของเขาที่นั่นด้วย ผู้เขียนจะได้เล่าต่อไป

พวกเรากรอกแบบสอบถามแล้วได้มีโอกาสชมนิทรรศการของเขา มีคอมพิวเตอร์หลายเครื่องให้เราคลิกดูได้เป็นเรื่องเกี่ยวกับคริสตศาสนานิกายมอร์มอน และรูปภาพครอบครัวที่อบอุ่นมีพ่อแม่ลูกยิ้มแย้มแจ่มใสและมีความสุข แสดงว่าผู้ที่นับถือคริสตศาสนานิกายมอร์มอนจะประสบความสำเร็จในชีวิตครอบครัวซึ่งเขาถือเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง

เมื่อออกจากห้องนิทรรศการเพื่อเดินไปขึ้นรถยนต์ ได้เห็นคูบัวสาวคู่หนึ่งกำลังยืนถ่ายรูปอยู่ข้างโบสถ์มอร์มอนขนาดใหญ่ เสียหายที่มัลคูลเทศก่ไม่ได้พาเข้าไปชมในโบสถ์ เพราะต้องพาไปวัดพุทธเมย์วูดตามกำหนดการ

วัดพุทธเมย์วูด

ออกจากสำนักงานมอร์มอนไปวัดพุทธเมย์วูด ใช้เวลาเดินทางชั่วโมงเศษ ถึงวัดพุทธเมย์วูดเกือบค่ำคือเวลา 16.45 น. ลงจากรถยนต์ก็พบกับอากาศเย็นมากพอสมควร

ผู้เขียนขอแนะนำให้ผู้รู้จักวัดพุทธเมย์วูดพอสังเขปก่อน วัดนี้ตั้งอยู่ที่เมืองเมย์วูด (Maywood) มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า **Dhammakya International Society of California** บริเวณวัดมีถนนล้อมรอบหรือเป็นวงเวียน มีชื่อว่า Heliotrope Circle มีอาคารหลังใหญ่อยู่กลาง ทราบว่าชื่ออาคารเก่าแล้วกันห้องตกแต่งให้ใช้ประโยชน์ได้เอนกประสงค์ คือตรงกลางเป็นห้องโถงใหญ่ใช้เป็นห้องทำพิธีทางศาสนาได้ เช่น สวดมนต์ นั่งสมาธิ ทอดผ้าป่า ฯลฯ จุคนได้ประมาณ 250 คน ส่วนรอบๆ ห้องโถงใหญ่ เป็นห้องสำนักงาน ห้องนั่งสมาธิขนาดเล็ก ห้องเรียนสำหรับสอนภาษาไทยแก่เด็กไทย ห้องฉันอาหารสำหรับพระภิกษุ ห้องอาหารสำหรับอุบาสกอุบาสิกาและสาธุชน ห้องครัวและห้องน้ำ เป็นต้น ส่วนอาคารอีกหลังหนึ่งเป็นอาคารหลังเล็กๆเป็นกุฏิของพระภิกษุ ที่วัดนี้มีพระภิกษุจากวัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี 5 รูป มีอุบาสกอุบาสิกาจากวัดพระธรรมกายไปช่วยงานวัด 5 คน และมีอาสาสมัครคนไทยที่อยู่ในอเมริกามาช่วยงานอีกหลายคน เช่นช่วยงานธุรการ สอนภาษาไทยแก่เด็กไทย ขับรถยนต์ ทำครัวและอื่นๆ

วัดพุทธเมย์วูดนี้นับว่าเป็นที่พึงพอใจแก่คนไทยที่อยู่ในอเมริกาได้มาก เพราะจะมีการสวดมนต์ทำสมาธิทุกวัน สำหรับวันที่ตรงกับวันอาทิตย์ต้นเดือนเวลา 9.30น.ในเมืองไทย(ที่นั่นเป็นวันเสาร์ เวลา 18.30 น. เพราะเวลาช้ากว่าเมืองไทย 15 ชั่วโมง) จะมีการถ่ายทอดเสียงจากวัดพระธรรมกาย ซึ่งมีการสวดมนต์ การน่านั่งสมาธิ

และการทำบุญข้าวพระ จะมีคนไทยมากเป็นพิเศษ ที่วัดนี้จะเน้นการทำสมาธิเป็นสำคัญ คนไทยที่มาทำสมาธิที่วัดนี้จึงชอบ เพราะทำให้คลายเครียดจากการทำงานหนัก ได้พักผ่อนทั้งกายและใจ ทำให้สมองปลอดโปร่งคิดแก้ปัญหาต่างๆได้ เด็กนักเรียนจะเรียนดีขึ้นความจำความคิดก็ดีขึ้น การทำงานก็เจริญก้าวหน้าขึ้น ฯลฯ

เมื่อพวกเราเดินเข้าไปในอาคาร ก็ได้รับการต้อนรับจากอุบาสกอุบาสิกาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของวัด ให้พวกเราเข้าไปนั่งในห้องปฏิบัติธรรมเพื่อฟังโอวาทของหลวงพ่อดัตตะ (พระภวนาวิริยคุณ)

ซึ่งท่านเดินทางมาจากวัดพระธรรมกายก่อนหน้าพวกเราหลายวันแล้ว ครูเดียวหลวงพ่อก็มาถึง ท่านได้นำสวดมนต์แล้วให้อโวาทเกี่ยวกับการชมวัดคริสต์ วัดจีน เพื่อให้พวกเรานำข้อดีไปปรับปรุงแก้ไขพุทธศาสนาในเมืองไทยของเรา จากนั้นมีการถวายปัจจัยทำบุญทอดกฐินซึ่งจะมีการทอดกฐินในวันรุ่งขึ้น แล้วกราบลาหลวงพ่อกลับเมื่อเวลา 18.20 น. เป็นเวลาค่ำพอดี

ออกจากวัดพุทธเมย์วูด มัคคุเทศก์รีบพาพวกเราขึ้นรถยนต์เพื่อไปรับประทานอาหารเย็นทันที เพราะเจอกับภัยพิบัติแล้ว ถ้าไปไม่ตรงเวลาจะถูกยกเลิกทันที จึงไม่มีเวลาชมบริเวณวัด ผู้เขียนมีกำหนดการที่จะมาพักที่วัดนี้ระหว่างวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึงวันที่ 6 ธันวาคม 2539 คงได้มีเวลาชมบริเวณวัดและศึกษากิจการของวัดอย่างแน่นอน แต่เพื่อนๆที่ไม่คิดจะมาอีกก็คงเสียดายเพราะมีเวลาอยู่ที่วัดนี้ไม่นานนัก วันรุ่งขึ้นจะมีการทอดกฐินก็ไม่ได้จัดทอดกฐินที่วัด เพราะบริเวณคับแคบ จะไปจัดพิธีทอดกฐินที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

ยามเช้าหน้าโรงแรม

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ 2 พฤศจิกายน 2539 เสียงโทรศัพท์ปลุกเมื่อเวลา 5.30 น. ซึ่งเชื่อกว่าวันวาน เพราะวันนี้พวกเราจะไปร่วมทอดกฐินแต่เช้า มัคคุเทศก์จึงนำให้ตื่นนอน 5.30 น. รับประทานอาหารเช้า 6.30 น. และออกเดินทาง 7.30 น. เมื่อผู้เขียนรับประทานอาหารเช้าแล้ว จึงออกมารอขึ้นรถหน้าโรงแรม พบว่าอากาศภายนอกหนาวกว่าภายในโรงแรม เพราะภายในโรงแรมปรับอุณหภูมิได้ ผู้เขียนสังเกตดูรถยนต์ที่เล่นหน้าโรงแรมพบว่า มีน้อยกว่าวันวาน เพราะเป็นวันอาทิตย์ ที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งก็คือ เห็นรถยนต์ทุกคันเล่นมาหยุดหน้าโรงแรมครู่หนึ่งแล้วจึงเล่นต่อไป ทั้งๆที่ไม่มีไฟแดง ทำให้ผู้เขียนสงสัยจึงเดินไปดูใกล้ๆ พบว่าที่ริมถนนมีป้าย “STOP” เพื่อให้คนเดินข้ามนั่นเอง ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือ ทั้งๆที่ไม่มีคนเดินข้ามถนน รถยนต์ทุกคันก็จะหยุดครู่หนึ่งแล้วจึงเล่นต่อไป แสดงว่าเขามีวินัยกันดีมากทีเดียว

เดินทางไปมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียเพื่อร่วมทอดกฐิน

ทั้งๆที่กำหนดการรถจะออกเวลา 7.30 น. ปรากฏว่าพวกเราพร้อมกันก็เลยเวลาถึง 7.45 น. รถจึงได้ออกจากโรงแรม ไปถึงมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ซึ่งอยู่ในเมือง Fullerton เมื่อเวลา 8.20 น. สถานที่จัดพิธีทอดกฐินเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย มีชื่อว่า “University Center” เป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมของนักศึกษานั้นเอง ซึ่งมีทั้งห้องประชุม ห้องอ่านหนังสือ ห้องอาหาร และห้องทำกิจกรรม สำหรับห้องประชุมเป็นห้องใหญ่พอสมควรจุคนได้ราว 2000 คน ทราบว่าจะมีคนไทยมาร่วมทอดกฐินไม่ต่ำกว่า 1000 คน ถ้าหากจัดที่วัดพุทธเมย์วูดซึ่งคับแคบมาก เพราะมีห้องโถงจุคนได้ราว 200 คนเท่านั้น จึงต้องมาจัดที่นี่

พิธีต้อนรับในต่างแดน

เมื่อพวกเราลงจากรถ ก็ปรากฏว่ามีคนไทยในลอสแอนเจลิสแต่งชุดขาวยืนตั้งแถวอยู่หลายคน เพื่อรับพวกเรา พร้อมทั้งให้พวกเรารับประทานอาหารแห้งใส่บาตรคนละ 1 ชุดด้วย ส่วนการบริจาคก็แล้วแต่ศรัทธา (มีกล่องรับบริจาคด้วย) พวกเราได้รับเชิญให้ไปนั่งรอใส่บาตรในสนาม ซึ่งมีเสื้อปูไว้อย่างเป็นระเบียบ มีคนไทยในลอสแอนเจลิสมารอใส่บาตรราว 300 คน รออยู่สักครู่หลวงพ่อดัตตะและคณะสงฆ์รวม 14 รูปก็มารับบาตร บรรยากาศวันนั้นเหมือนตักบาตรในเมืองไทย ผู้เขียนไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะพบบรรยากาศแบบนี้ในต่างแดน

ชมบริเวณมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

เมื่อตักบาตรเสร็จแล้ว เจ้าหน้าที่แจ้งว่าให้สาธุชนพร้อมกันในห้องประชุมเวลา 10.00 น. ผู้เขียนเห็นมีเวลาเหลืออีกเกือบ 1 ชั่วโมง จึงถือโอกาสเดินชมและถ่ายภาพบริเวณมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียใกล้ๆ University Center เนื่องจากวันนี้เป็นวันอาทิตย์มหาวิทยาลัยปิด จึงเดินชมเฉพาะอาคารภายนอก เช่นอาคาร Visual Art Center มีผลงานทางศิลปะของนักศึกษาแสดงไว้ในห้องโชว์ มีเครื่องปั้นดินเผา การประดิษฐ์เศษวัสดุต่างๆ และภาพเขียน เป็นต้น เดินไปเรื่อยๆ ก็พบกับจอรถสำหรับคนพิการ แสดงว่าเขาเห็นอกเห็นใจคนพิการอย่างยิ่ง แม้กระทั่งในบริเวณมหาวิทยาลัยก็จัดที่จอดรถให้โดยเฉพาะ รวมทั้งห้องน้ำก็มีห้องน้ำสำหรับคนพิการเช่นกัน และใกล้ๆ ห้องประชุมมีห้องทำงานของนักศึกษา มีนักศึกษาชาวอเมริกันมานั่งอ่านหนังสือ และใช้คอมพิวเตอร์กระเป๋าคอมพิวเตอร์อยู่ 5 คนทุกๆ ที่เป็นวันอาทิตย์ ผู้เขียนจึงถือโอกาสเข้าไปนั่งจบบันที่กอดูครู่หนึ่ง จึงเตรียมตัวเข้าห้องประชุมเพราะใกล้เวลา 10.00 น.แล้ว

คนไทยในลอสแอนเจลิสมาร่วมทอดกฐิน

ใกล้เวลา 10.00 น. ผู้เขียนและสาธุชนทั้งที่ไปจากประเทศไทยและที่อยู่ในลอสแอนเจลิสเริ่มเดินเข้าห้องประชุม ผู้เขียนเลือกเข้าไปนั่งในกลุ่มสาธุชนที่อยู่ในลอสแอนเจลิส เพื่อหาโอกาสซักถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันบ้าง พบว่าสาธุชนในลอสแอนเจลิสทราบข่าวการทอดกฐินวันนี้จากหนังสือพิมพ์ภาษาไทยซึ่งลงข่าวนี้หลายฉบับ (ผู้เขียนจะเขียนถึงหนังสือพิมพ์ภาษาไทยที่ออกเผยแพร่ในลอสแอนเจลิสในภายหลัง) บางคนทราบจากญาติมิตรบอกต่อกันไป, บางคนมากับบุตร, บางคนเป็นนักศึกษาเพิ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ปี 1 และบางคนเพิ่งมาจากเมืองไทยยังเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้และกำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ เด็กหนุ่มคนหนึ่งแปลกใจมาก ที่ทราบจากผู้เขียนว่า มีคนไทยเดินทางจากเมืองไทยเพื่อมาทอดกฐินในวันนี้ถึง 80 คนเศษ สำหรับสาธุชนที่มาวันนี้ประมาณ 1200 คน

หลวงพ่อดำนั่งสมาธิ

เวลา 10.00 น.เศษหลวงพ่อดำและคณะสงฆ์มาถึงหอประชุม หลังจากหลวงพ่อนำสวดมนต์แล้ว ได้นั่งสมาธิ ถึงแม้ทุกคนนั่งบนเก้าอี้ก็นั่งสมาธิได้ หลวงพ่อดำให้นั่งตัวตรงๆได้ไม่ผลอหลับ ให้อุ้งมือขวาทับมือซ้ายตามสบาย โดยให้นิ้วชี้จรดหัวแม่มือด้วย ปล่อยใจตามเสียงหลวงพ่อดำ วางใจว่างๆหรือกำหนดองค์พระที่ศูนย์กลางกายก็ได้ ถ้าฟังก็ภาวนาในใจว่า “สัมมาอรหัง” ไปเรื่อยๆ นั่งสมาธิประมาณ 45 นาที ก็มีการถวายสังฆทาน หลวงพ่อดำได้กล่าวถึงของที่ถวายสังฆทานว่า พระภิกษุจะนำไปใช้เพื่อจะได้ปฏิบัติธรรมและต่ออายุพระพุทธศาสนาได้นานเท่านั้น เสร็จพิธีภาคเช้าราว 11.00 น.เศษคณะสงฆ์ไปฉันภัตตาหารเพล สาธุชนนั่งในหอประชุมต่อ เพื่อชมวิดีโอเกี่ยวกับกิจกรรมของวัดพระธรรมกาย แล้วจึงออกไปรับประทานอาหาร ซึ่งมีอาหารกล่องแจกนอกห้องประชุม พวกเราที่เดินทางไปจากเมืองไทย ได้รับเชิญให้ไปรับประทานอาหารในห้องอาหารของมหาวิทยาลัย ได้รับแจกข้าวใส่ในกล่องโฟมขนาดใหญ่ มีกับข้าวหลายอย่างเช่นไก่ทอด ไก่ผัดใบกระเพรา ไข่พะโล้ ทอดมัน และขนม เสียดายที่ไม่ได้นั่งรับประทานอาหารกับคนไทยในลอสแอนเจลิส จะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน

พิธีทอดกฐินภาคบ่าย

เวลา 12.30 น.มีการตั้งแถวเดินเข้าห้องประชุมเพื่อความเป็นระเบียบในการถวายผ้ากฐินและดอกไม้ พวกเราที่ไปจากเมืองไทยได้นั่งแถวหน้าๆ เวลา 13.10 น.หลวงพ่อดำและคณะสงฆ์มาถึงบริเวณพิธี จากนั้นหลวงพ่อดำได้บรรยายธรรมะเกี่ยวกับการทอดกฐินให้ฟังก่อน แล้วจึงมีพิธีถวายผ้ากฐิน เสร็จพิธีเวลา 15.08 น.

ประสานไทย-อเมริกา

กิจกรรมหลังพิธีทอดกฐินยังมีต่ออีก คือรายการ “ประสานไทย-อเมริกา” เริ่มจากการชมวิดีโอเกี่ยวกับการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ ที่วัดพระธรรมกาย จากนั้นเป็นการอภิปรายในหัวข้อ “ประสานไทย-อเมริกา” คุณวันชัย (เป็นอุบาสกที่วัดพระธรรมกาย ซึ่งเดินทางไปกับหลวงพ่อดำ) เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย คุณวันชัยแนะนำผู้อภิปราย 4 ท่านด้วยกัน เป็นผู้เดินทางไปจากเมืองไทย 2 ท่านคืออุบาสกถาวร วิถีราษฎร์ ซึ่งสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยเป็นครูมาก่อน อีกท่านหนึ่งคือคุณพจน์ สีแดง ส่วนผู้ที่อยู่ในลอสแอนเจลิส 2 ท่านคือคุณเรวดี เรืองกุล ซึ่งสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เดินทางมาทำงานในลอสแอนเจลิสหลายปีแล้ว และเป็นประธานในการทอดกฐินวันนี้ อีกท่านหนึ่งคือคุณชินวัฒน์ ตันติพิชญ์ ได้เดินทางมาทำงานในลอสแอนเจลิสราว 19 ปีแล้ว และเป็นผู้ติดต่อสถานที่ในการทอดกฐินวันนี้ด้วย

เนื้อหาที่อภิปรายกันเป็นประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมและการทำบุญ เช่น บางท่านกล่าวว่า การที่พวกเราคนไทยได้มาทอดกฐินในวันนี้ประมาณ 1200 คน เสมือนหนึ่งเป็นญาติกัน คงเคยสร้างบุญกุศลร่วมกันมาในหลายภพหลายชาติ บางท่านได้อภิปรายถึงการได้ปฏิบัติธรรมว่า ทำให้แก้ปัญหาในการใช้ชีวิตในต่างแดนได้อย่างดียิ่ง เพราะมีหลายคนเมื่อเดินทางมาทำงาน หรือศึกษาต่อ ต้องประสบกับอุปสรรคต่างๆมากมาย ทั้งอากาศที่หนาวเหน็บ สิ่งแวดล้อมที่ไม่คุ้น ภาษาที่ไม่ค่อยรู้เรื่องในระยะแรกๆ ทำให้ร่างกายต้องอดทน จิตใจแข็งแรงแรงและเครียด เมื่อได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดทุกอย่างก็ดีขึ้น ความเครียดลดลง และสามารถแก้ปัญหาได้อย่างอัศจรรย์ ทั้งจิตใจก็สงบสบาย คลายกังวล มีความเมตตา กรุณา มีความรับผิดชอบชีวิต และอื่นๆอีกมาก

นับว่าการอภิปรายวันนั้นทำให้หลายคนที่ไม่เคยปฏิบัติธรรมมาก่อน คิดที่จะลองไปปฏิบัติธรรมดูบ้างนับว่าเป็นเป็นการอภิปรายที่ประสบความสำเร็จ จบลงด้วยความประทับใจของคนไทยที่เดินทางมาจากเมืองไทย และคนไทยในลอสแอนเจลิสอย่างดียิ่ง

ร่วมกันร้องเพลงก่อนแยกย้ายกันกลับ

หลังการอภิปรายคุณวันชัยซึ่งเป็นพิธีกรได้ให้ทุกคนร้องเพลง “ข้าวต้มมัดใจ” ร่วมกัน โดยมีเนื้อเพลงแจกด้วย เพลงนี้มีเนื้อเพลงกล่าวถึงข้าวต้มมัด 2 กลีบมัดรวมกัน เสมือนมัดใจคนหลายๆคนมาร่วมใจกันทำงานให้สำเร็จ และวันนี้ก็ได้มัดใจคนไทยที่เดินทางมาจากเมืองไทย กับคนไทยในลอสแอนเจลิสเช่นกัน ทุกคนร่วมกันร้องเพลงด้วยหน้าตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสและเบิกบาน จนกระทั่งเวลาประมาณ 17.00 น.จึงเลิกงาน เมื่อทุกคนเดินออกจากห้องประชุมได้รับแจกเทพพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อทัตตะคนละ 2 ม้วน (ซึ่งเทศน์ที่ลอสแอนเจลิส) จากนั้นก็ร่ำลากัน และแยกย้ายกันกลับ

ร้านขายยาจีน

พวกเราที่ไปจากเมืองไทยก็ขึ้นรถพร้อมกันเพื่อไปรับประทานอาหารเย็น เนื่องจากเวลานัดหมายกับทางภัตตาคารคือ 19.00 น. จึงมีเวลาเหลืออีกเกือบ 1 ชั่วโมง มัคคุเทศก์จึงพาพวกเราไปแวะร้านขายยาจีนย่านไชน่าทาวน์ มีคนจีนเป็นเจ้าของร้านและเป็นคนขาย พูดภาษาไทยได้ด้วย ป้ายประกาศหน้าร้านมีทั้งภาษาไทยและภาษาจีน และยังมีใบปลิวภาษาไทยแจกให้อ่านด้วย แต่เขียนภาษาไทยผิดหลายคำ ยาจีนที่ขาย คือ โสม เห็ดหลินจือ และวิตามิน เป็นต้น พวกเราซื้อกันหลายคน

ผู้เขียนไม่สนใจซื้อยาจีน เพียงเดินชมพอสมควรแล้ว จึงเดินออกไปชมบริเวณไชน่าทาวน์ พบว่าร้านปิดเป็นส่วนใหญ่เพราะค่ำแล้ว มีร้านขายยาจีนอีกร้านหนึ่งเปิดอยู่ พวกเราบางคนเข้าไปซื้อ ผู้เขียนจึงตามเข้าไปชมด้วย ปรากฏว่าตอนขึ้นรถถูกมัคคุเทศก์ต่อว่าเอา จากนั้นก็ไปรับประทานอาหารเย็นแล้วกลับโรงแรมเพื่อพักผ่อน รุ่งขึ้นมัคคุเทศก์บอกว่าจะไปซื้อของที่ร้าน

ปลอดภัย และจะพาไปชมสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ที่ Universal Studios ผู้เขียนจะนำมาเขียนเล่าให้ผู้อ่านได้อ่านต่อไปนะครับ

ผู้เขียนขอเล่าก่อนนะครับ ขอเชิญผู้อ่านติดตามต่อไป โดยเริ่มจากรุ่งขึ้นเช้าวันที่ 25 พฤศจิกายน 2539 มัคคุเทศก์ให้รถออกจากโรงแรมเมื่อเวลา 8.31 น. ทั่วๆที่นัดไว้ 8.00 น. เสียเวลา รอจนกว่าจะพร้อมกันถึงครึ่งชั่วโมง ทำให้พวกเรากันเองขาดทุนในการทัศนศึกษาไปครึ่งชั่วโมงเช่นกัน

ขึ้นทางด่วน

ออกจากโรงแรมถนนว่าง แต่พอขึ้นทางด่วนก็พบรถติดบนทางด่วนมากพอสมควร รถแล่นไปได้ครู่เดียวก็ผ่านทุ่งนาซึ่งเป็นเขตเกษตรกรรม ทางด่วนบางช่วงผ่านที่อยู่อาศัย ต้องสร้างกำแพงสูงเพื่อป้องกันเสียงรบกวนประชาชน 2 ฟากทางด่วน บางช่วงเป็นทางด่วนแบบที่เมืองไทยเรียกกันว่า “เส้นก๊วยเตี๋ยว” ซึ่งมีหลายแห่งด้วยกัน มัคคุเทศก์เล่าให้ฟังว่าระบบทางด่วนในลอสแอนเจลิสนับว่าทันสมัยมาก มีชาวต่างชาติที่ต้องการสร้างทางด่วนมักจะมาศึกษาดูงานอยู่เสมอ

ศูนย์ดนตรี (Music Center)

ลงจากทางด่วนเพื่อแวะศูนย์ดนตรี ซึ่งเป็นโรงมหรสพเล่นดนตรี แต่ไม่มีคนมาฟังดนตรี เนื่องจากยังไม่ถึงเวลาเล่นดนตรีเพราะยังเช้าอยู่ มัคคุเทศก์ต้องการให้พวกเราชมและถ่ายรูปปั้นนักดนตรีและน้ำพุ ซึ่งอยู่กลางลานกว้าง มีรถทัวร์พานักท่องเที่ยวมาแวะชมและถ่ายรูปกันหลายกลุ่มด้วยกัน

เมืองเม็กซิกัน (Mexican Town)

ออกจากศูนย์ดนตรีไปแวะชมเมืองเม็กซิกัน เนื่องจากมีชาวเม็กซิกันอาศัยอยู่ในลอสแอนเจลิสจำนวนมาก ชาวเม็กซิกันจึงตั้งร้านขายของที่ระลึก อาหารและเครื่องคัมของชาวเม็กซิกัน เพื่อบริการชาวเม็กซิกันด้วยกันเองและบริการนักท่องเที่ยวด้วย เนื่องจากยังเช้าอยู่จึงมีคนไม่มากนัก พวกเราก็เดินชมกันไม่นานนักเพราะไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจ มัคคุเทศก์จึงบอกให้ขึ้นรถเดินทางต่อไป

สินค้าปลอดภาษี (Duty Free)

เป็นสถานที่ที่พวกเราหลายคนอยากให้ไปถึงเร็วๆและให้อยู่นานๆ เพราะต้องการเลือกซื้อสินค้านั่นเอง เมื่อพวกเราไปถึงก็ได้รับการต้อนรับจากพนักงานอย่างดี พร้อมทั้งแจกบัตรซื้อสินค้าราคาพิเศษสำหรับชาวต่างประเทศด้วย เพื่อนๆบางคนหยิบรายการสินค้าที่จะซื้อออกมา บางคนรับ

ฝากมาซื้ออีกด้วย ผู้เขียนเดินชมสินค้าอยู่ไม่นานนัก เพราะไม่ค่อยสนใจ เพียงเพื่อศึกษาว่ามีสินค้าประเภทใดบ้าง ราคาเป็นอย่างไร จึงพบว่าราคาสินค้าก็ถือว่าแพง และเป็นของฟุ่มเฟือยเป็นส่วนใหญ่ เช่น เครื่องสำอาง เสื้อผ้า เครื่องประดับ และช็อกโกแลต เป็นต้น เดินไปเดินมาจึงพบห้องพักสำหรับมัคคุเทศก์โดยเฉพาะ แสดงว่าทางร้านจัดไว้ให้ เมื่อผู้เขียนเดินผ่านไปมัคคุเทศก์พูดกับผู้เขียนว่า เข้าไม่ได้ ทั่วๆที่ผู้เขียนไม่ได้คิดจะเข้าไปเพียงแต่เดินผ่านเท่านั้น และที่เคาน์เตอร์มีเอกสารภาษาญี่ปุ่นเล่มหนาแจก เป็นเอกสารเกี่ยวกับสินค้าและบอกราคาไว้ด้วย แสดงว่าคงมีชาวญี่ปุ่นมาซื้อกันมากแน่นอน เพราะมีศูนย์การค้าญี่ปุ่นอยู่ใกล้ๆกัน

ศูนย์การค้าญี่ปุ่น (Japanese Village Plaza)

ออกจากร้านสินค้าปลอดภาษีก็แวะศูนย์การค้าญี่ปุ่น ซึ่งมีร้านหนังสือภาษาญี่ปุ่น อาหารญี่ปุ่น ของที่ระลึกจากญี่ปุ่น เป็นต้น เป็นที่สังเกตว่าในลอสแอนเจลิสมีชาวต่างชาติอาศัยอยู่มาก จึงมีย่านการค้าของชาตินั้นๆอยู่ด้วย (รวมทั้งของไทยด้วย ซึ่งผู้เขียนจะกล่าวต่อไป) ในบริเวณศูนย์การค้าญี่ปุ่นนี้มีตำรวจอเมริกันนั่งกางเกงขาสั้นนั่งรักษาการณ์อยู่หลายคน บางคนใช้รถจักรยานด้วย ไม่ทราบว่ามีรถจักรยานไล่จับคนร้ายหรืออย่างไร ซึ่งก็แปลกดี

มนุษย์กล่อง : คนจรจัดกลางใจเมือง

รถออกจากศูนย์การค้าญี่ปุ่น เมื่อเวลา 12.45 น. เพื่อไปรับประทานอาหารไทยมื้อกลางวัน รถแล่นผ่านสวนสาธารณะซึ่งมีคนจรจัดนั่งอยู่ข้างถนน 3 คนถือป้ายเขียนข้อความว่า “ I am hungry “ (ผมหิว) เพื่อขอเงินจากผู้เดินทางผ่านไปมา มัคคุเทศก์เล่าให้ฟังว่า พอค่าลงคนจรจัดเหล่านี้จะนอนในกล่องโดยใช้ไม้ทำเป็นกล่อง เพราะถ้านอนกลางแจ้งจะหนาวตายแน่ๆ จึงมีคนเรียกคนจรจัดเหล่านี้ว่า “มนุษย์กล่อง” ซึ่งมีอยู่พอสมควร ทั้งที่อเมริกาเจริญมากก็ยังมีคนจรจัดให้เห็น ผู้เขียนเคยเห็นคนจรจัดเหล่านี้หาเศษเหรียญตามตู้โทรศัพท์ และตามตู้ขายหนังสือพิมพ์ เพราะบางคนหยอดเหรียญแล้วไม่สนใจรับเงินทอน ผู้เขียนก็เคยลองหาดู แต่ไม่เคยได้ คงโชคไม่ดีกระมัง ผู้เขียนยังไม่เคยเป็นคนจรจัดในอเมริกานะครับ ลองหาประสบการณ์เท่านั้น

สวนตาล ดอกหญ้า : ร้านอาหารไทยและร้านหนังสือไทย

รถมาถึงกลุ่มร้านอาหารไทย ซึ่งเขียนป้ายเป็นภาษาไทย เช่น สวนตาล กานดา บางรัก และที่ใหญ่ชองงาม เป็นต้น และมีร้านขายหนังสือภาษาไทยชื่อร้าน “ดอกหญ้า” ด้วย ร้านเหล่านี้อยู่ใน “ Thailand Plaza “ และอยู่ในเมือง Hollywood มัคคุเทศก์พาพวกเราไปรับประทานอาหารกลางวันที่ร้าน “สวนตาล” พวกเราไม่ได้รับประทานอาหารไทยมาหลายมื้อ จึงรับประทานได้มากเป็นพิเศษ ซึ่งมีแกงเขียวหวาน ไข่เจียว ไข่พะโล้ ไก่ผัดใบกระเพรา ผัดผักใส่กุ้ง เป็นต้น เจ้าของร้านเป็นคนไทย พนักงานเสิร์ฟก็เป็นคนไทย บางคนมาอยู่อเมริกา 20 กว่าปีแล้ว ผู้เขียนทราบจากพนักงาน

เสิร์ฟว่าร้าน “คอกหญ้า” อยู่ชั้นล่างของร้านสวนตาลนี้เอง เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ผู้เขียนรีบลงไปร้านคอกหญ้าทันที พบว่ามีหนังสือจากเมืองไทยหลากหลาย เหมือนร้านคอกหญ้าในเมืองไทย มีหนังสือพิมพ์จากเมืองไทยฉบับวันอาทิตย์ที่ 24 พฤศจิกายน 2539 จำหน่ายด้วย ติตราคาไว้ฉบับละ 1.5 เหรียญ ติตราคาไทยในสมัยนั้นก็ราว 37 บาท ถ้าเป็นสมัยนี้ก็ราว 60 บาท ผู้เขียนมองว่าถ้าคนไทยในอเมริกาซื้อหนังสือพิมพ์จากเมืองไทยอ่านกันมาก ๆ ก็ดี เงินดอลลาร์จะได้เข้าประเทศมาก ๆ ในร้านคอกหญ่ายังมีใบปลิวภาษาไทยแจกแก่คนไทยอีกด้วย ผู้เขียนหยิบมา 2 แผ่น พบว่าเป็นใบปลิวเกี่ยวกับการจัดทัวร์สำหรับคนไทยแผ่นหนึ่ง อีกแผ่นหนึ่งเป็นการจัดล่องกระทงที่วัดพุทธชิโนฮิลล์ แสดงว่ามีผู้จัดกิจกรรมให้คนไทยในต่างแดนอยู่เสมอ

ผู้เขียนอ่านพบในหนังสือพิมพ์มีชุมชนในเมืองไทยกล่าวถึงชาวอเมริกันหลายฝ่ายจัดตั้ง “ไทยทาวน์ (Thai Town)” ขึ้นมาโดยขอความเห็นจากชุมชนไทยที่อาศัยอยู่ในเขตฮอลลีวูดและเมืองใกล้เคียง ถ้าทำได้สำเร็จจะช่วยชูเอกลักษณ์ไทยได้มากที่สุดทีเดียว ปัจจุบันนี้ในลอสแอนเจลิส มีชุมชนชาวเอเชียในชื่อต่างๆ เช่น China Town, Korean Town, Little Tokyo, และ Little Saigon เป็นต้น ลักวันหนึ่งคงมี “ไทยทาวน์” แน่แน่นอน เพราะมีคนไทยมากพอสมควร วัดไทยก็มีอยู่หลายวัดแล้ว เช่น วัดไทยลอสแอนเจลิส, วัดพุทธจักรมงคลรัตนาราม, วัดป่าธรรมชาติ, วัดพุทธปัญญา, วัดพุทธชิโนฮิลล์, วัดพุทธธานุสรณ์, วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย, วัดภริทตวนาราม และวัดมงคลรัตนาราม เป็นต้น

รอยมือรอยเท้าของดาราสอลลีวูด

ขณะนี้พวกเราอยู่ในดินแดนของ Hollywood ซึ่งเป็นเมืองของดารากาพย์ยนตร์ที่พวกเรากันคุ้นกันมานาน เมื่อรถออกจากร้านอาหารได้ครู่เดียวก็มองเห็นตัวหนังสือคำว่า “HOLLYWOOD” ติดอยู่บนภูเขาชัดเจนมาก เพื่อให้พวกเราสัมผัสเมืองของดารากาพย์ยนตร์อย่างใกล้ชิด มัคคุเทศก์จึงพาผ่านย่านที่มีโรงภาพยนตร์ 2 ฟากถนน และพาแวะโรงภาพยนตร์ “Man Chinese Theater” มิใช่พาชมภาพยนตร์นะครับ แต่พาไปชมรอยมือและรอยเท้าของดารากาพย์ยนตร์ที่ปรากฏอยู่บนพื้นซีเมนต์หน้าโรงภาพยนตร์ และมีชื่อดารากาพย์ยนตร์กำกับไว้ด้วย คงเป็นการดึงดูดให้คนมาชมและจะได้ชมภาพยนตร์ของเขาด้วยนั่นเอง มีคนมาเดินดูกันมากพอสมควร

UNIVERSAL STUDIOS HOLLYWOOD

จุดหมายปลายทางของพวกเราในวันนี้ก็คือ Universal Studios Hollywood ซึ่งเป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ พวกเราเดินทางไปถึงเป็นเวลา 14.28 น.แล้ว และต้องรอมัคคุเทศก์ไปซื้อตั๋วเข้าชมอีก จนกระทั่งเวลา 14.50 น.จึงเดินผ่านประตูเข้าไปชมภายในได้

เมื่อพวกเราเดินเข้าไปชมภายใน มัคคุเทศก์เกรงว่าพวกเราจะหลง เพราะมีคนเข้าชมกันมาก จึงแนะนำให้พวกเราเดินกันไปเป็นกลุ่ม ถ้าหลงจริงๆก็ให้มาพบกันตรงทางออกเวลา 18.30 น.

WATER WORLD

จุดแรกที่มัคคุเทศก์จัดให้พวกเราชมพร้อมๆกันก็คือ “Water World” ซึ่งเป็นการแสดงจากภาพยนตร์เรื่อง “Water World” บริเวณที่แสดงกันด้วยสังกะสีเก่าๆ มีสระน้ำอยู่กลาง และมีอัจฉริยะให้คนนั่งชมได้ เขาจัดแสดงเป็นรอบๆ พวกเราเข้าไปชมรอบ 15.00 น. มีการแสดงการต่อสู้กันด้วยการยิงปืน การใช้ระเบิด มีไฟลุก มีคนถูกยิงแล้วตกน้ำ มีการใช้เรือประกอบด้วย เมื่อผู้เขียนกลับมาเมืองไทย ได้ดูภาพยนตร์เรื่องนี้ทางโทรทัศน์แล้ว รู้สึกว่าในภาพยนตร์ตื่นเต้นมากกว่า และการแสดงให้ชมก็มีน้อยกว่า แต่ก็ได้เห็นเทคนิคหลายอย่างในการแสดงและการถ่ายทำภาพยนตร์ พบว่าเขาสามารถสร้างฉากและแสดงได้สมจริงพอสมควร

“Water World”

เมืองมายา (BACK LOT TRAM TOUR)

จากนั้นมักคุเทศก์ได้พาขึ้นรถยนต์เพื่อชมเมืองมายาที่ก่อสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นฉากในการถ่ายทำภาพยนตร์ โดยรถยนต์เล่นไปตามถนนซึ่งมี 2 ฟากถนนที่สร้างขึ้นเป็นเมือง มีดีกรมาร้านค้าให้เห็นเฉพาะด้านหน้าเท่านั้น เพราะด้านในไม่มีอะไร บางส่วนเป็นซากเครื่องบินตก บางส่วนเป็นหมู่บ้านชนบท เมื่อเราผ่านไปเขาก็ทำให้เกิดน้ำท่วม เมื่อรถแล่นไปบนสะพานก็เกิดสะพานพังพอดี เกิดแผ่นดินไหวพอดี มองเห็นแผ่นดินทรุด รถยนต์ตกตามแผ่นดินที่ทรุดลงไป รถไฟก็ชนกันด้วย นับว่าตื่นเต้นดี จากนั้นก็ผ่านแม่น้ำ เห็นคนกำลังตกเบ็ดโดยนั่งอยู่ในเรือ ภูเขาเรือล่ม มีปลาฉลามว่ายเข้าไปกัดคนที่ตกลงไปในน้ำจนน้ำแดงฉาน ที่ได้เห็นทั้งหมดเป็นฉากเป็นการแสดงเพื่อถ่ายทำภาพยนตร์ทั้งสิ้น

เมื่อหมดรายการชมเมืองมาซาแล้ว มัคคุเทศก์แนะนำพวกเราว่า รายการต่อไปให้เลือกเข้าชมได้ 2 รายการแรกเป็นการผจญภัย ตื่นเต้น โลดโผน อาจจะเปียกน้ำเล็กน้อย เพราะต้องนั่งเรือเล่นไปตามลำน้ำซึ่งเป็นดินแดนเมื่อ 65 ล้านปีล่วงมาแล้ว คือ Jurassic Park ซึ่งจะได้สัมผัสสัตว์เมื่อ 65 ล้านปีคือไดโนเสาร์ด้วย ส่วนอีกรายการหนึ่งเป็นการผจญภัยที่ไม่ตื่นเต้น ไม่โลดโผน คือ E.T. Adventure ผู้เขียนเลือกรายการหลัง

E.T. ADVENTURE

เมื่อผู้เขียนและเพื่อนๆเข้าไปชม E.T. Adventure โดยเดินผ่านประตูเข้าไปแล้ว เจ้าหน้าที่จะจัดให้นั่งรถไฟไฟฟ้า เมื่อนั่งกันเรียบร้อย รถไฟฟ้าก็เล่นเข้าไปในอุโมงค์ เพื่อให้ชมต้นไม้ ดอกไม้และทิวทัศน์ที่มีทั้งแสงสีสวยงามตระการตา ที่เป็นการผจญภัยและตื่นเต้น โลดโผนก็มีบ้างเล็กน้อยคือ

ตอนผ่านคิงคองที่ยืนแยกเขี้ยวอยู่ข้างทาง และจู่ๆก็พบปลาฉลามโผล่ขึ้นมาจากริมแม่น้ำ เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศให้สนุกยิ่งขึ้น

BACK TO THE FUTURE THE RIDE

รายการต่อไป มัคคุเทศก์พาไปเข้าคิวเพื่อเข้าชม Back To The Future The Ride ซึ่งมีคนเข้าคิวกันยาวเหยียด ยืนรออยู่นานจนผู้เขียนรู้สึกเบื่อ ใหนๆรอแล้วก็ถึงคิวผู้เขียนจนได้ เจ้าหน้าที่ให้เข้าไปในห้องเล็กๆแล้วให้นั่งรถซึ่งนั่งได้ 6 คน เจ้าหน้าที่ปิดขังรถ ให้ทุกคนคาดเข็มขัดนิรภัยด้วย จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็ออกจากห้องไป ผู้เขียนมีความรู้สึกว่ประตูเปิดออกให้รถแล่นออกไปในอวกาศมองเห็นดวงดาวระยิบระยับ เห็นยานอวกาศในท้องฟ้าที่เว้งว้าง รถก็แล่นขึ้นแล่นลง บางตอนก็เลี้ยวโค้ง ทั้งหวาดเสียวและน่ากลัว ถึงกับหลับตาก็มี มาดูทีหลังจากเพื่อนๆว่ารถอยู่กับที่ ไม่ได้แล่นไปไหน ส่วนภาพที่เห็นเป็นภาพยนตร์นั่นเอง ผู้เขียนเคยเข้าชมรายแบบนี้ครั้งหนึ่งที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อหลายปีมาแล้ว เพิ่งรู้ว่าถูกหลอกวันนั้นเอง

ขณะที่ผู้เขียนยืนรอคิวเพื่อเข้าชมรายการนี้ เพื่อนๆหลายคนเห็นคิวยาว จึงแยกย้ายกันไปดูรายการอื่นๆตามความสนใจ เช่น Bactdraft เป็นการผจญภัยในกองเพลิง, Kingkong เป็นการนั่งรถไปผจญภัยกับคิงคองตัวใหญ่ๆที่น่ากลัว, Earthquake นั่งรถไปผจญภัยกับแผ่นดินไหว, ถ้ามีเด็กๆไปด้วยก็น่าเข้าชม The Flintstone's Show เพราะมีสัตว์นานาชนิดให้ชมอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน และ The Wild West Stunt Show เป็นการแสดงผาดโผนของนักกายกรรมที่น่าตื่นเต้น เป็นต้น

ในภาพรวมของการเข้าชม Universal Studios Hollywood เป็นเรื่องของการแสดงซึ่งแสดงได้สมจริงมาก ถ้าหากจะชมเทคนิคการแสดง เทคนิคการจัดฉาก เทคนิคการสร้างบรรยากาศ จะได้ประโยชน์มากทีเดียว

รถออกเวลา 18.35 น. ถ้าพอดี ขึ้นทางด่วนมองเห็นพระจันทร์เต็มดวงทางซ้ายมือสวยงามมาก และเห็นตัวเมืองดาวน์ทาวน์มีแสงไฟระยิบระยับ น่าชมมากทีเดียว รถแล่นใช้เวลา 1 ชั่วโมงกว่าจึงถึงร้านอาหารเมื่อเวลา 19.40 น. พอพวกเราเดินลงไปจะเข้าร้าน มัคคุเทศก์บอกว่าทางร้านเขายกเลิกเพราะไปถึงช้า 10 นาที แสดงว่าเขาตรงเวลามากทีเดียว พวกเราจึงกลับไปขึ้นรถเพื่อไปอีกร้านหนึ่งซึ่งเป็นร้านอาหารเวียดนาม กว่าจะได้รับประทานอาหารเย็นเวลาล่วงเลยถึง 2 ทุ่มกว่า

ขณะที่นั่งรถกลับโรงแรม มัคคุเทศก์ได้ย้ำถึงรายการวันรุ่งขึ้นว่า ทางโรงแรมจะปลุกเวลา 4.00 น.เพราะจะต้องเดินทางไปเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์ ให้พวกเรานำเสื้อผ้าไปชุดเดียวเพราะไปเพียง 1 คืนเท่านั้นโดยใส่กระเป๋าเล็ก และให้นำเสื้อโค้ทไปด้วยเนื่องจากที่นั่นหนาวมาก ส่วนเสื้อผ้าที่เหลือให้เก็บใส่กระเป๋าใหญ่ให้หมดเพื่อฝากไว้ที่โรงแรม ทางโรงแรมจะมาเก็บกระเป๋าที่ฝากไว้ตอน 6 ทุ่ม ดังนั้นพวกเราจะต้องนำกระเป๋าออกไปวางไว้หน้าห้องก่อน 6 ทุ่มด้วย เมื่อผู้เขียนถึงห้องพักจึงรีบจัดการตามที่มัคคุเทศก์แนะนำ กว่าจะเสร็จก็เกือบ 6 ทุ่ม จึงรีบนอนเพราะต้องตื่นนอนตอน 4.00 น.

ผู้เขียนจะพาท่านผู้อ่านไปทัศนศึกษาเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์ ซึ่งเป็นเมืองปลอดภัยสบายที่ น่าสนใจมาก ขอให้ท่านผู้อ่านติดตามอ่านได้นะครับ

เดินทางไปต่างรัฐ

ทางโรงแรมปลุกเมื่อ 4.00 น. ทั้งๆที่นอนได้เพียง 4 ชั่วโมงก็ต้องตื่นขึ้นมารีบทำธุระส่วนตัว เพราะมัคคุเทศก์นัดไว้ว่ารถจะออกจากโรงแรม 5.00 น. แต่ก็เหมือนวันก่อนๆคือรถออกจากโรงแรมจริงๆ 5.20 น. เมื่อรถขึ้นทางด่วนก็มองเห็นพระจันทร์ทางซ้ายมือยังไม่ตกดิน บางครั้งเห็นพระจันทร์จางๆเพราะมีหมอกลงมาก ถึงสนามบิน Losangelis Airport เมื่อเวลา 6.00 น. เพื่อขึ้นเครื่องบินไปเมืองซอลท์เลคซิตี รัฐยูทาห์ ที่สนามบินพวกเราถูกตรวจกระเป๋า ตรวจตามตัว ตรวจหนังสือเดินทางอย่างละเอียด ขึ้นเครื่องบินเมื่อ 7.00 น. ทั้งๆที่กำหนดเครื่องบินออก 6.40 น. เครื่องบินที่พวกเราโดยสารครั้งนี้เป็นเครื่องบินสาย Delta Air Line เที่ยวบินที่ DL 1852 ผู้ที่พาพวกเราไปครั้งนี้คือ คุณบุญชู รัตนกมลโชติ เป็นอุบาสกอยู่ที่วัดพุทธเมย์วุฒ (ปัจจุบันอุปสมบทแล้ว อยู่ที่วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย ซึ่งย้ายมาจากวัดพุทธเมย์วุฒ) บนเครื่องบินมีโทรศัพท์ที่ใช้เครดิตการ์ดได้ด้วย มีทุกแถวที่นั่ง แถวละ 4 ที่นั่งนับว่าสะดวกสบายมากทีเดียว

เครื่องบินเริ่มบินเมื่อเวลา 7.39 น. บินขึ้นไปทางทิศเหนือ แอร์โฮสเตรสและสจ๊วตนำอาหารมือเข้ามาให้รับประทานเมื่อเวลา 8.00 น. พวกเราจึงรับประทานอาหารและมองดูทิวทัศน์เบื้องล่างไปด้วย เพราะเห็นยอดเขาที่ขาวโพลนด้วยหิมะสวยงามมาก ยิ่งใกล้จะถึงเมืองซอลท์เลคซิตีเครื่องบินบินต่ำลง ก็มองเห็นหิมะบนยอดเขาชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ และเห็นตัวเมืองซอลท์เลคซิตีเป็นเมืองเล็กๆ

เครื่องบินถึงสนามบินซอลท์เลคซิตีเมื่อเวลา 9.02 น. (เวลาที่นี้เร็วกว่าลอสแอนเจลิส 1 ชั่วโมง) ใช้เวลาบิน 2 ชั่วโมง 40 นาที เมื่อพวกเราเดินออกจากสนามบินเพื่อไปขึ้นรถ ก็พบอากาศที่หนาวมาก เวลาพูดคุยกันจะมีไอน้ำออกจากปากเห็นชัดเจนมาก

ทำความรู้จักเมืองซอลท์เลคซิตี (Salt Lake City) กันก่อน

คุณบุญชูพาพวกเราขึ้นรถที่มาจอดรอรับ เมื่อรถเล่นไปตามท้องถนนในเมืองซอลท์เลคซิตีเพื่อไปยังโบสถ์มอร์มอน คุณบุญชูได้แนะนำให้เราารู้จักเมืองซอลท์เลคซิตีพอสังเขปว่า เป็นเมืองหลวงของรัฐยูทาห์ (Utah) และรัฐยูทาห์เป็นรัฐที่ 41 ของสหรัฐอเมริกา มีประชากรเพียง 2 ล้านคนเศษ เพราะเนื้อที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและป่าไม้ ซึ่งอยู่ในเทือกเขาร็อกกี มีเนื้อที่ของป่าไม้ถึง 16,234,000 เอเคอร์ ที่น่าสนใจก็คือรัฐยูทาห์นี้มีเหมืองทองแดงที่ใหญ่ที่สุดในโลก

สำหรับเมืองซอลท์เลคซิตีซึ่งเป็นเมืองหลวงเป็นเมืองเล็กๆมีประชากรเพียง 1.6 แสนคนเท่านั้น และเป็นเมืองอยู่กลางหุบเขาด้วย สังเกตเห็นภูเขาล้อมรอบชัดเจนมาก เป็นเมืองที่มีตึกสูงน้อย รถยนต์ตามท้องถนนก็น้อย และยังได้ชื่อว่าเป็น “เมืองปลอดภัย” อีกด้วย เพราะเป็น

เมืองของผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายมอร์มอน สำนักงานใหญ่ของนิกายมอร์มอนก็อยู่ในเมืองนี้ ซึ่งจุดหมายปลายทางที่พวกเรามาทัศนศึกษา ก็คือสำนักงานใหญ่ของนิกายมอร์มอนนี่เอง ดังนั้นจุดแรกที่คณบุญชูพาไปแวะชมก็คือสำนักงานใหญ่ของนิกายมอร์มอน ซึ่งเรียกว่า “Temple Square” จากนั้นก็พาไปรับประทานอาหารกลางวัน แล้วพาไปชมสถานที่ต่างๆในเมืองซอลท์เลคซิตี เช่น ที่ทำการรัฐยูทาห์ พิพิธภัณฑ์นิกายมอร์มอนชมภาพยนตร์เกี่ยวกับการต่อสู้ของนิกายมอร์มอน ชมหิมะบนเชิงเขา และยังมีสิ่งที่น่าสนใจของเมืองปลอดภัยอีกมากมาย

TEMPLE SQUARE

บริเวณ Temple Square ประกอบด้วยโบสถ์มอร์มอน โรงแสดงดนตรี หอประชุม และอาคารสำนักงาน 2 หลัง เมื่อพวกเราลงจากรถยนต์ก็พบกับความหนาวเย็นมาก ต่างก็นำเสื้อโหลมาใส่ บางคนก็ใส่หมวกด้วย ต้นไม้ในบริเวณ Temple Square ไม่มีใบ เพราะร่วงลงมากลื่อนพื้น ต้นไม้ที่มีใบไม่อยู่บ้างก็เป็นใบไม้สีน้ำตาลทั้งต้น

มิชชันนารีออกมาต้อนรับพวกเราแล้วพาไปชมโบสถ์มอร์มอน ซึ่งเป็นโบสถ์หลังใหญ่เด่นสง่าและสวยงามมาก มิชชันนารีบรรยายให้ฟังว่า โบสถ์มอร์มอนหลังนี้สร้างเมื่อปีค.ศ. 1853-1893 (ใช้เวลาก่อสร้างถึง 40 ปี) ต้องขุดหินมาจากภูเขาไกลถึง 40 ไมล์ สมัยนั้นต้องใช้เกวียนบรรทุกมา เพราะยังไม่มีรถยนต์ เสียค่าที่เขาไม่ได้พาเข้าไปชมในโบสถ์จึงไม่ทราบว่าสวยงามแค่ไหน ฟังคำบรรยายกลางแจ้งท่ามกลางความหนาวเย็นนานพอสมควร จากนั้นมิชชันนารีจึงพาเข้าไปในหอประชุมเพื่อฟังคำบรรยายต่อและให้เราซักถามได้ ประเด็นที่น่าสนใจก็คือการบริหารของนิกายมอร์มอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เป็นมิชชันนารีหรืออาสาสมัครมีถึง 52000 คน ส่งไปเผยแผ่ทั่วโลก ผู้ที่จะสมัครเป็นมิชชันนารีได้ ผู้ชายอายุ 19 ปีขึ้นไป ส่วนผู้หญิงอายุ 21 ปีขึ้นไป ก่อนมาสมัครต้องทำงานเก็บเงิน 1 ปีครึ่ง ถึง 2 ปี เพื่อนำมาใช้จ่ายระหว่างเป็นมิชชันนารี เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด เมื่อจะสมัครไปเผยแผ่ยังประเทศใด ต้องเรียนภาษาของประเทศนั้นๆก่อนเป็นเวลา 2 เดือน เราจึงเคยพบมิชชันนารีเหล่านี้มาเยี่ยมเราตามบ้านพูดภาษาไทยได้ดีพอสมควร มิชชันนารีเหล่านี้เหมือนกับชายไทยที่อายุครบวชพระแล้วไปบวชพระนั่นเอง แต่เขาไปเผยแผ่ยังต่างประเทศด้วย

หลังจากฟังคำบรรยายแล้วคณบุญชูได้พาไปรับประทานอาหารกลางวันกันก่อน เพราะเที่ยงวันแล้ว ส่วนสิ่งที่น่าสนใจยังมีอีกหลายแห่ง จะต้องกลับมาชมอีกในตอนบ่าย ร้านอาหารที่พวกเราไปมีลักษณะแปลกคือมีหลังคาเป็นกระจก ทำให้แสงแดดส่องลงมาเกิดความอบอุ่นดีพอสมควร อาหารที่รับประทานก็เป็นอาหารฝรั่ง เริ่มจากสลัดและสเต็กก่อน นับว่าอากาศหนาวๆอย่างนี้น่ารับประทานอย่างยิ่ง

อนุสาวรีย์ผู้บุกเบิก

ตอนบ่ายคุณบุญชูพาไปชมอนุสาวรีย์ผู้บุกเบิกรัฐยูทาห์ ตอนอพยพมาตั้งรกรากที่เมืองนี้ เมื่อพวกเขาเจอรถก็พบกับหิมะโปรยลงมาพอดี อากาศหนาวมากต้องใส่เสื้อโค้ท พวกเราลงไปชมอนุสาวรีย์รูปปั้นผู้บุกเบิกซึ่งมีทั้งรูปปั้นแบบลอยตัวและรูปปั้นแบบนูนสูง ในบริเวณใกล้ๆกันมีจำลองบ้านแบบโบราณ เกวียน คอกสัตว์ ม้า เป็ดและห่าน ซึ่งเป็นการจำลองเรื่องราวการมาตั้งบ้านเรือน ณ บริเวณนี้เมื่อค.ศ. 1849 เมื่อมองดูทำเลที่ตั้งแล้วพบว่าเป็นที่ราบมีภูเขาเกือบล้อมรอบ นับว่าเป็นทำเลที่เหมาะสมมาก และเดิมเป็นบริเวณที่แห้งแล้งมาก นับว่าพวกมอรมอนสามารถทำให้ดินแดนที่แห้งแล้งเจริญรุ่งเรืองขึ้น

เมื่อพวกเราชมบริเวณภายนอกพอสมควรแล้วคุณบุญชูรีบพาพวกเราหลบความหนาวเย็นเข้าไปชมพิพิธภัณฑ์ ซึ่งมีสิ่งของเครื่องใช้ของมอรมอนที่อพยพมาตั้งบ้านเรือนที่บริเวณนี้ และมีของที่ระลึกจำหน่ายด้วย เป็นที่สังเกตว่าพิพิธภัณฑ์ของเขามีของเก่าสู้ของไทยเราไม่ได้ เพราะเพิ่งตั้งบ้านเรือนเมื่อ 150 กว่าปีเท่านั้น แต่ของไทยเราตั้งบ้านเรือนมา 1000 กว่าปีแล้ว เราจึงมีโบราณวัตถุในพิพิธภัณฑ์มากมาย และโบราณสถานก็มีมากมายหลายแห่ง เช่น นครปฐม เชียงใหม่ เชียงแสน นครพนม สุโขทัย ลพบุรี พิษณุโลกและอยุธยา เป็นต้น

ที่ทำการรัฐยูทาห์ (State Of Utah)

จากนั้นได้ไปชมที่ทำการรัฐยูทาห์ซึ่งมีลักษณะเหมือนพระที่นั่งอนันตสมาคมของไทยเรา ไทยเรานำแบบอย่างของเขามาสร้างนั่นเอง ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร เพราะพวกเราเดินดูรอบนอกเพื่อถ่ายรูปเท่านั้น และได้ถ่ายรูปรูปปั้นหัวหน้าอินเดียแดงซึ่งใหญ่โตมาก ตั้งอยู่หน้าทำการรัฐยูทาห์ด้วย เหมือนกับของไทยเราก็มีพระบรมรูปทรงม้าตั้งอยู่หน้าพระที่นั่งอนันตสมาคม พวกเราเดินข้ามถนนตามคุณบุญชูไปยังที่ทำการท่องเที่ยวของเมืองซอลท์เลคซิตี ซึ่งมีเอกสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแจกด้วย และใกล้ๆกันมีร้านหนังสือซึ่งมีหนังสือต่างๆรวมทั้งหนังสือเกี่ยวกับรัฐยูทาห์จำหน่าย

ชมพิพิธภัณฑ์ของมอรมอน

เมื่อได้เวลาพอสมควรแล้วคุณบุญชูได้พาเข้าที่พักก่อน ระหว่างทางรถแล่นผ่านอาคารแบบเก่าสมัยเมื่อ 100 กว่าปีล่วงมาแล้วเป็นอาคารแบบยอดแหลม และผ่านประตูปนกอินทรี (Eagle Gate) หล่อดูสวยทงแดงหนักถึง 6000 ปอนด์ มีช่วงปีกกว้างถึง 20 ฟุต เดิมสร้างด้วยไม้เมื่อปี ค.ศ. 1859 พวกเราถึงที่พักซึ่งเป็นโรงแรมชื่อว่า “Best Western Salt Lake Plaza Hotel” อยู่ใกล้ๆกับ Temple Square นั่นเอง คุณบุญชูให้พวกเรานำกระเป๋าเข้าไปเก็บในห้องพักก่อน แล้วให้ลงมาพร้อมกันเพื่อไปชมพิพิธภัณฑ์ของมอรมอนและไปชมภาพยนตร์เกี่ยวกับมอรมอนด้วย

พวกเราเดินไปยังพิพิธภัณฑ์ซึ่งอยู่ใกล้ๆ โรงแรมที่พัก และอยู่คนละฟากถนนกับ Temple Square เป็นพิพิธภัณฑ์ที่แสดงเกี่ยวกับสิ่งของเครื่องใช้ และยานพาหนะของมอร์มอนสมัยที่อพยพมาอยู่ที่เมืองนี้ เช่น เวกิน เรือจำลอง, ต้นฉบับคัมภีร์, คัมภีร์เก่า, เครื่องพิมพ์ที่พิมพ์คัมภีร์, และภาพเขียนประธานของมอร์มอนทุกคนตั้งแต่สมัยเริ่มแรกถึงสมัยปัจจุบัน ฯลฯ ซึ่งเขาจัดแสดงไว้อย่างดีมาก เสียหายที่เดินดูได้ไม่ทั่วถึงและเดินดูผ่านๆ เพราะมีถึง 3 ชั้น เพราะต้องรีบไปดูภาพยนตร์เพราะเขาจัดให้ชมฟรีเป็นรอบๆ รอบที่พวกเราจะชมคือรอบ 17.15 น.

ชมภาพยนตร์ฟรีเรื่อง “LEGENCY”

เขาจัดฉายภาพยนตร์เรื่อง “Legacy” ที่อาคารโจเซฟสมิธ (ชื่อ “โจเซฟสมิธ” เป็นชื่อของผู้สถาปนาศาสนาจักรลัทธิมอร์มอน) ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับพิพิธภัณฑ์ พวกเราเดินไปเพียง 5 นาทีเท่านั้น เมื่อไปถึงรอเพียงครู่เดียวก็ได้เข้าชม ภาพยนตร์เรื่องนี้เกี่ยวกับการอพยพของมอร์มอนที่เดินทางมาด้วยความยากลำบาก โดยใช้เวกินและเดินด้วยเท้า เมื่อมาตั้งถิ่นฐานที่เมืองนี้ก็ช่วยกันสร้างโบสถ์มอร์มอนขึ้น พบกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย นับว่าเป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทำและแสดงได้ดีมาก เท่ากับหนังใหญ่ทีเดียว ความยาวของภาพยนตร์ประมาณ 1 ชั่วโมง โรงภาพยนตร์ก็ทันสมัยจนได้ราว 500 คน เขาฉายให้ดูฟรีวันละ 8 รอบด้วยกัน รอบที่พวกเราเข้าชมเป็นรอบเวลา 17.15 - 18.20 น. มีชาวอเมริกันเข้าชมกันมากพอสมควร ไม่ทราบว่าเขาชมกันกี่รอบแล้ว ผู้เขียนยังอยากดูซ้ำอีกสัก 1 รอบ แต่ไม่มีเวลาแล้ว เพราะเป็นเวลารับประทานอาหารเย็น คุณบุญชูพาไปรับประทานอาหารจีน ซึ่งมีร้านอาหารจีนอยู่ไม่ไกลนัก

ชมการซ้อมร้องเพลงประสานเสียง

เพื่อใช้เวลาที่เมืองนี้ให้คุ้มและเป็นประโยชน์ คุณบุญชูได้พาพวกเราไปชมการซ้อมร้องเพลงประสานเสียงของมิชชันนารี ในโรงดนตรี สำหรับโรงดนตรีนี้มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Salt Lake Tabernacle” เป็นโรงดนตรีขนาดใหญ่มากอยู่ในบริเวณ Temple Square มีลักษณะหลังคาเป็นยอดโดม จุคนั่งชมได้ 6500 คน บนเวทีมีท่อเสียงถึง 11623 ท่อ มีการร้องเพลงประสานเสียงของมิชชันนารีให้ชมฟรีทุกเย็นวันพฤหัสบดี และเข้าวันอาทิตย์ เนื่องจากวันที่พวกเราไปไม่ตรงกับวันที่ชมฟรี จึงไปชมการซ้อมแทนซึ่งมีการซ้อมทุกคืน เมื่อพวกเราไปถึงเขากำลังซ้อมกันอยู่แล้วได้เห็นมิชชันนารีหลายร้อยคนเต็มเวที กำลังเล่นดนตรีและร้องเพลงประสานเสียงได้ไพเราะมาก คุณบุญชูเล่าให้ฟังว่าถึงแม้ว่าเป็นการซ้อม แต่ก็ทำได้เหมือนวันจริงทุกประการ นอกจากพวกเราที่ไปชมแล้ว ยังมีชาวเมืองซอลท์เลคซิตีไปชมกันมากพอสมควร เนื่องจากเมืองนี้ได้ชื่อว่าเป็นเมืองปลอดคอบายมุข ชาวเมืองจึงใช้เวลาว่างเข้าชมภาพยนตร์เรื่อง Legacy บ้าง ชมการร้องเพลงประสานเสียงบ้าง และคนหนุ่มคนสาวก็สมัครเป็นอาสาสมัครหรือมิชชันนารีด้วย

หลังจากชมการซ้อมร้องเพลงประสานเสียงแล้ว พวกเราก็เดินกลับโรงแรมราว 21.30 น. อากาศภายนอกหนาวมาก เมื่อเข้าไปในห้องพักก็ยิ่งหนาวมากเช่นกัน ต้องเปิดฮีตเตอร์จึงอุ่นขึ้นมาบ้างและนอนหลับสบายพอสมควร

ชมทะเลสาบซอลท์ (Salt Lake)

รุ่งเช้าวันที่ 27 พฤศจิกายน 2539 ทางโรงแรมปลุกเมื่อเวลา 6.30 น. มองไปนอกโรงแรมยังไม่สว่างดี เห็นทิวทัศน์ที่เป็นเชิงเขา และยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะที่ขาวโพลน นับว่าสวยงามมาก คุณบุญชูแนะนำให้พวกเราลงไปรับประทานอาหารเช้าในห้องอาหารของโรงแรมเวลา 7.30 น. และให้นำกระเป๋าเสื้อผ้าลงไปด้วยเพราะพักคืนเดียวเท่านั้น หลังจากรับประทานอาหารแล้วพวกเราก็ขึ้นรถเพื่อไปชมทะเลสาบ เพราะไปเมืองทะเลสาบ

(Salt Lake City) ทั้งที่ก็ควรไปให้ถึง รถแล่นออกไปเพียงครึ่งเดียวก็เป็นนอกเมือง เพราะตัวเมืองเป็นเมืองเล็กๆ ผ่านภูเขาที่มีหิมะปกคลุมยอดเขาสวยงามมาก รถแล่นเพียง 20 นาทีก็ถึงทะเลสาบ พวกเราลงไปชมและถ่ายรูปกันท่ามกลางความหนาวเย็น สังเกตดูทะเลสาบพบว่าเป็นทะเลสาบที่ใหญ่มาก มีภูเขาล้อมรอบทั้งสี่ทิศ แสดงว่าน้ำในทะเลสาบไหลลงมาจากภูเขารอบๆ นั้นเอง ใกล้เคียงกันมีโรงงานถลุงทองแดงที่ใหญ่ที่สุดในโลกด้วย เพราะรัฐยูทาห์เป็นแหล่งที่มีแร่ทองแดงมากที่สุดในโลก

เมื่อรถแล่นกลับเข้าเมืองซอลท์เลคซิตี้อีกครั้ง มองเห็นตัวเมืองตั้งอยู่ตรงเชิงเขาชัดเจนมาก และเห็นที่ทำการรัฐยูทาห์เด่นชัดเจนมากที่สุด

ศึกษาการบริหารงานของมอร์มอน

พวกเรากลับไป Temple Square เพื่อศึกษางานของมอร์มอนอีกครั้ง คราวนี้มีมิชชันนารีพาเข้าไปฟังคำบรรยายในอาคาร Assembly Hall ซึ่งเป็นอาคารที่สร้างได้สวยงามอีกหลังหนึ่ง โดยสร้างเมื่อปีค.ศ.1877 ใช้เวลาก่อสร้าง 3 ปี โดยใช้หิน อิฐที่เหลือจากโบสถ์หลังใหญ่ เดิมใช้เป็นที่สวดมนต์ในวันอาทิตย์ แต่ปัจจุบันใช้เป็นที่แสดงคอนเสิร์ตในคืนวันศุกร์และวันเสาร์ ซึ่งจุคนชมได้ 1500 คน เมื่อพวกเราเข้าไปนั่งในห้องโถงแล้ว มิชชันนารีสาว 2 คนได้บรรยายเรื่องเกี่ยวกับการบริหารงานของมอร์มอน และตอบข้อซักถามของพวกเรา มีประเด็นที่น่าสนใจ เช่น เงินทุนที่นำมาใช้จ่ายในการก่อสร้างอาคารและจัดกิจกรรมต่างๆ ได้มาจาก 10 % ของเงินเดือนของสมาชิกมอร์มอน หมายความว่าสมาชิกมอร์มอนจะบริจาคเงิน 10 % ของเงินเดือนที่ตนได้รับ โดยบริจาคให้เป็นประจำทุกเดือน ทางสำนักงานมอร์มอนจึงมีเงินใช้จ่ายอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถสร้างอาคารสำนักงานสูงถึง 28 ชั้น จัดการร้องเพลงประสานเสียง และจัดคอนเสิร์ตให้ชมฟรีเป็นประจำ และจัดด้านสังคมสงเคราะห์ช่วยคนยากจน เป็นต้น

สำหรับผู้ที่สมัครมาเป็นอาสาสมัครหรือมิชชันนารีนั้นจะต้องออกค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด บางคนเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วจะทำงานเก็บเงินสัก 1 ปี - 1 ปีครึ่งแล้วจึงมาสมัคร ผู้ชายต้องมีอายุอย่างต่ำ 19 ปี ส่วนผู้หญิงต้องมีอายุอย่างต่ำ 21 ปี ผู้ที่สมัครเข้ามาจะต้องมีการทดสอบและสัมภาษณ์ว่าต้องการมาทำงานจริงไหม มีวัตถุประสงค์อะไร เพื่อให้แน่ใจว่าจะทำงานได้ด้วย และไม่จำกัดว่า จะต้องสำเร็จการศึกษาระดับใด เมื่อเป็นมิชชันนารีครบกำหนดแล้วก็ต้องออกไป เพื่อจะได้ออกไปมีครอบครัวที่ดีมีความสุข และเพื่อหมุนเวียนให้คนอื่นทำหน้าที่ต่อไป ปัจจุบันมีมิชชันนารีอยู่ทั่วโลกถึง 2 หมื่น 5 พันคน เป็นที่สังเกตว่าการที่คนหนุ่มสาวสมัครมาเป็นมิชชันนารีนั้นเหมือนประเพณีของคนไทยที่ผู้ชายอายุครบบวชจึงไปบวชพระภิกษุนั่นเอง แต่การบวชพระภิกษุไม่ได้ไปเผยแผ่เหมือนมิชชันนารีเดินทางไปเผยแผ่ทั่วโลก ดังนั้นการบวชพระภิกษุของคนไทยน่าจะออกไปเผยแผ่ด้วยจึงจะได้ประโยชน์ สมกับที่ได้บวชครั้งหนึ่งในชีวิต

มิชชันนารีทุกคนต้องอ่านคัมภีร์ของมอรมอนและปฏิบัติตามคัมภีร์ ถ้าหากทำความผิด เช่น ผู้หญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายก็สารภาพบาปได้ หรือทำความดีใหม่ได้ เมื่อสมัครไปเผยแผ่ประเทศใดต้องเรียนภาษาของประเทศนั้นเป็นเวลา 2 เดือน เช่นสมัครมาประเทศไทยก็ต้องเรียนภาษาไทย สามารถพูดและฟังรู้เรื่อง

อาคารสำนักงานและอาคารโจเซฟสมิธ

เมื่อพวกเราฟังคำบรรยายและซักถามกันพอสมควรแล้ว ได้เดินข้ามถนนไปยังอาคารสำนักงานซึ่งสูงถึง 28 ชั้น ซึ่งมีชื่อว่า “ Church Office Building “ อนุญาตให้ขึ้นไปยังชั้นที่ 26 สามารถมองเห็นตัวเมืองซอลท์เลคซิตีได้รอบด้าน และเห็นที่ทำการรัฐยูทาห์เด่นชัดมาก เมื่อกลับมาเดินผ่านอาคารอีกหลังหนึ่ง คืออาคาร โจเซฟสมิธ (Joseph Smith Memorial Building) ซึ่งสูง 10 ชั้นที่พวกเราดูภาพยนตร์วันวานก็อยู่ในอาคารนี้ และในอาคารนี้ยังมีศูนย์ข้อมูลของตระกูล (The Family Search Center) ซึ่งเป็นศูนย์ที่มีข้อมูลของตระกูลมอรมอนเป็นจำนวนมากมาย เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ เพียงทราบนามสกุลของมอรมอนคนใดคนหนึ่งก็จะทราบต้นตระกูลของเขาหลายชั่วอายุคน ดังนั้นชาวมอรมอนที่ต้องการทราบต้นตระกูลหรือบรรพบุรุษของตนจึงไปค้นคว้าหาข้อมูลที่ศูนย์นี้ได้ สำหรับอาคารโจเซฟสมิธนี้ได้ขึ้นทะเบียนเป็นอาคารประวัติศาสตร์ของชาติด้วยการได้พบเห็นอาคารทั้งสองหลังนี้ จึงเห็นได้ว่ามอรมอนมีอาคารที่ใหญ่โตทันสมัย และยังมีอาคารที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์อีกด้วย

กิจกรรมด้านสังคมสงเคราะห์

พวกเราขึ้นรถไปชมกิจกรรมด้านสังคมสงเคราะห์ของมอรมอนเป็นแห่งสุดท้าย ซึ่งมีชื่อว่า “ Welfare Square “ เมื่อพวกเราไปถึงสำนักงานต้อนรับ ก็ได้รับการต้อนรับจากเจ้าหน้าที่สูงอายุ 2 คน และบรรยายให้ฟังว่ากิจกรรมของมอรมอนเกี่ยวสังคมสงเคราะห์นั้นก็เพื่อช่วยเหลือคนยากจน คน

ตงงาน และคนที่ไม่มีที่อยู่ ซึ่งมีมากพอสมควรประมาณ 500 คน โดยมีทั้งอาหาร เสื้อผ้า และสิ่งของเครื่องใช้แจกแก่บุคคลดังกล่าว และในบริเวณ Welfare Square มีทั้งโรงงานผลิตอาหาร โรงงานซ่อมเสื้อผ้าเก่า และสิ่งของเครื่องใช้เก่าที่มีคนบริจาคให้ด้วย

เจ้าหน้าที่ได้พาชมศูนย์แจกอาหารและสิ่งของเครื่องใช้ ซึ่งมีชื่อว่า “ Bishops’ Store House “ พบว่าเหมือนกับ Super Market นั่นเอง มีทั้งอาหารนานาชนิด เช่น ขนมปัง อาหารกระป๋อง เครื่องดื่มกระป๋อง ฯลฯ เสื้อผ้า และสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ผู้ที่มารับแจกก็เข็นรถเข็นเข้าไปเลือกใส่รถเข็นเหมือนซื้อของใน Super Market แต่ละคนก็แต่งตัวดี ดูแล้วไม่น่าเป็นคนยากจน เมื่อออกจากศูนย์ก็เข็นรถเข็นไปยังรถยนต์ส่วนตัว เจ้าหน้าที่เล่าให้ฟังว่าผู้ที่มารับแจกของต้องผ่านการสัมภาษณ์ การสืบประวัติจากบิชอปก่อนว่าเป็นคนยากจน หรือเป็นคนตงงาน หรือเป็นคนที่ไม่มียู่อาศัยจริงหรือไม่ แสดงว่าต้องตรวจสอบกันมากพอสมควร

จากนั้นได้ชมโรงงานผลิตนมผง โรงงานทำอาหารกระป๋อง นอกจากผลิตเพื่อแจกแล้วยังนำออกจำหน่ายด้วย ที่น่าสนใจอีกแห่งหนึ่งที่พวกเราได้ชมก็คือ โรงงานซ่อมเสื้อผ้าเก่าที่มีคนบริจาคให้แล้วนำมาซ่อมแล้วอัดเก็บไว้เป็นแท่งสี่เหลี่ยม เพื่อเก็บไว้ไม่ให้เปลืองเนื้อที่ และแห่งสุดท้ายที่เข้าชมก็คือร้านค้าสำหรับคนทั่วไป มีสินค้านานาชนิดจำหน่าย เช่น เสื้อผ้า รองเท้าที่ใช้แล้ว เครื่องซักผ้า และหนังสือ เป็นต้น

ลุยหิมะบนยอดเขา

รถออกเมื่อเวลา 12.45 น.เพื่อไปลุยหิมะทางตอนเหนือของรัฐยูทาห์ อย่างไรก็ตามต้องแวะรับประทานอาหารกลางวันกันก่อน เป็นร้านอาหารจีนและอยู่ในศูนย์การค้านอกเมือง จากนั้นจึงเดินทางต่อ สองข้างถนนนอกเมืองนี้พบบ้านพักชั้นเดียวและมีปล่องไฟด้วย คุณบุญชูเล่าให้ฟังว่าปล่องไฟมีไว้สำหรับจุดไฟในฤดูหนาว แต่ปัจจุบันใช้ฮีตเตอร์สะดวกกว่า พอถึงวันคริสต์มาสหรือมีการจัดเลี้ยงอาหารโดยเชิญแขกมาร่วมรับประทานอาหารจึงจะจุดไฟกัน เมื่อรถแล่นขึ้นภูเขา มองลงไปเห็นเมืองซอลท์เลคซิตีตั้งอยู่บนที่ราบกว้างใหญ่ เป็นทำเลที่เหมาะสมกับการตั้งเมืองอย่างยิ่ง รถแล่นไปถึงเชิงเขาที่มีหิมะเป็นบริเวณกว้างขวางมากเมื่อเวลา 15.16 น. คุณบุญชูให้พวกเราลงไปลุยหิมะได้ 45 นาที โดยรถจะออกเวลา 16.00 น.

เมื่อพวกเราเดินลงจากรถพบว่าอากาศหนาวมากจนสั้น ผู้เขียนต้องรีบวิ่งไป พบพบร้านค้าขายอาหารและเครื่องดื่ม ก็ถือโอกาสเข้าไปหลบในร้านครู่หนึ่ง แล้วจึงออกไปถ่ายรูปและดูคนเล่นสกี แต่อยู่นานไม่ได้สักเพราะทนความหนาวไม่ไหวจริงๆ ต้องหลบไปไปพักในร้านค้าจึงค่อยยังชั่วขึ้น มีคนหลบเข้าไปในร้านค้ากันมากพอสมควร ไม่ทราบว่าคนที่เล่นสกีเขาทนความหนาวได้อย่างไร ช้ายังมีคนขึ้นรถไฟฟ้าแล่นขึ้นไปบนยอดเขาด้วย แต่พวกเราไม่ใครเล่นสกี และไม่มีใครขึ้นรถไฟฟ้าแน่นอน ส่วนผู้เขียนเองเห็นว่ามิเวลาชมหิมะพอสมควรแล้วจึงรีบวิ่งกลับไปขึ้นรถก่อน

คนอื่น เพราะอยู่ในรถอุ่นกว่ามาก จนกระทั่งเวลา 16.00 น. พวกเราขึ้นรถพร้อมกันแล้วจึงเดินทางกลับเมืองซอลท์เลคซิตีและไปสนามบินเพื่อขึ้นเครื่องบินกลับลอสแอนเจลิส

ผู้เขียนจะพาท่านผู้อ่านกลับไปทัศนศึกษาลอสแอนเจลิสอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะพาท่านผู้อ่านไป Sea World และ Disney Land ขอเชิญติดตามอ่านได้นะครับ

เดินทางกลับลอสแอนเจลิส

พวกเราไปถึงสนามบินซอลท์เลคซิตีเมื่อเวลา 16.55 น. คุณบุญชูไปเชกตัวเครื่องบิน ปรากฏว่าพวกเราบางคนไม่มีชื่อในตัวเครื่องบิน ต้องเสียเวลารออีกรุ่นหนึ่งจึงเรียบริ้วย ตอนขึ้นเครื่องบินมีรถเล็กรับส่งผู้โดยสารไปยังเครื่องบินด้วย บางคนไม่อยากจะเดินไปขึ้นเครื่องบินเองได้ เครื่องบินเริ่มบินเมื่อเวลา 19.35 น. ซึ่งเป็นเวลาค่ำมืดแล้ว ถึงสนามบินลอสแอนเจลิสเวลาเกือบ 20.00 น. รอขึ้นรถมารับอีกรุ่นหนึ่ง จนกระทั่งเวลา 20.40 น. จึงออกจากสนามบินเพื่อไปรับประทานอาหารเย็น มีมัคคุเทศก์คนใหม่มาให้บริการและเล่าเรื่องราวของอเมริกาให้ฟังล้วนน่าสนใจ เช่นเมื่อรถแล่นขึ้นทางด่วน มัคคุเทศก์ได้เล่าให้ฟังว่า ทางด่วนในลอสแอนเจลิสไม่เสียเงินค่าผ่านทาง แต่ในกรุงเทพมหานครของเราเสียเงินค่าผ่านทางด่วนแพงมากและจะแพงขึ้นเรื่อยๆด้วย ส่วนรถรางไฟฟ้าในลอสแอนเจลิสมีอยู่ 3 สาย เสียค่าที่ผู้เขียนไม่มีโอกาสได้เห็นเลยตลอดที่อยู่ในลอสแอนเจลิส สำหรับรถไฟฟ้าใต้ดินกำลังก่อสร้างอยู่ที่ฮอลลีวูดเพียงแห่งเดียวเท่านั้น เขากำหนดค่าโดยสารตลอดสายไว้แล้ว 1.25 เหรียญ

กล่าวกันว่าลอสแอนเจลิสเป็นเมืองเทวดาของรัฐแคลิฟอร์เนีย มีอากาศเหมือนกรุงเทพมหานครของเรา คนไทยจึงชอบไปอาศัยและทำมาหากินกันมากพอสมควร มีการปลูกพืชผักต่างๆที่มีในเมืองไทย และชายแก่คนไทยๆจึงมีพืชผักไทยกินเหมือนอยู่ในเมืองไทย สำหรับรัฐแคลิฟอร์เนียเพียงรัฐเดียวก็มีเนื้อที่พอกับประเทศไทย และมีลักษณะคล้ายๆกับประเทศไทยหลายอย่าง

ฟังมัคคุเทศก์เล่าจนเพลิน รถจอดบริเวณย่านการค้าของชาวเวียดนาม มีร้านค้าและภัตตาคารเขียนป้ายเป็นภาษาเวียดนามด้วย ทั้งๆที่แะภัตตาคารเวียดนามแต่อาหารมีอันนี้กลับเป็นอาหารจีน กว่าจะรับประทานอาหารเสร็จก็ 4 ทุ่ม จากนั้นก็กลับไปพักที่โรงแรมเก่าที่เราเคยพักนั่นเอง

วันขอบคุณพระเจ้าของชาวอเมริกัน

รุ่งขึ้นวันที่ 28 พฤศจิกายน 2539 ทางโรงแรมปลุกเมื่อเวลา 6.30 น. และรับประทานอาหารเช้าเวลา 7.30 น. เวลา 8.45 น. เมื่อพวกเราพร้อมกันรถจึงออกจากโรงแรมเพื่อไป Sea World มัคคุเทศก์เริ่มเล่าให้ฟังว่าวันที่ 28 พฤศจิกายนเป็นวันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) ของ

ชาวอเมริกัน ที่มาของวันนี้ก็คือชาวอเมริกันอพยพมาจากทวีปยุโรปและได้มาพบแผ่นดินใหญ่ ทั้ง เคารพอินเดียนแดงที่อยู่ในดินแดนนี้มาก่อนด้วย วันนี้เป็นวันหยุดงานของชาวอเมริกันทั่วประเทศ สถานทูต สถานกงสุลใหญ่ทุกแห่งหยุดไปด้วย บริษัทหลายแห่งก็หยุด ทำให้ท้องถนนมีรถน้อย เพราะชาวอเมริกันอยู่ในบ้าน มีการทำอาหารพิเศษรับประทานกันคือ ไก่วง เดิมมีการล่าสัตว์ในป่า มาทำอาหารรับประทานกันด้วยซ้ำ

ชมการแสดงของสัตว์โลกผู้น่ารักที่ Sea World

รถเล่นจากโรงแรมถึง Sea World ใช้เวลาราว 1 ชั่วโมงครึ่ง Sea World ตั้งอยู่ชายทะเลในเมืองซานดิเอโก ใกล้ชายแดนเม็กซิโก Sea World มีลักษณะเป็นสวนสัตว์ และเป็นสวนสัตว์ที่โด่งดังที่สุดของอเมริกา มีเวทีการแสดงของสัตว์นานาชนิดที่ได้รับการฝึกมาอย่างดี และยังเป็นสถานที่วิจัยชีววิทยาทางทะเลที่ใหญ่ที่สุดในโลกอีกด้วย เริ่มเปิดให้เข้าชมได้เมื่อปีค.ศ.1964 เมื่อไปถึงมัคคุเทศก์ได้ซื้อบัตรเข้าชมมาแจกพวกเรา ทราบว่าราคาบัตรเข้าชมมี 3 ราคา คือผู้ใหญ่ 32.95 เหรียญ ผู้สูงอายุ 29.65 เหรียญ เด็ก 24.95 เหรียญ มัคคุเทศก์ได้ย้ำว่าในช่วงแรกนี้จะพาเข้าชมเป็นกลุ่มใหญ่ก่อน เวลาประมาณ 14.00 น.จะให้พวกเราเลือกชมอะไรก็ได้ตามอิสระ และนัดเวลา 16.30 น. ให้พวกเรามารวมกันตรงปากทางออกเพื่อเดินทางกลับ

จุดแรกที่มัคคุเทศก์พาเข้าชมก็คือ ปลาฉลาม ซึ่งมีชื่อว่า Shark Encounter โดยเขาสร้างเป็นอุโมงค์ลอดเข้าไป ให้คนเดินเข้าไปชมได้ ทำให้มองเห็นปลาฉลามแหวกว่ายอยู่ในน้ำทั้งด้านข้างซ้ายขวาและด้านบนศีรษะของเรา เสมือนเราเดินเข้าไปในทะเลแล้วไปเผชิญหน้ากับปลาฉลาม นับว่าน่าชมและตื่นตาตื่นใจมาก

จากนั้นพาเข้าชม Dolphin Show เป็นการแสดงของปลาโลมา เขาจัดสถานที่ให้คนนั่งชมได้หลายร้อยคน ก่อนเวลาแสดงมีนักร้องมาเล่นดนตรีและร้องเพลงให้ฟัง แล้วบรรยายสรุปเกี่ยวกับการแสดงของปลาโลมา จากนั้นปลาโลมาก็เริ่มแสดงด้วยการกระโดดน้ำ ว่ายน้ำปิดน้ำเข้าไปคนที่นั่งชม คนลงไปเล่นกับปลา โลมานั่งและยืนบนหัวปลาโลมาได้ กระโดดข้ามเชือกก็ได้ นับว่าเป็นการแสดงของปลาโลมาที่น่าทึ่งมากที่สุดทีเดียว

จุดที่สามเป็นการแสดงของสิงห์โตทะเล (Sea Lion and Otter Show) เมื่อพวกเราเข้าไปนั่งบนอัฒจันทร์จะมองเห็นฉากหลังของเวทีเป็นทะเล มีเกาะเป็นภูเขาเตี้ยๆด้วย นับว่าสวยงามมาก สำหรับการแสดงของสิงห์โตทะเลนั้นแสดงกับคน ฟังคนพูดรู้เรื่อง ทำท่าทางตามคนได้ เช่น เดิน เดิน ยกเท้า เกาะหัว อ้าปากและเอาเท้าตบคนชม เป็นต้น อีกทั้งทำเสียงร้องตามคนและร้องขอปลากินก็ได้ด้วย

ปลาวาฬเพชรฆาต : ดาราเอกของ Sea World

แห่งสุดท้ายคือ Shamu Show ซึ่งมีอรรถิทธิ์ใหญ่มาก ใหญ่กว่า 2 แห่งแรก จุคนชมได้หลายพันคน ฉากหลังของเวทีที่แสดงเป็นทะเล มองเห็นกระแสไฟฟ้าไปยังเกาะด้วย Shamu Show เป็นการแสดงของปลาวาฬเพชฌฆาต ซึ่งถือว่าเป็นคาราเอกของ Sea World เป็นการแสดงร่วมกับคน เช่น กระโดด ใช้หางปิดน้ำเข้าคนชม คนก็หลังและยืนบนหลังแล้วว่ายน้ำอย่างเร็ว คนยืนบนปากแล้วกระโดดสูง นอนหงายว่ายน้ำและคนยืนบนท้องแล้วกระโดดดีลังกา เป็นต้น นับว่าเป็นการแสดงที่ตื่นตาตื่นใจมากที่สุดที่เดียว และสมกับเป็นคาราเอกของ Sea World

ถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน มัคคุเทศก์พาไปรับประทานอาหารประเภทจานด่วน (Fast Food) มีมันทอด แฮมเบอร์เกอร์ 2 ชั้น และน้ำอัดลม ก็นับว่าสะดวกและอิ่มอร่อยพอดูมานานๆรับประทานครั้งหนึ่งคงไม่เป็นไร ถ้ารับประทานบ่อยๆคงไม่ดีแน่ เพราะได้สารอาหารไม่ครบ เมื่อเสร็จแล้วผู้เขียนได้เข้าห้องน้ำของภัตตาคาร พบว่าเป็นห้องน้ำที่สะอาดมาก มีกระดาดึงออกมาวางลงบนชักโครกด้วย ซึ่งผู้เขียนพบเพียงแห่งเดียวที่นั่นเท่านั้นในช่วงที่ทัศนศึกษาในอเมริกา

หลังจากรับประทานอาหารแล้วมัคคุเทศก์ให้เราแยกย้ายกันเลือกชมตามอิสระ ผู้เขียนเลือกเข้าชม Freshwater Aquarium เป็นแห่งแรก ซึ่งเป็นการแสดงปลาน้ำจืดในตู้กระจก เหมือนกับที่กรมการประมงและมหาวิทยาลัยบูรพาของไทยเรา แต่ที่นี่มีปลามาจากประเทศต่างๆทั่วโลก เช่น อเมริกาใต้ เม็กซิโก และแอฟริกา เป็นต้น

แห่งที่สองคือ “Window to The Sea” เป็นการใช้อ้อหลายอย่างให้ชม เช่นสไลด์มัลติวิชั่น แสดงถึงการสำรวจทางทะเลที่น่าชมมากที่สุดที่เดียว เขาให้ชมเป็นรอบๆเช่นกัน

อีกแห่งหนึ่งที่ผู้เขียนเข้าชมคือ Penguin Encounter เป็นดินแดนของนกเพนกวิน เขาทำเป็นอุโมงค์ให้เราเดินเข้าไปชมได้ จะพบนกเพนกวินมากมาย โดยเขาทำที่อยู่อาศัยให้เหมือนกับธรรมชาติที่นกเพนกวินอาศัยอยู่จริงๆ คือมีอากาศหนาว มีหิมะขาวโพลน มีโขดหิน มีธารน้ำให้นกเพนกวินดำนน้ำว่ายน้ำได้ และมีฉากหลังเป็นภูเขาไกลๆสวยงามมากที่สุดที่เดียว เมื่อเราเข้าไปดูเสมือนได้ไปดูดินแดนที่นกเพนกวินอาศัยอยู่จริงๆ

เดินดูจนเพลินถึงเวลาที่มัคคุเทศก์ให้ไปพร้อมกันเพื่อเดินทางกลับ เสียหายที่มีการแสดงของสัตว์และสถานที่ที่ให้อชมอีกมาก แต่ไม่มีเวลาที่จะเข้าชมได้ เช่น Bird Show, Marine Aquarium, Lesser Flamingos, Caribbean Flamingos, World of the Sea Aquarium, Window to the Sea, Commerson’s Dolphins เป็นต้น สถานที่นัดพบเป็นปากทางออกจาก Sea World ซึ่งมีร้านขายของที่ระลึกและร้านอาหารด้วย ทั่วๆที่นัดพบกันเวลา 16.30 น.กว่าจะมาพร้อมกันทุกคนก็ล่วงถึงเวลา 17.00 น. เพราะบางคนเสียเวลาไปนั่งกระเช้าไฟฟ้า (Bayside Skyride) บ้าง บางคนก็ขึ้นหอสอง (Skytower) บ้าง เมื่อพวกเราพร้อมกันแล้วจึงออกไปขึ้นรถเพื่อเดินทางกลับ

เรื่องเกี่ยวกับอเมริกาที่น่าสนใจ

ขณะที่นั่งรถกลับ มัคคุเทศก์มีเรื่องเกี่ยวกับอเมริกามาเล่าให้ฟังอีกหลายเรื่อง เช่นเรื่องอเมริกาไม่กีดกันคนต่างชาติ จึงมีคนต่างชาติต่างภาษามาทำมาหากินกันมาก ชาวเอเชียมีมากพอสมควร ซึ่งมีทั้งจีน ญี่ปุ่น ลาว เขมร เวียดนาม ฟิลิปปินส์และไทย จีนเป็นชาวเอเชียชาติแรกที่มาอยู่ ส่วนคนไทยคนแรกที่มาอยู่คืออินจัน ปัจจุบันมีคนไทยมาอยู่หลายแสนคนแล้ว ที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การให้สิทธิพิเศษแก่คนพิการ เช่นตามฟุตปาธจะมีทางลาดให้รถคนพิการแล่นขึ้นลงได้ รถเมล์ก็มีที่ยกรถคนพิการขึ้นลงได้ ตามห้องน้ำสาธารณะก็มีห้องน้ำสำหรับคนพิการ รวมทั้งรัฐบาลก็ได้จัดสวัสดิการเลี้ยงดูคนพิการด้วย ผู้ด้อยโอกาสได้รับความเห็นอกเห็นใจเป็นพิเศษ เช่น กรรมกรมีรายได้ดี ยังทำงานหนักรายได้ยิ่งสูง ถ้าตองงานรัฐบาลก็ช่วยเหลือ เด็กที่พ่อแม่มีรายได้น้อยเมื่อไปโรงเรียนจะได้บัตรอาหารฟรี

ตามปกติรัฐบาลสนับสนุนการศึกษาของเด็กมาก โดยให้เด็กเรียนฟรีจนสำเร็จมัธยมศึกษา (High School) ถ้าเด็กไม่เรียนถือว่าผิดกฎหมาย และจะถูกลงโทษด้วย เด็กอเมริกันได้รับการอบรมให้ช่วยตัวเองและรับผิดชอบ เด็กอายุ 13 -14 ขวบก็ทำงานหาเงินใช้เองได้แล้ว เด็กมัธยมบางคนทำร้านอาหารประเภทอาหารจานด่วน เบเกอร์ คนไทยที่นิยมส่งลูกไปเรียนที่อเมริกาบางคนส่งไปตั้งแต่ลูกอายุยังน้อย จะได้เห็นตัวอย่างเด็กอเมริกัน แต่บางคนก็ให้สำเร็จปริญญาตรีจากเมืองไทยก่อน แล้วจึงส่งไปเรียนต่อปริญญาโท มัคคุเทศก์เสนอแนะว่าควรส่งลูกไปเรียนในรัฐที่เป็นชนบท ไม่วิลลี่ มีสถานที่ท่องเที่ยวน้อย ค่าใช้จ่ายถูก จะได้เรียนสำเร็จได้เร็ว เช่น รัฐยูทาห์ ซึ่งเป็นเมืองปลอดภัยด้วย รัฐอื่นๆก็มีเช่น แคนซัส และไอโอวา เป็นต้น

ร้านอาหารไทย

ฟังมัคคุเทศก์เล่าจนเพลิน พอถึงร้านอาหารไทย ชื่อว่า “ Thai & Thai Restaurant “ อยู่ที่เมือง Anaheim ซึ่งมีคนไทยเป็นเจ้าของร้านและเป็นคนเสิร์ฟ จึงได้มีโอกาสคุยกับคนไทย บางคนมีงานทำประจำอยู่แล้ว พอค่าๆก็มาช่วยเสิร์ฟอาหาร และก็มีรายได้ด้วยแน่นอน ผู้เขียนได้อ่านเมนูอาหารแล้วพบว่ามีอาหารไทยหลากหลาย เช่น ข้าวผัดกุ้ง เนื้อ หมู ไก่, ข้าวราดหน้า, ผัดไทย, ผัดซีอิ้ว, ก๋วยเตี๋ยวไก่, หมี่กรอบ, ลาบ, ยำ, ต้มยำกุ้ง, ต้มข่าไก่, พะแนงไก่และแกงเผ็ดไก่ เป็นต้น สำหรับราคาอย่างต่ำ 4.95 เหรียญ อย่างสูง 6.95 เหรียญ เมื่อพวกเขารับประทานอาหารแล้วจึงกลับโรงแรมที่พักเพื่อพักผ่อนหลับนอนเพราะเที่ยวกันทั้งวัน

ดิสนีย์แลนด์ (Disney land)

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ 29 พฤศจิกายน 2539 ทางโรงแรมปลุกเวลา 6.30 น. วันนี้มัคคุเทศก์จะพาไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ และจะพาไปรับประทานอาหารเช้าที่ภัตตาคารก่อน เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง

โดยนัดขึ้นรถเวลา 7.30 น. รถเล่นเพียง 20 นาทีพวกเราก็ถึงภัตตาคารจีน เจ้าของเป็นคนจีนพูดภาษาจีนกับพวกเราบางคนทีพูดภาษาจีนได้ ส่วนลูกสาวพูดภาษาไทยได้ หลังจากรับประทานอาหารแล้วก็ขึ้นรถไปยังดิสนีย์แลนด์

ผู้เขียนขอแนะนำให้รู้จักดิสนีย์แลนด์พอสังเขปก่อนดังนี้ ดิสนีย์แลนด์ตั้งอยู่ในเมืองอนาฮาม (Anaheim) เมืองอนาฮามนี้กล่าวกันว่าเป็นเมืองต้นกำเนิดของดิสนีย์แลนด์แห่งแรกของโลก ทำให้ผู้คนมาเที่ยวเมืองนี้มากขึ้น ดิสนีย์แลนด์เปิดให้เข้าชมตั้งแต่ปีค.ศ. 1955 เป็นต้นมา (40 กว่าปีมาแล้ว) มีทางเข้าออกทางเดียว เมื่อผ่านประตูเข้าไปจะพบเมนสตรีทยูเอสเอ (Main Street U.S.A.) ซึ่งมีตึกเป็นร้านขายของที่ระลึกทั้ง 2 ฝั่งถนน ถัดไปเป็นลานกว้างมีปราสาทเทพนิยายตั้งเด่นสง่างามมาก ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของดิสนีย์แลนด์ จากลานกว้างนี้ มีแดนต่างๆที่น่าสนใจดังนี้

1. ดินแดนแห่งการผจญภัย (Adventureland) มีการผจญภัยในรูปแบบต่างๆ เช่น การผจญภัยของอินเดียนาโจนส์ (Indiana Jones Adventure) ล่องเรือท่องป่าซาฟารี (Jungle Cruise) และ Enchanted Tiki Room เป็นต้น

2. ฟรอนต์ทิเยร์แลนด์ (Frontierland) เป็นดินแดนที่สร้างเลียนแบบอเมริกาบุกเบิก มีแม่น้ำ และมีเรือจักรไอน้ำให้คนโดยสารบนเรือเล่นชมทิวทัศน์ 2 ฟากแม่น้ำได้ด้วย หรือจะนั่งรถคว้นบิกชันเตอร์ได้ทั้งความตื่นเต้นและหวาดเสียว ก็ได้

3. ดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย (Fantasyland) ซึ่งเป็นดินแดนที่สวยงามตระการตา โดยมีปราสาทเทพนิยายเป็นจุดศูนย์กลางตั้งเด่นสง่า และเป็นสัญลักษณ์ของดิสนีย์แลนด์ด้วย มีสิ่งที่น่าสนใจมากมาย เช่น it's a small world, Snow White's Scary Adventures, Peter Pan's Flight และ Pinocchio's Daring Journey เป็นต้น

ดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย

4. ดินแดนแห่งอนาคต (Tomorrowland) มีเครื่องเล่นสมัยใหม่ล้ำยุคมากมาย เช่น สตาร์ทัวร์ (Star Tours) รถด่วนดิสนีย์แลนด์ (Disneyland Monorail), Rocket Jets, Space Mountain, Starcade และการเดินทางของเรือดำน้ำ (Submarine Voyage) เป็นต้น

ดินแดนแห่งอนาคต (Tomorrowland)

5. จตุรัสนิวออร์ลีอันส์ (New Orleans Square) มีการผจญภัยของโจรสลัดแคริบเบียน (Pirates of Caribbean) บ้านผีสิงห์ (Hounted Mansion) และรถไฟดิสนีย์แลนด์ (Disneyland Railroad)

เมื่อพวกเราไปถึงหน้าดิสนีย์แลนด์พบว่ามีที่จอดรถยนต์กว้างขวางมาก พวกเราขอให้มัคคุเทศก์ไปซื้อตั๋วเข้าชมครุหนึ่ง ทราบว่าค่าเข้าชมผู้ใหญ่ 36 เหรียญ เด็ก 27 เหรียญ เมื่อเข้าไป

ภายในแล้วมัคคุเทศก์แจ้งว่าในช่วงแรกนี้จะพาเข้าชมเป็นคณะก่อน จากนั้นจะให้เลือกเข้าชมได้ตามอิสระ และถ้าผู้ใดเคยเข้าชมแล้วจะแยกไปเลือกเข้าชมตามอิสระเลยก็ได้

การผจญภัยของโจรสลัดแคริบเบียน

แห่งแรกที่มีมัคคุเทศก์พาเข้าชมเป็นคณะคือ การผจญภัยของโจรสลัดแคริบเบียน (Pirates of Caribbean) ซึ่งอยู่ในจัตุรัสนิวออร์ลีอันส์ (New Orleans Square) ก่อนเข้าชมต้องเข้าคิวยาวพอสมควร เขาให้นั่งเรือเล่นเข้าไปในอุโมงค์ บางตอนเรือเล่นลงจากเนินหวาดเสียวและตื่นเต้นดี 2 ฟากที่เรือเล่นผ่านไป เขาทำเป็นหุ่นยนต์โจรสลัด ยิงปืนต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ในป้อมริมฝั่ง มีนักโทษ 3 คนอยู่ในคุกกำลังขอลูกกุญแจจากสุนัขที่คาบกุญแจอยู่ และมีผู้สูงอายุนั่งเก้าอี้โยกอยู่หน้าบ้าน ทำให้ได้เห็นเรื่องตลกแทรกเรื่องตื่นเต้นที่น่าชมทีเดียว

บ้านผีสิงห์

แห่งที่สองที่เข้าชมคือ บ้านผีสิงห์ (Hounted Mansion) พอเดินไปถึงหน้าบ้านก็พบว่าที่บ้านแบบเก่าสมกับชื่อบ้านผีสิงห์ มีเกวียนแบบเก่าตั้งอยู่หน้าบ้านด้วย รอคิวอยู่นานพอสมควร เมื่อเข้าไปในบ้านเขาให้เข้าไปในห้อง เมื่อคนเต็มห้องประตูก็ปิดเสมือนพวกเราถูกขัง ทำให้รู้สึกน่ากลัว จากนั้นห้องที่พวกเรายืนอยู่กลายเป็นลิฟท์เลื่อนลงไปชั้นล่าง เมื่อประตูลิฟท์เปิดออก พวกเราก็เดินออกไปเพื่อนั่งเก้าอี้เลื่อนซึ่งหมุนดูได้ทั้งด้านข้างและด้านหลัง เก้าอี้เลื่อนพาไปชมห้องต่างๆ ได้ชมผีที่รูปร่างน่ากลัว ผีสาวที่น่ารักก็มี ผีกำลังเดินรำแล้วจางหายไป และมีหัวกระโหลกผลุบๆ โผล่ๆ แลבלิ้นอยู่ข้างเก้าอี้ด้วย ทำให้รู้สึกตื่นเต้นและน่ากลัวพอสมควร

รถไฟดิสนีย์แลนด์

ออกจากบ้านผีสิงห์มัคคุเทศก์พาไปนั่งรถไฟดิสนีย์แลนด์ (Disneyland Railroad) โดยไปขึ้นรถที่สถานีจัตุรัสนิวออร์ลีอันส์ (New Orleans Square) ครัวหนึ่ง รถไฟก็เข้าเทียบชานชาลาสถานี พวกเราได้ขึ้นนั่งบนรถไฟ จากนั้นรถไฟก็เล่นผ่านสถานี Critter Country, สถานี Mickey's Toontown, สถานี Tomorrowland และสถานี Main Street,U.S.A. โดยเล่นรอบดิสนีย์แลนด์ พวกเราจึงได้เห็นดินแดนต่างๆ เช่นช่วงที่ผ่าน Frontierland ได้เห็นเรือจักรไอน้ำกำลังแล่นอยู่ในแม่น้ำมีคนโดยสารมากพอสมควร บางคนก็พายเรือเล็กในแม่น้ำ รถไฟเล่นผ่านหมู่บ้านชาวอินเดียนแดง บางตอนก็เข้าถ้ำนับว่าตื่นเต้นและสนุกเพลิดเพลินดี

ดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย

เมื่อลงจากรถไฟแล้วมัคคุเทศก์ได้พาไปยังดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย (Fantasyland) และได้พาเข้าชม "it's a small world" ต้องรอคิวเช่นเคย เขาให้นั่งเรือลำเล็กๆ ซึ่งนั่งได้ราว 10 คน เรือ

เล่นเข้าไปในอุโมงค์ซึ่งเป็นดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยายอย่างแท้จริง เพราะมีหุ่นยนต์เป็นรูปเด็กแต่งตัวสวยงามตระการตากำลังเต้นรำและร้องเพลงประกอบดนตรีที่ไพเราะมาก จากหลังทำเป็นบ้านเรือน ต้นไม้ ดอกไม้สวยงามมาก บางช่วงเป็นสัตว์ต่างๆมากมายหลายชนิดออกมาเต้นรำ ล้วนน่าชมและตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่ง อันที่จริงดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยายมีสิ่งที่น่าสนใจอีกมาก เช่น Alice in Wonderland, Dumbo the Flying Elephant และ Peter Pan's Flight เป็นต้น เห็นชื่อแล้วก็พอรู้ว่าล้วนเป็นความฝันและเทพนิยายอย่างแน่นอน

ดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย

ออกจากชมดินแดนนี้แล้วถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน เป็นอาหารแบบจานด่วน (Fast Food) เช่นเคย์ มีขนมปัง ไข่ทอดใส่ถาดมาให้เป็นชุดๆ คงจะเป็นชุดสำหรับฝรั่งร่างใหญ่นั้นเอง เพราะผู้เขียนรับประทานไม่หมด จากนั้นมีคฤหาสน์ให้เราแยกย้ายกันเลือกชมตามอิสระ

รถไฟฟ้า (Disneyland Monorail) และดินแดนที่หลากหลาย

ผู้เขียนกับบุตรชายเลือกนั่งรถไฟฟ้า (Disneyland Monorail) ซึ่งเขาทำรางสูงแบบที่กำลังสร้างในกรุงเทพมหานครของเรา เวลานั่งในรถไฟสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของดิสนีย์แลนด์และที่จอดรถยนต์ด้วย รถไฟฟ้าเล่นไปยังโรงแรมดิสนีย์แลนด์เพื่อรับคนที่นั่นด้วย แล้วกลับมาที่เดิม ลักษณะของรางรถไฟฟ้าวานกลับมาที่เดิม มีบางตอนคล้ายเลข 8 เวลารถไฟกำลังเล่นก็ตื่นตื่นพอสมควร

เมื่อลงจากรถไฟฟ้าแล้วบุตรชายของผู้เขียนต้องการชมดินแดนแห่งอนาคต (Tomorrowland) ซึ่งล้วนแต่ตื่นตื่นทั้งนั้น เช่น Starcade, Star Tours, Submarine Voyage, Rocket Jets เป็นต้น ผู้เขียนจึงแยกไปเลือกชมดินแดนแห่งความฝันและเทพนิยาย (Fantasyland) อีกครั้ง เพราะสวยงามและเพลิดเพลินดี เดินผ่านไปมาหลายเที่ยวจึงตัดสินใจเข้าชม Snow White's Scary Adventures เขาให้นั่งรถคันเล็กๆนั่งได้ 4 คน เล่นไปตามราง ได้ชมสโนว์ไวท์และแม่มดในเทพ

นิยายและเสียงดนตรีที่ไพเราะพอสมควร ความจริงอยากเข้าชม Fantasyland Theatre, Peter Pan's Flight และอื่นๆอีก แต่อยากไปเดินชมดินแดนอื่นๆบ้าง จึงเดินไปยังดินแดนอเมริกาบุกเบิก (Frontierland) เห็นเพื่อนบางคนกำลังเข้าคิวเพื่อเข้าไปนั่งรถไฟควันทันเดอร์ (Big Thunder Mountain Railroad) ผู้เขียนเห็นภูเขาจำลองสูงใหญ่และได้ยินเสียงรถไฟแล่นดังกั่น ก็เดาเอาว่าจะตื่นตื่น โลกโชนและหวาดเสียวน่าดู ก็เลยเดินผ่านไป ไปเดินชมหมู่บ้านชาวอินเดียนแดง คูเรือที่กำลังแล่นอยู่ในแม่น้ำ สำหรับเรือลำใหญ่เป็นเรือจักรไอน้ำมีคนทั้งนั่งและยืนอยู่เต็มลำเรือ เรือที่แล่นอยู่มีทั้งเรือจักรไอน้ำขนาดใหญ่และเรือพายขนาดเล็ก มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษ เช่น Sailing Ship Columbia, Mike Fink Keel Boat, และ Mark Twain Riverboat เป็นต้น ผู้เขียนอยากนั่งเรือจักรไอน้ำ แต่ดูเวลาแล้วคงไม่ทันแน่นอน เพราะต้องเสียเวลารอคิวอีกนานด้วย จะใช้บริการอะไรก็ต้องเข้าคิวทั้งนั้น

ผู้เขียนจึงเดินผ่านไปยังดินแดนแห่งการผจญภัย (Adventureland) ดูแล้วก็น่าสนใจ เพราะเห็นมีห้องเรือท่องป่าซาฟารี ซึ่งเขาสร้างเป็นลำน้ำที่มีป่าไม้ทั้ง 2 ฝั่ง และมีการผจญภัยอื่นๆ เช่น Enchanted Tiki Room, Indiana Jones Adventure, และ Swiss Family Treehouse เป็นต้น จากนั้นจึงเดินต่อไปยัง Main Street, U.S.A. เห็นคนนั่งอยู่ตามริมถนนทั้ง 2 ฝากถนน เมื่อพบมัคคุเทศก์ที่กำลังรอพบพวกเราอยู่จึงทราบว่ เวลา 15.00 น.จะมีขบวนแห่ที่สวยงามมากให้พวกเรารอดูก่อน ผู้เขียนเห็นยังเหลือเวลาอีก 20 นาที จึงเดินเข้าไปยังตึกหลังหนึ่งพบว่ามินิทรรสการของวอลท์ดิสนีย์ (The Walt Disney Story) และมีรูปปั้นลินคอล์น อดีตประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา (Great Moments with Mr. Lincoln) ซึ่งเป็นรูปปั้นขนาดใหญ่ที่น่าชมมาก จากนั้นก็เดินชมของชำร่วยตามร้านขายของชำร่วยที่มีอยู่ทั้ง 2 ฝากถนน และมีร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม ให้เลือกซื้อรับประทานเมื่อรู้สึกหิวอีกด้วย

เมื่อใกล้เวลาขบวนแห่จะเริ่ม พวกเราจึงมารวมตัวกันอยู่ข้างถนน สักครู่ขบวนแห่ก็เคลื่อนมาและผ่านเลยไป ซึ่งมีทั้งคนจริง หุ่นคนและสัตว์ตั้งอยู่บนรถยนต์ที่ตกแต่งรอบรถยนต์ จนไม่เห็นตัวรถยนต์เลย มีดนตรีและร้องเพลงประกอบการเดินรำด้วย การแต่งกายก็หรูหราสดสวยมากทีเดียว ทำให้ผู้ชม 2 ฝากถนนตื่นตาตื่นใจพอสมควร เมื่อชมขบวนแห่หมดแล้ว พวกเราก็ออกจากดิสนีย์แลนด์เพื่อไปขึ้นรถยนต์ จากนั้นมัคคุเทศก์ได้พาไปศูนย์การค้า และที่ศูนย์การค้านี้พวกเราได้แยกเป็น 2 กลุ่มๆหนึ่งจะไปวัดพุทธเมย์วูดเพื่อเข้าร่วมร่วมกับคนไทยในลอสแอนเจลิส อีกกลุ่มหนึ่งชมสินค้าในศูนย์การค้า

ผู้เขียนจะขอเล่าถึงการเข้าร่วมกับคนไทยในลอสแอนเจลิสที่วัดพุทธเมย์วูด จากนั้นผู้เขียนได้แยกจากคณะมาพักที่วัดพุทธเมย์วูด เพราะเพื่อนๆเดินทางกลับเมืองไทย ผู้เขียนมีโอกาสไปทัศนศึกษาวัดไทยลอสแอนเจลิสและสถานที่ต่างๆอีกหลายแห่ง กับทั้งยังได้ร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนาที่วัดพุทธเมย์วูดด้วย นับว่าน่าสนใจมาก ขอเชิญอ่านได้แล้วครับ

ประชุมร่วมกับคนไทยในลอสแอนเจลิสที่วัดพุทธเมย์วูด

ผู้เขียนกับเพื่อนๆอีกหลายคน ได้เดินทางจากศูนย์การค้าไปยังวัดพุทธเมย์วูด เมื่อไปถึงวัดพบคนไทยในลอสแอนเจลิสรอต้อนรับอยู่หลายคน พร้อมทั้งเชิญให้รับประทานอาหารเช้าที่แต่ละคนนำมาเลี้ยงพวกเรา เพราะเลยเวลาอาหารเช้าไปมากแล้ว อาหารส่วนใหญ่เป็นอาหารไทยที่น่ารับประทานอย่างยิ่ง จากนั้นได้เข้าห้องประชุมของวัด โดยมีอุบาสกอุบาสิกาของวัดเป็นผู้ประสานงานและเป็นพิธีกรในการประชุมร่วมกัน คนไทยในลอสแอนเจลิสที่มาประชุม 33 คน เรื่องที่ประชุมเป็นการแนะนำตัวและเล่าถึงประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมของตนเอง ทำให้ผู้เขียนได้ทราบเรื่องที่แปลกใหม่และน่าสนใจหลากหลาย เช่น บางคนมาปฏิบัติธรรมที่วัดโดยบังเอิญ โดยเริ่มแรกมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในต่างแดน ทั้งอากาศ อาหารการกิน การทำงาน ต้องต่อสู้กับความยากลำบากและต้องสร้างตัวเอง จนกระทั่งได้อ่านหนังสือธรรมะเล่มหนึ่ง ทำให้ได้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตและการแก้ปัญหา จึงให้ภรรยาที่อยู่เมืองไทยส่งหนังสือและเทปธรรมะไปให้ จึงทราบว่ามิ่ววัดพุทธเมย์วูดในลอสแอนเจลิส จากนั้นก็มาปฏิบัติธรรมที่วัดพุทธเมย์วูดเป็นประจำเรื่อยมา บางคนเล่าว่าเก็บขวดขายอยู่หลายเดือน สะสมเงินจากการขายขวดได้ถึง 800 เหรียญแล้วนำมาทำบุญที่วัด บางคนเล่าว่าขับรถยนต์เพื่อนำอาหารมาถวายพระที่วัด บังเอิญรถยนต์เสีย มีชาวเม็กซิกันมาพบเข้าและรับอาสาขับรถยนต์มาส่งถึงวัดโดยปลอดภัย ทั้งๆที่ตามปกติชาวเม็กซิกันเป็นคนที่ไม่น่าไว้วางใจ ทำให้คิดว่าเป็นเพราะตั้งใจมาทำบุญนั่นเองจึงรอดปลอดภัย ผู้สูงอายุคนหนึ่งเล่าว่า มาอยู่ลอสแอนเจลิสกับลูกๆหลายปีแล้ว และมาอยู่วัดเพื่อปฏิบัติธรรมและช่วยงานวัด ทุกวันศุกร์เสาร์อาทิตย์รวม 3 วันใน 1 อาทิตย์ สุขภาพสตรีคนหนึ่ง (มีสามีเป็นชาวอเมริกัน) ขอบออกจากบ้านไปบอกรับบุญ ถ้าพระอาทิตย์ยังไม่ลับขอบฟ้าก็ไม่เข้าบ้าน สามีก็สนับสนุนเต็มที่ และจะนำบุญไปฝากสามีทุกครั้งทีกลับถึงบ้านด้วย

จากการได้ฟังคนไทยในลอสแอนเจลิสเล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรม การทำบุญและการบอกรับบุญแล้ว ทำให้ได้ข้อคิดว่าถึงแม้คนไทยจะจากเมืองไทยไปอยู่คนละมุมโลกก็ยังยึดมั่นในพระพุทธศาสนา นับว่าน่าชมเชยอย่างยิ่ง หลังจากประชุมเสร็จแล้วคนไทยในลอสแอนเจลิสขับรถไปส่งพวกเราที่โรงแรมถึง 3 คัน ถึงโรงแรมเกือบ 6 ทุ่ม กว่าจะได้นอนเกือบ 1 นาฬิกาของวันใหม่ เพราะต้องเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าและออกจากโรงแรมในเช้าวันรุ่งขึ้น เนื่องจากวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่บริษัททัวร์จัดรายการท่องเที่ยวให้พวกเรา ในวันรุ่งขึ้นมัคคุเทศก์จะไปส่งพวกเราที่สนามบินลอสแอนเจลิส จากนั้นพวกเราส่วนใหญ่จะเดินทางกลับเมืองไทย ส่วนผู้เขียน บุตรชายของผู้เขียนและเพื่อนๆอีก 3 คนจะอยู่ที่ศนศึกษาต่ออีก

ตามอัธยาศัย

รุ่งเช้าวันที่ 30 พฤศจิกายน 2539 ทางโรงแรมปลุกเมื่อเวลา 5.30 น. จัดการเก็บเสื้อผ้าและเข้าของต่างๆ แล้วนำกระเป๋าออกไปวางไว้หน้าห้องเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของโรงแรมขนไปใส่รถยนต์ เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงลงไปรับประทานอาหารเช้าเป็นมื้อสุดท้ายของโรงแรมแห่งนี้ พวกเราออกจากโรงแรมเวลา 7.35 น. เพื่อเดินทางไปสนามบินลอสแอนเจลิส เมื่อถึงสนามบิน มัคคุเทศก์ให้ผู้ที่ยังไม่เดินทางกลับเมืองไทยคัดแยกกระเป๋าออกมา นอกจากคณะของผู้เขียนรวม 5 คนแล้ว ยังมีเพื่อนบางคนนัดให้ญาติมารับเพื่ออยู่อีกหลายวัน บางคนจะเลยไปเยี่ยมบุตรที่ซานฟรานซิสโก บางคนจะไปเท็กซัส จนกระทั่งเวลา 10.08 น. เพื่อนๆ ที่จะกลับเมืองไทยก็แยกไปตรวจหนังสือเดินทางเพราะเครื่องบินจะออกเวลา 11.00 น. ส่วนคณะของผู้เขียนรอเจ้าหน้าที่ของวัดพุทธเมย์วุฒมารับไปพักที่วัด รอเพียงครู่เดียวคุณบุญชู รัตนกมลโชติ (อุบาสกของวัดพุทธเมย์วุฒที่เคยพาไปชอกลท์เลคซิตี้) ก็มารับ โดยพาไปขึ้นรถยนต์ที่จอดอยู่ในลานจอดรถยนต์ของสนามบิน จากนั้นก็พาพวกเราทั้ง 5 คนไปพักที่วัดพุทธเมย์วุฒ ถึงวัดเวลา 11.20 น. พระภิกษุกำลังฉันอาหารเพลในห้องอาหาร และมีอุบาสกอุบาสิกาและสาธุชนกำลังรับประทานอาหารเช้าเช่นกัน พวกเราที่เพิ่งไปถึงจึงร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วย

ไปวัดไทยลอสแอนเจลิส

ขณะที่รับประทานอาหารเช้า ผู้เขียนได้รู้จักสุภาพสตรีคนหนึ่งที่นั่งรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน จากการพูดคุยกันจึงทราบว่าเขามีบ้านอยู่ในเมืองนอร์ทฮอลลีวูด ใกล้กับวัดไทยลอสแอนเจลิส ผู้เขียนจึงบอกว่ายากไปชมวัดนี้ด้วย และเป็นโอกาสอย่างยิ่งที่เขาจะกลับไปส่งลูกชายที่บ้านแล้วจะมาวัดพุทธเมย์วุฒอีกครั้งหนึ่งในตอนเย็น เขายินดีจะพาไปส่งที่วัดไทยลอสแอนเจลิสและรับกลับมาในตอนเย็น ผู้เขียนจึงชวนบุตรชายและเพื่อนอีกคนหนึ่งรวม 3 คนไปด้วย นับว่าผู้เขียนมีโอกาสไปชมวัดไทยลอสแอนเจลิสโดยบังเอิญจริงๆ รถแล่นจากวัดพุทธเมย์วุฒไปวัดไทยลอสแอนเจลิสประมาณ 45 นาที เขาให้เวลาเราอยู่ที่วัดประมาณ 3 ชั่วโมงครึ่งจึงจะมารับกลับ ผู้เขียนจึงมีเวลามากพอที่จะเที่ยวชมวัดและซักถามพูดคุยกับพระภิกษุและสาธุชนที่มาวัด

วัดไทยลอสแอนเจลิสตั้งอยู่ในเมืองนอร์ทฮอลลีวูด (North Hollywood) บริเวณวัดมีเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่ จึงมีบริเวณวัดกว้างขวางมากกว่าวัดพุทธเมย์วุฒ มีอาคารหลายหลังเช่น โบสถ์ยกพื้นสูง ชั้นล่างของโบสถ์ทำเป็นร้านขายอาหารและห้องสมุดซึ่งมีหนังสือภาษาไทยมากพอสมควร มีอาคารเรียนสำหรับสอนภาษาไทยแก่เด็กไทยหลังหนึ่งเป็นอาคาร 2 ชั้นหลายห้องเรียนเขียนป้ายว่า”ศาลาเอนกประสงค์” นอกจากนั้นยังมีกุฏิพระภิกษุ,ศาลาซึ่งประดิษฐานรูปปั้นพระพุทธรูปพระพรหมรังสี,หลวงพ่อดิเรก,หลวงปู่ทวด,รอยพระพุทธรูปบาทจำลอง และศาลาเจ้าแม่กวนอิม ที่เห็นเด่นสง่างามมากที่สุดคือรูปปั้นยักษ์ 2 ตนอยู่หน้าโบสถ์ นับว่าเป็นสัญลักษณ์ของวัด ผู้ที่มาวัดนี้จะต้องถ่ายภาพเป็นที่ระลึกเสมอรวมทั้งผู้เขียนด้วย เมื่อผู้เขียนเข้าไปในบริเวณวัดก็ได้ยินเสียง

พระกำลังเทศน์ในโบสถ์พอดี ทราบจากสาธุชนที่ฟังเทศน์ว่ามีพระเทศน์ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ วันนั้นมีสาธุชนคนไทยฟังเทศน์ไม่มากนัก ส่วนที่อาคารเอนกประสงค์มีครูคนไทยกำลังสอนภาษาไทยแก่เด็กไทยอยู่หลายห้อง และมีพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กมารอรับอยู่หลายคน ผู้เขียนได้สอบถามเจ้าหน้าที่จึงทราบว่านอกจากสอนภาษาไทยแล้วยังสอนวิชาเสริมหลักสูตรเช่น นาฏศิลป์ไทย ดนตรีไทยและวาดเขียนอีกด้วย

ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าไปกราบพระภิกษุรูปหนึ่ง ท่านได้เล่าให้ผู้เขียนฟังว่าวัดไทยลอสแอนเจลิสนี้เริ่มก่อตั้งครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ. 2514 โดยมีพระธรรมราชานุวัตร (หรือที่รู้จักกันในนาม “หลวงเตี้ย” ซึ่งผู้เขียนเคยเป็นลูกศิษย์ท่านที่วัดพระเชตุพนฯ) เป็นเจ้าอาวาสองค์แรก ปัจจุบันมีพระราชาธรรมวิเทศเป็นเจ้าอาวาส เสียหายที่ผู้เขียนไม่ได้กราบท่านเพราะท่านกลับเมืองไทยชั่วคราว และผู้เขียนยังได้มีโอกาสพูดคุยกับคนไทยสูงอายุคนหนึ่งชื่อ อรุณ สีนุญเรือง ซึ่งเป็นนายกสมาคมไทยแห่งแคลิฟอร์เนียภาคใต้ ได้มาขอใช้สถานที่ของวัดพบปะพูดคุยกับคนไทยด้วยกันอยู่เสมอ เนื่องจากสมาคมนี้บริการช่วยเหลือ และให้คำแนะนำแก่คนไทยในลอสแอนเจลิสที่เดือดร้อน และได้ตั้งโรงเรียนสอนเทนนิสแก่เด็กไทยในลอสแอนเจลิสด้วย จากนั้นผู้เขียนได้ลงไปชั้นล่างของโบสถ์ซึ่งเป็นร้านอาหารไทย มีอาหารไทยขายหลายอย่างเช่น ก๋วยเตี๋ยวเรือ ข้าวแกง หมูพะโล้ โรตีก๋วยเตี๋ยวแฉกและขนมต่างๆ ผู้เขียนจึงถือโอกาสรับประทานอาหารมื้อเย็นที่นั่นเลย ทราบว่าคนไทยที่มาวัดนี้ ก็เพื่อมารับประทานอาหารไทยซึ่งราคาไม่แพงมากนัก

ถ่ายทอดเสียงพิธีบูชาข้าวพระจากวัดพระธรรมกาย

เมื่อใกล้เวลานัดหมายจึงออกไปรอสาธุชนหน้าวัดลอสแอนเจลิส รออยู่ครู่เดียวเท่านั้นก็ได้กลับวัดพุทธเมย์วูด ซึ่งเย็นวันนี้จะมีการถ่ายทอดเสียงพิธีบูชาข้าวพระจากวัดพระธรรมกาย เมื่อพวกเราไปถึงวัดพุทธเมย์วูดมีสาธุชนเริ่มมานั่งในห้องปฏิบัติธรรมบ้างแล้ว และบนเวทีซ้ายขวามีการจัดอาหารและผลไม้ตั้งไว้สวยงามมากเพื่อบูชาข้าวพระ จนกระทั่งเวลาประมาณ 18.00 น. จึงมีสาธุชนมานั่งเต็มห้องราว 150 คน เวลา 18.25 น. พิธีกรได้กล่าวให้ทราบว่า การถ่ายทอดเสียงจากวัดพระธรรมกายกำลังจะเริ่มแล้ว ขอให้สาธุชนทุกท่านเตรียมฟัง พอถึงเวลา 18.30 น. (ซึ่งตรงกับเวลาในประเทศไทย 9.30 น.ของวันอาทิตย์ ที่วัดพุทธเมย์วูดเป็นเย็นวันเสาร์) มีเสียงพิธีกรที่ถ่ายทอดมาจากวัดพระธรรมกายว่า “เรียนเชิญทุกท่านนั่งคุกเข่าประนมมือเพื่อเตรียมกราบพระประธาน โดยพร้อมเพรียงกัน “ เวลาเดียวกันนี้พระภิกษุวัดพุทธเมย์วูด 4 รูปก็เข้ามานั่งคุกเข่าเช่นกัน จากนั้นพิธีต่างๆก็ดำเนินต่อไปเหมือนที่วัดพระธรรมกายทุกประการ เพียงแต่เราอยู่ที่วัดพุทธเมย์วูดลอสแอนเจลิส เสียงไปจากวัดพระธรรมกาย ประเทศไทย บรรยากาศเหมือนอยู่ที่วัดพระธรรมกายทุกประการ ทราบว่ามีการถ่ายทอดเสียงแบบนี้หลายแห่ง ทั้งในยุโรป อเมริกาและญี่ปุ่น บางแห่งตรงกับเวลาท้องถิ่น ราว 1.00 น. บ้าง 2.00 น. บ้าง ซึ่งก็มีสาธุชนเข้าร่วมพิธีบูชาข้าวพระกัน ถึงแม้จะดึกคืนเพียงใดก็ตาม เพราะมีเพียงเดือนละครั้งในวันอาทิตย์คืนเดือนของไทยเท่านั้น หลังจากจบ

การถ่ายทอดเสียงแล้ว พระภิกษุได้นำสวดมนต์แล้วควิโธเกี่ยวกับกิจกรรมของวัดพระธรรมกาย จนกระทั่งเวลาประมาณ 20.00 น. ทางวัดได้เลี้ยงอาหาร ซึ่งมีทั้งอาหารคาวหวานและเครื่องดื่มมากมาย แล้วแยกย้ายกันกลับ

อากาศหนาวยามดึก

ทางวัดได้จัดให้ผู้เขียน บุตรชายของผู้เขียน และเพื่อนอีกคนหนึ่งรวม 3 คนพักในห้องธรรมซึ่งตามปกติเป็นห้องเรียนสำหรับเด็กไทยในลอสแอนเจลิส ซึ่งมีเรียนกันในวันเสาร์ และใช้ เป็นห้องนั่งสมาธิ ห้องประชุมได้ด้วย ส่วนเครื่องนอนเป็นถุงนอนนับว่าสะดวกดี และมีเครื่องทำความอุ่น (Heater) เป็นแบบพัดลมให้ด้วย สำหรับห้องน้ำห้องส้วมก็มีอยู่ถนัดออกไปไม่ไกลนัก แต่คืนนั้นอากาศหนาวมากผู้เขียนจึงไม่ได้อาบน้ำ และตอนดึกรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาพบว่าอากาศยิ่งหนาวมาก เครื่องทำความอุ่นก็ช่วยไม่ได้ จึงทำให้นอนไม่ค่อยหลับ วันรุ่งขึ้นหลวงพี่บอกว่าลืมแจกผ้าห่มไฟฟ้ากับพวกเรา จึงทำให้พวกเรา 3 คนนอนหนาวไปคืนหนึ่ง ถ้าหากใช้ผ้าห่มไฟฟ้าจะช่วยให้ มากทีเดียว

ร่วมกิจกรรมของวัด

รุ่งเช้าวันอาทิตย์ที่ 1 ธันวาคม 2539 ผู้เขียนตื่นนอนราว 6.00 น.เมื่อทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้วได้ยินเสียงพระภิกษุและอุบาสกอุบาสิกากำลังทำความสะอาดและจัดห้องปฏิบัติธรรม ผู้เขียน จึงรีบไปช่วยทำความสะอาดโดยใช้เครื่องดูดฝุ่นและจัดสถานที่ด้วย เพราะทุกวันอาทิตย์ทางวัดจะ จัดปฏิบัติธรรมเวลา 9.30 - 11.00 น. จากนั้น เวลา 8.00 น.เศษ พระภิกษุฉันทอาหารเข้าในห้องอาหารของวัด ซึ่งจัดสถานที่ไว้เฉพาะพระภิกษุส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งสำหรับอุบาสกอุบาสิกาและสาธุชน วันนี้มีสาธุชนทำอาหารมาถวายพระภิกษุและเพื่อสำหรับอุบาสกอุบาสิกาด้วย ผู้เขียนได้ร่วมรับประทานอาหารเช้าด้วย ซึ่งมีข้าวต้มเครื่องร้อนๆ, แสมเบอร์เกอร์, สลัด, ขนมและผลไม้

เวลา 9.30 ผู้เขียนได้เข้าร่วมปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิในห้องปฏิบัติธรรม โดยมีพระภิกษุนำนั่งสมาธิ มีสาธุชนราว 20 คน ทราบว่าทุกวันอาทิตย์จะมีสาธุชนมากกว่านี้ เนื่องจากเมื่อคืนนี้มีพิธีบูชาข้าวพระและถ่ายทอดเสียงจากวัดพระธรรมกาย สาธุชนที่มาเมื่อคืนนี้แล้ว บางคนจึงไม่มาในวันนี้ หลังจากทำสมาธิแล้วก็ถวายอาหารเพลพระ จากนั้นสาธุชนก็สวดมนต์ทำวัตรเช้าด้วย แล้วสาธุชนทั้งหมดก็รับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน มีอาหารไทยหลายอย่างที่สาธุชนนำมาถวายพระภิกษุและเพื่อสำหรับอุบาสกอุบาสิกาและสาธุชนที่มานั่งสมาธิด้วย อาหารไทยมีทั้ง ผัดไทย, แกงส้มและแกงไก่ใส่หน่อไม้ เป็นต้น

ตอนบ่ายมีพิธีทอดผ้าป่าสามัคคีในต่างแดน ผู้เขียนเห็นเป็นโอกาสดีจึงเข้าร่วมด้วย เริ่มจากสาธุชนราว 30 คนตั้งแถวขบวนผ้าป่าแล้วเดินเข้ามานั่งในห้องปฏิบัติธรรม เวลา 12.50 น.

พระสงฆ์ 5 รูปนำนั่งสมาธิก่อน วันนี้ได้นั่งสมาธิทั้งเช้าและบ่าย ทำให้รู้สึกตัวเบา สบาย คลายเครียดได้มาก จิตใจก็สดชื่นแจ่มใส หลังจากนั้นสมาธิแล้วก็เป็นที่ทอดผ้าป่าสามัคคี ผู้นำทอดผ้าป่าสามัคคีคืออาจารย์สมศรี แก้วท่าไม้ซึ่งเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดพุทธเมย์วุฒ ที่สอนเด็กไทยนี้เอง พอทอดผ้าป่าเสร็จก็มีคณะผ้าป่าอีกคณะหนึ่งเป็นพระภิกษุ 3 รูปและอุบาสกอุบาสิกาจากวัดกุริทัตสังฆวรารามมาทอดผ้าป่าต่ออีก ผู้เขียนจึงอยู่ร่วมพิธีด้วย หลังจากทอดผ้าป่าแล้ว พระอาจารย์ชัยทัศน์ วัดพุทธเมย์วุฒได้กล่าวถึงคณะจากวัดกุริทัตสังฆวรารามว่า เป็นการมาให้กำลังใจแก่วัดพุทธเมย์วุฒในการเผยแผ่พุทธศาสนาในบ้านเมืองอื่น ซึ่งวัดทุกวัดก็ต่างช่วยตัวเองกัน เพราะมีสภาพที่แตกต่างจากวัดในเมืองไทยอย่างมาก จากนั้นพระอาจารย์ตำรวจ จากวัดกุริทัตสังฆวรารามได้กล่าวเสริมว่า วัดพุทธเมย์วุฒมีบริเวณคับแคบมาก ไม่สะดวกที่สาธุชนจะมาปฏิบัติธรรม ทราบว่ากำลังหาสถานที่แห่งใหม่ จึงขอสนับสนุนอย่างยิ่ง ก็เป็นบรรยากาศแบบไทยๆ ในต่างแดนอีกครั้งหนึ่งที่ผู้เขียนได้ประสบในวันนั้น

ศูนย์การค้า

ผู้เขียนและเพื่อนๆ ที่มาพักที่วัดพุทธเมย์วุฒได้รับความอนุเคราะห์จากสาธุชนที่เป็นอาสาสมัครคนหนึ่งอาสาพาไปหาซื้อของที่ศูนย์การค้า โดยขับรถพาไปหลังจากทอดผ้าป่าเสร็จแล้ว มีอุบาสกไปด้วย รวมพวกเราด้วย 8 คน ศูนย์การค้าแห่งแรกชื่อ Price Club อยู่ที่เมือง Norwalk มีสินค้านานาชนิดให้เลือกได้มากมาย ผู้เขียนเลือกซื้อช็อกโกแลต เพราะราคาถูก เพื่อนำเป็นของฝากยอดนิยม อันที่จริงกลายเป็นประเพณีไปแล้วที่คนไทยไปที่ไหนจะต้องซื้อของฝากติดมือไปด้วย การจ่ายเงินนั้นชาวอเมริกันนิยมใช้บัตรเครดิตกันทั้งนั้น แม้กระทั่งเติมน้ำมันรถยนต์ก็ใช้บัตรเครดิตได้เลย โดยไม่ต้องให้เด็กปั๊มจัดการให้ เราจัดการเดิมด้วยตนเอง ผู้เขียนเตรียมบัตรเครดิตไปเช่นกัน แต่ไม่ได้ใช้เลย ที่เตรียมไปก็เพื่อเงินที่นำไปหมด หรือไปตกกระกำลำบาก บัตรเครดิตคงช่วยได้

ศูนย์การค้าอีกแห่งหนึ่งที่เราไปแวะซื้อของกันชื่อ Fedco Superstores อยู่ที่เมือง Cerritos แล้วพาไปรับประทานอาหารไทยที่ร้านไทยดีพร้อม เมือง Hollywood เจ้าของร้านเป็นคนไทย พวกเราสั่งอาหารไทยมารับประทานมี ทอดปลา ต้มยำกุ้งและผัดผักนํ้ากับหมูย่าง มาร้านอาหารไทยก็มีอาหารไทยให้เลือกหลากหลายเช่นนี้เอง ดังนั้นคนไทยมาลอสแอนเจลิสไม่ต้องห่วงว่าจะหาอาหารไทยรับประทานไม่ได้ วันนี้เราไป 3 แห่ง 3 เมือง หลังจากรับประทานอาหารแล้วก็กลับถึงวัดพุทธเมย์วุฒราว 3 ทุ่ม หลวงพ่้นำผ้าห่มไฟฟ้า (Automatic electric blanket) มาวางไว้ให้ในห้องนอน 3 ผืนสำหรับพวกเราคนละผืน คินนี่จึงนอนหลับสบายไม่หนาวเหมือนคืนก่อน

ผู้เขียนขอเล่าเรื่อง “โฉบไปอเมริกา” ต่อไปนะครับ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เขียนอยู่ในอเมริกา 5 วันสุดท้าย มีสถานที่ที่ผู้เขียนไปเที่ยวชมและได้พบเห็นสิ่งที่น่าสนใจมากพอสมควร ขอเล่าตามลำดับไปดังนี้

เครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญ

รุ่งขึ้นวันที่ 2 ธันวาคม 2539 ผู้เขียนกับบุตรชายนำเสื้อผ้าไปซักที่เครื่องซักผ้า ซึ่งอยู่ในบ้านตรงข้ามวัด มีเครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญ โดยหยอดเหรียญ 3 เหรียญราคา 75 เซ็นต์ ถ้าหากจะทำให้ผ้าแห้งต้องใส่อีกเครื่องหนึ่งโดยหยอด 3 เหรียญเช่นกัน เสร็จแล้วจึงเดินไปหาประสบการณ์ใกล้ๆ วัด พบโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งอยู่ไม่ไกลจากวัดมากนัก เห็นนักเรียนกำลังเดินเข้าชั้นเรียนพอดี มองดูนาฬิกาพบว่าเป็นเวลา 8.00 น.แล้ว จึงเดินกลับมาวัดเพื่อรับประทานอาหารเช้า มีเจ้าภาพคนหนึ่งมากับลูกสาวอายุ 3 ขวบ นำข้าวต้มเครื่อง, ผัดกะหล่ำและผลไม้มาถวายพระ เจ้าภาพคนนี้เป็นเจ้าภาพภัตตาหารมื้อเช้า ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ รวม 5 วันด้วยกัน

ชมกิจการของโรงเรียนวัดพุทธเมย์วุด

ตอนสาย ผู้เขียนได้ถือโอกาสเข้าชมกิจการของโรงเรียนวัดพุทธเมย์วุด ซึ่งมีผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ ทิพย์ชัยเมธา เป็นอาจารย์ใหญ่ ช่วงนี้โรงเรียนปิดจึงไม่ได้ดูการเรียนการสอน แต่ที่ทราบกิจการของโรงเรียนว่า มีนักเรียนเป็นเด็กไทยที่อยู่ในลอสแอนเจลิสทั้งหมด 75 คน เรียนเฉพาะวันเสาร์อาทิตย์เวลา 14.00 - 17.30 น. วิชาที่เรียนมีวิชาภาษาไทย พุทธศาสตร์และนั่งสมาธิด้วย มีคนไทยอาสาสมัครเป็นครูสอนถึง 14 คนด้วยกัน

ชมการแสดงภาพเขียน

เวลา 10.23 น. คุณวิชัย แซ่มจีน (ปัจจุบันบวชพระแล้ว) ซึ่งเป็นอุบาสกของวัดจะขั้บรดไปธุระ ผู้เขียนกับบุตรชายจึงขอให้ไปส่งที่สถานกงสุลไทย เพื่อไปชมการแสดงภาพเขียนของศาสตราจารย์ประภิต (จิตร) บัวบุศย์ กับ คุณกมล ทศนาชาติ เนื่องจากผู้เขียนอ่านพบในหนังสือพิมพ์ไทยที่ออกในลอสแอนเจลิสว่า จะเริ่มแสดงภาพในวันนี้ และผู้เขียนต้องการไปพบศาสตราจารย์ประภิตด้วย (ท่านเคยสอนผู้เขียนที่โรงเรียนเพาะช่าง) ไปถึงสถานกงสุลไทยเมื่อเวลา 11.00 น. แต่ไม่พบศาสตราจารย์ประภิตและคุณกมล ทราบจากเจ้าหน้าที่สถานกงสุลไทยว่าจะมาทำพิธีเปิดราว 17.00 น. แต่ก็ยินดีเปิดห้องแสดงภาพเขียนให้ผู้เขียนและบุตรชายเข้าชมได้ สำหรับภาพเขียนของศาสตราจารย์ประภิต เป็นภาพเขียนทิวทัศน์ของรัฐแคลิฟอร์เนีย เขียนด้วยสีน้ำมัน ซึ่งมีทั้งหมด 21 ภาพ ส่วนภาพเขียนของคุณกมลเป็นภาพเขียนสมัยใหม่ มี 7 ภาพ

เนื่องจากคุณวิชัยจะแวะมารับเวลา 14.00 น.จึงออกไปเดินดูร้านค้า พบร้านค้าของเก่าร้านหนึ่งมีพระพุทธรูปติดราคาไว้ 185 เหรียญ ไม่ทราบนำมาขายได้อย่างไร พอรู้สึกหิวจึงแวะ

ร้านอาหารข้างถนน ซ้อแฮมเบอร์เกอร์ มันทอดและน้ำอัดลมไปนั่งรับประทานหลังร้าน ซึ่งเขาจัดที่นั่งไว้ นับว่าสะดวกดี

กลับไปรอคุณวิชัยมารับที่สถานกงสุลไทย พบคนไทยหลายคนมาต่ออายุพาสปอร์ต มีคนไทยคนหนึ่งบอกว่าจะมาทำสูติบัตรให้ลูกชายอายุ 17 ขวบแล้ว นอกนั้นเป็นชาวอเมริกันมาทำวีซ่าในห้องนั่งรอมีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดลินิวส์ และมติชนฉบับเก่าๆให้อ่านด้วย ที่หน้าสถานกงสุลไทยเจ้าหน้าที่กำลังติดป้ายกปร.และติดไฟกระพริบ เพราะใกล้วันเฉลิมพระชนมพรรษาแล้ว

ทำกิจกรรมที่วัดพุทธเมย์วุฒ

คุณวิชัยมารับกลับวัดพุทธเมย์วุฒเมื่อเวลา 14.13 น. ผู้เขียนจึงมีโอกาสศึกษางานของโรงเรียนวัดพุทธเมย์วุฒอีกครั้ง ได้ทราบว่า กรมการศึกษานอกโรงเรียน ได้ส่งเจ้าหน้าที่มาประชุมอาจารย์ใหญ่ ของโรงเรียนที่สอนเด็กไทยในแคลิฟอร์เนีย เกี่ยวกับโครงการรับสมัครครูอาจารย์จากเมืองไทยมาช่วยสอนโรงเรียนละ 3 คนๆละ 1 ปี คาดว่าจะเริ่มได้ในไม่ช้า แสดงว่ารัฐบาลไทยเห็นความสำคัญของโรงเรียนที่สอนเด็กไทยในแคลิฟอร์เนียแล้ว

จากนั้นรีบไปอาบน้ำ สระผมเพราะไม่ได้อาบน้ำมา 2 วันแล้ว เพราะทั้ง 2 วันที่แล้วกว่าจะเป็นตัวของตัวเองก็ 3 ทุ่มกว่า อากาศหนาวมาก วันนี้ยังไม่หนาวมากนักจึงได้อบน้ำและสระผมแล้วไปรับประทานอาหารเย็นซึ่งมีแม่ครัวอาสาสมัครทำอาหารให้ รับประทานกันเพียง 3 คน นอกนั้นเขาถือศีล 8 อาหารที่รับประทานมีต้มจืด ไข่เจียวและไส้กรอก เป็นอาหารไทยเช่นเคย

ตอนค่ำราว 18.30 น.เข้าห้องปฏิบัติธรรม พระสงฆ์ 3 รูปนำสวดมนต์ทำวัตรเย็น แล้วนั่งสมาธิโดยเปิดเทปเสียงน่านั่งสมาธิให้ฟังตามไปด้วย มีผู้ที่สวดมนต์นั่งสมาธิรวม 9 คนด้วยกัน เสร็จราว 2 ทุ่มเศษจึงเข้านอน ได้ห่มผ้าห่มไฟฟ้าจึงนอนหลับสบายเหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมา

ชมหมู่บ้านชาวเม็กซิกัน

รุ่งขึ้นวันที่ 3 ธันวาคม 2539 ออกไปเดินชมหมู่บ้านชาวเม็กซิกัน ซึ่งชาวเม็กซิกันอาศัยอยู่ใกล้ๆกับวัดพุทธเมย์วุฒมีจำนวนมากพอสมควร เนื่องจากเมืองเมย์วุฒนี้เคยเป็นของเม็กซิโกมาก่อน จึงมีชาวเม็กซิกันอาศัยอยู่มาก่อนจนถึงปัจจุบัน จะสังเกตได้ง่ายก็คือผมของชาวเม็กซิกันเป็นสีดำ แต่ชาวอเมริกันมีผมสีทอง บ้านของชาวเม็กซิกันส่วนใหญ่เป็นบ้านชั้นเดียว มีรั้วบ้านต่ำมาก ผู้เขียนเดินชมไปเรื่อยๆผ่านโรงเรียนประถมอีก เห็นเด็กกำลังเดินเข้าชั้นเรียนพอดี เมื่อเดินกลับมาใกล้วัดพบเจ้าหน้าที่หญิงใส่เสื้อคลุมสีแดงถือป้าย “STOP” “ช่วยเด็กข้ามถนน” นำนำมาใช้ในเมืองไทยบ้างอย่างยิ่ง

กลับมารับประทานอาหารเช้าที่วัด มีกล้วยเตี๋ยน้ำ สลัด ถั่วทอด ขนมและผลไม้ รับประทานกัน 12 คน ตอนสายส่งหลวงพ่อกับคุณวิชัย แหม่มขึ้นเดินทางไปชิคาโกเพื่อไปเผยแผ่ที่นั่น โดยไปเข้าบ้านทำเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรมพลางก่อน และจะหาสถานที่สร้างวัดในโอกาสต่อไปด้วย และ

อีกไม่กี่วันหลวงพี่วิจักษ์จะเดินทางตามไปช่วยอีก จากนั้นผู้เขียนออกไปค้นหาประสบการณ์ในหมู่บ้านชาวเม็กซิกันอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นเวลา 10.40 น.แล้ว ได้พบเห็นเจ้าหน้าที่หญิงถือป้าย “STOP” “ช่วยเด็กอนุบาลและแม่ของเด็กข้ามถนนอีก ทราบจากอุบาสิกาของวัดว่าโรงเรียนอนุบาลเรียนเพียงครึ่งวัน จึงเป็นเวลากลับบ้านของเด็กอนุบาลโดยมีแม่ของเด็กไปรับกลับบ้าน

อุทยานแห่งชาติ Lake Arrowhead

ตอนเที่ยงวันคุณบุญชูจะไปสำรวจสถานที่ปฏิบัติธรรมบนอุทยานแห่งชาติ Lake Arrowhead เนื่องจากทางวัดจะจัดปฏิบัติธรรม ให้กับสาธุชนนอกสถานที่ในวันเสาร์อาทิตย์เป็นเวลา 2 วัน คุณบุญชูจึงต้องไปสำรวจสถานที่ก่อน ผู้เขียนและบุตรชายจึงถือโอกาสขอไปเที่ยวด้วย สำหรับอุทยานแห่งชาติ Lake Arrowhead นี้อยู่บนยอดเขา รถยนต์จึงแล่นขึ้นภูเขาซึ่งมีบางตอนสูงชันพอสมควร 2 ข้างถนนขึ้นเขาจึงสวยมาก บางช่วงมีที่จอดรถยนต์ให้ดูทิวทัศน์ในตัวเมืองได้ รถยนต์แล่นจากวัดถึงอุทยานแห่งชาติ Lake Arrowhead ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 45 นาที คุณบุญชูแวะสำนักงานบริการให้เช่าบ้านพัก เพื่อขอดูบ้านเช่า เขาให้ลูกกุญแจไปเปิดบ้านตัวเอง บ้านเช่าเป็นแบบบ้านตากอากาศ ตั้งอยู่ตามเชิงเขาและริมทะเลสาบ Arrowhead ซึ่งมีอยู่มากมายหลายหลัง บ้านที่พวกเราไปดูเป็นบ้าน 2 ห้องนอน มีเตาผิง ห้องครัว อุปกรณ์ทำครัวและตู้เย็น ถ้ามานั่งอยู่สัก 2 ถิ่นก็ทำอาหารรับประทานเองได้ นับว่าสะดวกดีมาก

จากนั้นคุณบุญชูให้ผู้เขียน และบุตรชายของผู้เขียนเดินดูทิวทัศน์ของทะเลสาบ Arrowhead และร้านขายของที่ระลึกไปพลางก่อน เพราะคุณบุญชูต้องไปติดต่อเรื่องรายละเอียดในการเช่าบ้านอีกครั้ง ผู้เขียนจึงมีโอกาสชมความงามของทะเลสาบ ซึ่งนับว่าแปลกมากที่ทะเลสาบอยู่บนยอดเขา ผู้เขียนได้สอบถามคุณบุญชูภายหลังจึงทราบว่าทะเลสาบ Arrowhead นี้คงเคยเป็นปล่องของภูเขาไฟมาก่อน นับว่าน่าเป็นเช่นนั้น ในทะเลสาบมีเรือพายให้เช่าไปเที่ยวในทะเลสาบ และมีนกเป็ดน้ำเป็นจำนวนมาก พวกเราจึงซื้ออาหารไปโปรยให้นกเป็ดน้ำกินด้วย แต่พวกเราชื่นชมความงามของธรรมชาติอยู่ได้ไม่นานเพราะอากาศเริ่มหนาวมากขึ้น ต้องเข้าไปเดินชมสินค้าของที่ระลึกในร้านค้า ซึ่งมีอยู่มากมายหลายร้าน เมื่อรู้สึกเมื่อยล้าจึงเข้าไปดื่มกาแฟร้อนๆ ในร้านอาหาร จึงรู้สึกคลายหนาวไปได้บ้าง คุณบุญชูมารับพวกเราเมื่อเวลา 17.00 น.เศษซึ่งเริ่มมืดแล้ว ขณะขับรถยนต์ลงจากภูเขาเห็นแสงไฟในตัวเมืองระยิบระยับเหมือนมองจากเครื่องบิน ทำให้นึกถึงเวลานั่งรถยนต์ลงจากวัดพระธาตุคอกยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่

คุณบุญชูขับรถยนต์ไปแวะศูนย์การค้า Fedco เพื่อซื้อของ แวะซื้ออาหารจานด่วนและเครื่องดื่มไปรับประทานที่วัด ถึงวัดราว 2 ทุ่มเศษ เห็นพระภิกษุและสาธุชนเพิ่งเสร็จจากการปฏิบัติธรรมพอดี

ที่ทำการไปรษณีย์

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ 4 ธันวาคม 2539 ผู้เขียนออกไปเดินชมหมู่บ้านชาวเม็กซิกันใกล้ๆวัดอีก ตอนสายไปสนามบินเพื่อส่งเพื่อน 2 คนกลับเมืองไทย ส่วนผู้เขียนกับบุตรชายจะกลับวันที่ 6 ธันวาคม ทางบริษัททัวร์จองตั๋วเครื่องบินให้ได้นี้เพียง 2 คน ผู้เขียนจึงมีโอกาสอยู่ต่อได้อีก 2 วัน ได้ประสบการณ์เพิ่มเติมอีก คือหลังจากกลับจากสนามบินแล้ว ในตอนบ่ายคุณบุญชูจะไปทำการไปรษณีย์เพื่อส่งจดสาร “ดวงแก้ว” ให้สาธุชนคนไทยในอเมริกา ผู้เขียนจึงขอติดรถยนต์ไปด้วย

สำหรับจดสาร “ดวงแก้ว” เป็นจดสารรายเดือนที่ทางวัดจัดทำขึ้นเพื่อเผยแพร่ธรรมะ เช่น แนะนำหลักธรรมมาใช้แก้ไขปัญหาชีวิตและเสนอข่าวสารประชาสัมพันธ์ของวัด เป็นต้น รูปเล่มกระดาษครีเด้น 32 หน้า ต้องส่งทางไปรษณีย์ถึง 3000 กว่าฉบับ เมื่อไปถึงที่ทำการไปรษณีย์คุณบุญชูต้องแยก Address ตามเมืองที่มีรหัสไปรษณีย์เหมือนกัน เพื่อจะส่งได้รวดเร็ว ค่าส่งเพียงฉบับละ 16 เซ็นต์ ผู้เขียนถือโอกาสไปเดินชมบริเวณที่มีการส่งจดหมาย ได้ซื้อแสตมป์ซึ่งมีจำหน่ายเป็นชุด ผู้เขียนซื้อมาเป็นทีละที 2 ชุด และพบที่จำหน่ายแสตมป์ด้วยวิธีหยอดเหรียญ จึงถือโอกาสหยอดเหรียญเพื่อซื้อแสตมป์มาเป็นทีละทีอีกด้วย กลับมาถึงวัด 5 โมงกว่าเริ่มมีดึกแล้ว

เครื่องซักผ้าแบบหยอดเหรียญ

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ 5 ธันวาคม 2539 ออกไปเดินถ่ายรูปสถานที่ต่างๆไกลจากวัดราว 1 กิโลเมตร ถ้าไปไกลกว่านี้เกรงว่าจะหลง ได้พบเห็นและถ่ายรูปสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น ร้านให้เช่าเครื่องซักผ้าซึ่งมีเครื่องซักผ้ามากมายหลายเครื่อง เวลาจะใช้ก็ใช้หยอดเหรียญ มีคนกำลังใช้อยู่หลายคน ระหว่างรอก็อ่านหนังสือพิมพ์ไปด้วย ในเมืองไทยยังไม่มีบริการเรื่องนี้ ถ้ามีคงมีผู้ใช้บริการแน่นอน ซึ่งสะดวกมาก เพราะถ้าซื้อเครื่องซักผ้าเครื่องหนึ่งราคาแพงมากพอสมควร

ขับรถไปซื้ออาหารตามสั่ง

อีกแห่งหนึ่งเป็นร้านอาหารมีบริการให้คนขับรถยนต์ไปจอดคนจุดสั่งอาหารได้ มีข้อความเขียนไว้ว่า “ORDER HERE” เมื่อสั่งอาหารแล้ว ก็ขับรถยนต์ไปจอดรอรับ. จุดที่รับอาหาร โดยไม่ต้องลงจากรถยนต์ ซึ่งเป็นบริการที่สะดวกอีกเช่นกัน เพราะไม่ต้องลงไปสั่งและซื้อในร้านอาหาร แต่ผู้เขียนมองว่าสะดวกสบายมากเกินไป ถ้ารีบเร่งก็นับว่าคุ้มกับเวลาที่มีค่าของคนอเมริกันกระมัง

คว้นพิษจากรถยนต์ในท้องถนน

ผู้เขียนเดินไปตามถนนคนเดินพบว่าไม่มีคว้นพิษจากรถยนต์ที่แล่นไปมา คนถือป้ายคำว่า “STOP” ที่ช่วยเด็กข้ามถนน และคนขับรถมอเตอร์ไซค์ก็ไม่มีที่ปิดจุกป้องกันคว้นพิษ เท่าที่สอบถามคนไทยพบว่าในอเมริกา รถยนต์ทุกคันใช้น้ำมันไร้สารตะกั่วและใช้กันมานานแล้ว ตามปั้มน้ำมัน มีแต่น้ำมันไร้สารตะกั่วขายอย่างเดียว จึงไม่มีปัญหาเรื่องคว้นพิษจากรถยนต์ในท้องถนน

เหมือนเมืองไทยเรา ผู้เขียนไม่ทราบจะทำไมเมืองไทยเราจึงไม่ให้ปั๊มน้ำมันขายน้ำมันไร้สารตะกั่ว อย่างเดียวเหมือนอเมริกา ตามท้องถนนจะได้ปราศจากควันพิษจากรถยนต์เสียที

ศูนย์การค้าอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

ตอนบ่ายคุณบุญชูขับรถยนต์พาบุตรชายของผู้เขียนไปซื้ออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ ศูนย์การค้ามีชื่อว่า”Fry Electronics” ผู้เขียนขอไปด้วยอีก พบว่าเป็นศูนย์การค้าที่ขายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ใหญ่มาก มีสินค้ามากมายที่ผู้เขียนไม่รู้เรื่อง ที่รู้เรื่องบ้าง ก็มี เครื่องมือเครื่องใช้ในบ้านซึ่งมีรูปแบบสมัยใหม่ จะซื้อมาใช้บ้านเราก็ชนมาไม่ไหว จึงเดินชมผ่านไป เมื่อรู้สึกเมื่อยจึงแวะรับประทานอาหารว่างและดื่มกาแฟ เพราะบุตรชายเขามีความสุขกับการเลือกซื้อสินค้าอยู่นานพอสมควร

ชมภาพยนตร์ 3 มิติ

คุณบุญชูได้พาผู้เขียนและบุตรชายไปชมภาพยนตร์ 3 มิติที่โรงภาพยนตร์ซึ่งมีชื่อว่า “Edward 21 Cinema” เป็นโรงภาพยนตร์ที่หรูหรามาก ห้องน้ำก็สะอาดมาก เข้าชมภาพยนตร์เรื่อง “L 5:First City in Space” เป็นระบบ IMAX คือเป็นแบบ 3 มิติ เวลาดูต้องใส่แว่นตาซึ่งเขามีไว้ให้ตามที่นั่ง ทำให้เห็นระยะใกล้ไกลชัดเจนมาก บางครั้งมาอยู่ตรงหน้าเราหรือใกล้ตัวเราทำให้อยากเอื้อมมือไปจับ ถ้าเป็นก้อนหินกลิ้งมาหาเราทำให้เราต้องหลบเพราะเกรงว่าจะมาชนเรา คือดูแล้วสมจริงมาก ค่าเข้าชมคนละ 8 เหรียญ ส่วนผู้เขียนเป็นผู้สูงอายุเสียค่าเข้าชมเพียง 7 เหรียญ แสดงว่าเขาเห็นใจผู้สูงอายุจึงลดราคาเข้าชมให้

ร้านหนังสือ

ดูภาพยนตร์แล้วเข้าไปชมร้านหนังสือใกล้ๆ โรงภาพยนตร์ ซึ่งเป็นร้านหนังสือที่หรูหรา มากเช่นกัน มี 2 ชั้นมีหนังสือมากมาย ถ้าอยากอ่านหนังสือเล่มใดก็เลือกไปนั่งอ่านได้ เพราะมีที่นั่งให้อ่านได้ มีคนนั่งอ่านอยู่หลายคน บางคนก็นั่งหลับ ผู้เขียนเคยเห็นร้านขายหนังสือบางร้านใน กรุงเทพมหานคร จัดที่นั่งให้ผู้สนใจนั่งอ่านหนังสือได้ แต่มีที่นั่งไม่มากนัก ผู้เขียนสนใจหนังสือท่องเที่ยวประเทศต่างๆ จึงลองไปค้นดูพบว่ามีหนังสือประเทศไทยหลายเล่ม แต่ละเล่มพิมพ์ดีมาก ทั้งรูปภาพก็สวยงาม

ออกจากร้านหนังสือแล้ว คุณบุญชูพาครอบครัวกลับวัด ถึงวัด 5 ทุ่มกว่า เตรียมเก็บเสื้อผ้าและสิ่งของต่างๆใส่กระเป๋า เพื่อเดินทางกลับเมืองไทยในวันพรุ่งนี้ กว่าจะได้เข้านอนราตรี 1 ของวันใหม่ อากาศไม่หนาวมากนัก

เดินทางกลับ

รุ่งขึ้นวันที่ 6 ธันวาคม 2539 ซึ่งเป็นวันเดินทางกลับเมืองไทย รีบตื่นนอนแต่เช้ามืดเพื่อจัดกระเป๋าให้เรียบร้อยอีกครั้งหนึ่ง และทำความสะอาดห้องด้วย คุณบุญชูขับรถไปส่งที่สนามบินและอุบาสิกา 3 คนที่ช่วยงานวัดไปส่งด้วย คือ ผศ.สมใจ, คุณป้านิภาพรและคุณอ้อย เมื่อผู้เขียนผ่านการตรวจของ ตามกระเป๋าที่ถือติดตัวขึ้นเครื่องบินไม่มีปัญหาใดๆ แต่เมื่อถึงบุตรชายของผู้เขียนพบว่ามิสสัญญาดังหลายครั้ง ต้องเปิดกระเป๋าให้เจ้าหน้าที่ดู พบอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่ซื้อมา ต้องเสียเวลาชี้แจงอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ฟังเข้าใจแล้วจึงให้ผ่าน

เครื่องบินออกจากสนามบินลอสแอนเจลิสเวลา 12.45 น. ลาแล้วอเมริกาที่ผู้เขียนได้ทัศนศึกษา 15 วัน ซึ่งผู้เขียนถือว่าเป็นการทัศนศึกษาแบบประหยัด เพราะได้พักอยู่วัด เวลาไปทัศนศึกษาก็ติดรถของวัดไปบ้าง ติดรถเพื่อนคนไทยไปบ้าง นับว่าได้ประสบการณ์นำมาเขียนเล่าสู่ท่านผู้อ่านได้พอสมควร

เรื่องน่ารู้ในอเมริกา

จากการที่ผู้เขียนอยู่ในอเมริกา 15 วัน ยังได้พบได้เห็นและได้ฟังเรื่องต่างๆอีกมากพอสมควร ผู้เขียนจดไว้ตลอดเวลา จนมักคุเทศก์ถามผู้เขียนว่า กลับไปเมืองไทยแล้วจะไปเขียนหนังสือหรือ ผู้เขียนย้อนถามว่า รู้ได้อย่างไร มักคุเทศก์บอกว่าสังเกตก็รู้แล้ว เนื่องจากผู้เขียนไปถึงไหน พบเห็นอะไร มักคุเทศก์พูดเรื่องอะไร ก็จะจดไว้ทุกครั้ง ผู้เขียนขอนำมาเล่าให้ฟังตามลำดับไปนะครับ

การใช้โทรศัพท์ในอเมริกา

วันแรกไปถึงอเมริกา ขณะที่รอรถยนต์มารับที่สนามบินลอสแอนเจลิส ผู้เขียนเดินชมบริเวณสนามบินไปเรื่อยๆ และมาหยุดดูตู้โทรศัพท์สาธารณะ มักคุเทศก์คงคิดว่าผู้เขียนจะโทรศัพท์จึงแนะนำให้ใช้ Card Phone จะสะดวกกว่า พอไปถึงโรงแรมเขาก็นำมาขายให้ในราคา 25 เหรียญ เป็น Card Phone สำหรับคนไทยโดยเฉพาะ และเป็นบัตรมิตรภาพไทย-อเมริกันด้วย คล้ายๆกับ Pin Phone ของไทยเรา ใช้โทรศัพท์ถึงญาติพี่น้องทางเมืองไทยได้ 11 นาที และใช้กับโทรศัพท์สาธารณะได้ เวลาใช้ต้องกดหมายเลข 1-800-465-6146 ก่อน จากนั้นจะมีเสียงคนไทยให้กดรหัสใน Card Phone ของเรา แล้วจึงกดหมายเลขโทรศัพท์ที่เราจะโทร.ไป เช่นถ้าโทร.มาเมืองไทยก็กด 011-622 ตามด้วยหมายเลขโทรศัพท์ในเมืองไทย ถ้าโทร.ท้องถิ่น(ในประเทศ) ก็กดหมายเลขโทรศัพท์ได้เลย แต่ถ้าโทร.ทางไกล (ภายในประเทศ) ต้องกดเลขรหัสเขต + หมายเลขโทรศัพท์ เช่นถ้าโทร.ไปสถานกงสุลไทยในลอสแอนเจลิส ก็กด (213)9371897 ตัวเลข 3 ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บ คือเลขรหัสเขตโทรศัพท์ (AREA CODE) อันที่จริงเราจะใช้หยอดเหรียญก็ได้ ซึ่งมีโทรศัพท์สาธารณะให้หยอดเหรียญมากมาย แม้กระทั่งในโรงแรมก็มีเช่นกัน

มักคุเทศก์ยังแนะนำอีกว่า ถ้าจะโทรศัพท์จากห้องพักในโรงแรม จะต้องเสียค่าเปิดสาย ครั้งละ 10 เหรียญ ซึ่งแพงมาก จึงควรใช้โทรศัพท์สาธารณะดีกว่า ซึ่งพวกเราส่วนใหญ่ก็ใช้โทรศัพท์สาธารณะโทร.กลับเมืองไทยกัน ตอนเช้าก่อนออกจากโรงแรมเพื่อไปทัศนศึกษาในแต่ละวัน พวกเรามักจะรอคิวกันเพื่อโทรศัพท์กลับเมืองไทย

ขณะที่อยู่ที่อเมริกาผู้เขียนเห็นใบปลิวโฆษณาสินค้า รวมทั้งการโฆษณาสินค้าในหนังสือพิมพ์ มีหมายเลขโทรศัพท์นำด้วย 1-800 อยู่บ่อยๆ เหมือนกับการใช้ Card Phone ที่มักคุเทศก์ให้ชื่อ เวลาใช้ก็ต้องกด 1-800 นำก่อนเช่นกัน เพิ่งมาทราบตอนกลับเมืองไทยแล้วว่าเป็นการโทรฟรี โดยไม่ต้องเสียสตางค์แม้แต่เซ็นต์เดียว ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาต้องการให้บริการทางธุรกิจหรือโฆษณาขายสินค้าของเขา หรือบริการทางข้อมูลเพื่อมุ่งหวังให้ผู้สนใจหรือลูกค้าติดต่อสอบถามเข้ามาทั้งทางใกล้ทางไกล เช่น การบินไทยโฆษณาในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยในลอสแอนเจลิส ให้สอบถามรายละเอียดและสำรองที่นั่งได้ทางโทรศัพท์หมายเลข 1-800-426-5204 เป็นต้น ถ้าหากเมืองไทยมีบ้างจะดีมากทีเดียว ที่มีบ้างเช่นการแจ้งน้ำประปารั่วให้กด 1125 การสอบถามหมายเลขโทรศัพท์กด 13 เป็นต้น

หนังสือพิมพ์ภาษาไทยในลอสแอนเจลิส

วันแรกที่อยู่อเมริกา มัคคุเทศก์พาไปรับประทานอาหารไทยที่ร้านอาหารไทย ได้พบหนังสือพิมพ์ภาษาไทยวางให้คนไทยอ่านด้วย วันหลังๆมัคคุเทศก์และเพื่อนคนไทยพาไปรับประทานอาหารไทยที่ร้านอาหารไทยอีกก็พบหนังสือพิมพ์ไทยอีก ทราบว่าร้านอาหารไทยส่วนใหญ่จะมีหนังสือพิมพ์ภาษาไทยให้คนไทยอ่านด้วย ที่สถานกงสุลไทยก็มีเช่นกัน ผู้เขียนเห็นมีหลายฉบับที่ซ้ำๆกัน จึงขอมาเป็นทีระลึกด้วย วันกลับเมืองไทยจึงได้มาถึง 8 ฉบับด้วยกัน คือ **นิวซุมนชน**, **มติเสรี**, **ไทยแอลเอ**, **สยามมีเดีย**, **เสรีชัย**, **มหาชน ยู.เอส.เอ.**, **อินไซด์อเมริกา** และ **Thai Times USA**. บางฉบับพิมพ์ราคาขายไว้ด้วย เช่น **เสรีชัย** ขาย 0.50 เหรียญ ในแคลิฟอร์เนีย 1.50 เหรียญ ต่างรัฐ (และจำได้ว่า “หนังสือพิมพ์ไทยที่มียอดจำหน่ายสูงสุดในสหรัฐอเมริกา”), **ไทยแอลเอ** 25 เซนต์ ต่างรัฐ 75 เซนต์, **มติเสรี** แจกฟรีในรัฐแคลิฟอร์เนีย ต่างรัฐจำหน่ายฉบับละ 1 เหรียญ, **นิวซุมนชน** แจกฟรี ต่างรัฐ 1 เหรียญ บางฉบับแจกฟรีเช่น **สยามมีเดีย** บางฉบับไม่ได้แจ้งไว้ว่าจำหน่ายหรือแจกฟรี เข้าใจว่าแจกฟรีมากกว่า ถึงแม้จะแจกฟรีก็คงอยู่ได้ เพราะมีโฆษณามากพอสมควร การโฆษณาส่วนใหญ่เป็นธุรกิจของคนไทย เช่น ร้านอาหาร, ซื้อขายรถยนต์ เกาะพนัสนิรณนธ์, บริการซื้อขายบ้าน, บริการท่องเที่ยว, บริการและถนอมความงาม, รับส่งสินค้าทั่วโลก, สำนักงานทนายความ บริการเกี่ยวกับอุบัติเหตุ การเสียภาษี การต่อวีซ่า, ตลาดขายสินค้าไทย และซูเปอร์มาร์เก็ตสำหรับคนไทย เป็นต้น

สำหรับหนังสือพิมพ์ “เสรีชัย” ซึ่งพิมพ์จำหว่าว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงสุดในสหรัฐอเมริกานั้น มีความหนาถึง 42 หน้า หนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มีข่าวหน้า 1 เกี่ยวกับเมืองไทย

และทันสมัยพอสมควร บทความในฉบับก็เป็นเรื่องเกี่ยวเมืองไทยเช่นกัน จึงทำให้คนไทยในอเมริกาที่คิดถึงเมืองไทยได้คลายเหงาได้อย่างมากทีเดียว บางคนมาอยู่กับบุตรหลาน อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ได้ฟังหนังสือพิมพ์ภาษาไทยอย่างมากทีเดียว

นอกจากหนังสือพิมพ์ดังกล่าวแล้วผู้เขียนยังได้รับนิตยสารจากวัดไทยลอสแอนเจลิสมา ฉบับหนึ่งมีชื่อว่า “ดวงประทีป” เป็นนิตยสารรายเดือนของวัดไทยลอสแอนเจลิส จัดทำขึ้นเพื่อเป็นบริการการกุศล ส่งไปยังสมาชิกทั่วสหรัฐอเมริกา เพื่อเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ส่งเสริมวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย และเพื่อแถลงข่าวกิจกรรมของวัดไทยลอสแอนเจลิส เป็นนิตยสารขนาด 8 หน้ายก ความหนา 72 หน้า มีบทความของนักเขียนจากเมืองไทยหลายเรื่อง คนไทยในอเมริกาบอกรับเป็นสมาชิกได้ฟรี มีข้อสังเกตที่น่าสนใจอย่างหนึ่งคือ คณะผู้จัดทำได้แจ้งให้สมาชิกที่ย้ายที่อยู่ทราบว่าจะย้ายที่อยู่ให้แจ้งที่อยู่ใหม่ด้วย เพราะถ้าไม่แจ้งให้ทราบนิตยสารจะถูกส่งกลับ วัดจะต้องจ่ายค่าส่งกลับเป็นเงินมากกว่า 4 เท่าของค่าส่งปกติ ซึ่งเมืองไทยเราไม่ต้องจ่ายค่าส่งกลับ และยังส่งต่อไปยังที่อยู่ใหม่โดยไม่ต้องจ่ายค่าส่งเพิ่มอีกด้วย

จุดสารอีกฉบับหนึ่งมีชื่อว่า “ดวงแก้ว” เป็นจุดสารรายเดือนของวัดพุทธเมย์วูด จัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมบรรณาการแก่สาธุชนโดยไม่คิดมูลค่าเช่นกัน เป็นจุดสารขนาด 16 หน้ายก หนา 32 หน้า มีบทความธรรมะ และกิจกรรมของวัดพุทธเมย์วูดด้วย ส่งทางไปรษณีย์ให้คนไทยในรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นส่วนใหญ่ ช่วงที่ผู้เขียนพักที่วัดพุทธเมย์วูด คุณบุญชูซึ่งเป็นอุบาสกของวัดได้ไปส่งจุดสาร “ดวงแก้ว” ที่ไปรษณีย์พอดี ผู้เขียนได้คิดรถไปไปรษณีย์ด้วย พบว่าคุณบุญชูต้องแยกจุดสารที่ส่งตามรหัสไปรษณีย์ เพื่อจะได้ส่งถึงผู้รับได้รวดเร็วยิ่งขึ้น และเป็นการช่วยงานเจ้าหน้าที่ของเขาด้วย

วัดไทยในลอสแอนเจลิส

ตามที่คุณเขียนได้ไปอเมริการาวนี้ช่วงแรกเป็นบริการของบริษัททัวร์ ได้พักโรงแรมที่ทันสมัยพอสมควร การไปทัศนศึกษาก็มีมัคคุเทศก์พาไป ช่วงหลังพักที่วัดพุทธเมย์วูด ช่วยงานวัดบ้าง รับประทานอาหารของวัด เวลาไปที่วัดก็ติดรถของวัดไป และได้ติดรถยนต์ของเพื่อนคนไทยไปวัดไทยลอสแอนเจลิสด้วย จึงได้รู้จักวัดไทย 2 วัดด้วยกัน ซึ่งยังมีวัดไทยในวัดในรัฐแคลิฟอร์เนียอีกหลายวัดที่คุณเขียนไม่ได้ไป เช่น วัดป่านานาชาติ, วัดพุทธานุสรณ์, วัดพุทธจักรมงคลรัตนาราม, วัดพุทธปัญญา, วัดพุทธชิโนฮิลล์ และ วัดภูริทัตวนาราม เป็นต้น

ดังนั้นการไปทัศนศึกษาที่อเมริกา ถ้าหากจะประหยัดเงิน จะขอไปพักที่วัดไทยก็น่าจะทำได้ แม้กระทั่งการไปเรียนหนังสือ ถ้าหากจะไปพักที่วัดไทยก็จะประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากเช่นกัน เท่าที่ผู้เขียนทราบพบว่าบางคนไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีคนรู้จักก็ไปพักอยู่ในวัดไทย นอกจากนั้นวัดไทยยังเป็นสถานที่ที่คนไทยในอเมริกาไปพบปะสังสรรค์กัน ใช้เป็นสถานที่ประชุม และใช้เป็นสถานที่เลือกตั้งกรรมการสมาคม เป็นต้น วันที่ผู้เขียนไปวัดไทยลอสแอนเจลิสก็เห็นประกาศติดที่

ป้ายประกาศว่า จะมีการเลือกตั้งนายกสมาคมไทยแห่งแคลิฟอร์เนียภาคใต้คนใหม่ที่วัด และมีโปสเตอร์หาเสียงด้วย และวันนั้นผู้เขียนยังได้พบกับคุณอรุณ สิบญูเรือง ซึ่งเป็นนายกสมาคมที่กำลังจะหมดวาระอีกด้วย คุณอรุณบอกว่าเพิ่งพบปะกับสมาชิกของสมาคมเมื่อครู่ที่ผ่านมานี้เอง

การใช้เงินในอเมริกา

ธนบัตร มีขนาดเดียวกันและสีเดียวทั้งหมด ต่างกันที่ค่าของธนบัตร ซึ่งมี 1 - 2 - 5 - 100 - 1000 - 10000 เหรียญ ดังนั้นเวลาใช้จะต้องดูให้ถี่ถ้วนว่าตัวเลขอะไร อาจผิดพลาดได้ง่าย

เหรียญมี 4 ลักษณะที่แตกต่างกันทั้งขนาดและแร่ธาตุที่ใช้ทำ คือ เหรียญ 25 เซนต์ หรือควอเตอร์ เป็นเหรียญเงินมีสีที่ขอบเหรียญ ใช้สำหรับโทรศัพท์ได้ด้วย ถ้าโทรศัพท์ทางไกลในอเมริกา 25 เซนต์จะโทร.ได้ 3 นาที เหรียญ 10 เซนต์ หรือ ไดม์ เป็นเหรียญเงินเช่นกัน แต่มีขนาดเล็กและบางที่สุด เหรียญ 5 เซนต์ หรือ

นิกเกิล เป็นเหรียญขนาดใหญ่และหนากว่าเหรียญ 10 เซนต์ เหรียญ 1 เซนต์ หรือ เพนนี เป็นเหรียญทองแดงขนาดใหญ่กว่าเหรียญ 10 เซนต์ แต่เล็กกว่าเหรียญ 5 เซนต์ ดังนั้นการใช้เหรียญจึงต้องสังเกตให้ถี่ถ้วนเช่นกัน

ผู้เขียนพบว่าเวลาซื้อของมักจะได้รับเงินทอนเป็นเหรียญด้วยเสมอ แต่เวลาซื้อของมักไม่ค่อยใช้เหรียญกัน บางคนกลับมาเมืองไทยมีเหรียญเหลือกลับมามากมาย รวมทั้งตัวผู้เขียนด้วย โดยเฉพาะเหรียญ 1 เซนต์มีมากกว่าเหรียญอื่นๆ จะแลกเป็นเงินไทยก็ไม่ได้ เพราะทางธนาคารไม่รับแลกเหรียญ ดังนั้นเวลาซื้อของมักจะมีเศษเป็น 56 เซนต์ หรือ 13 เซนต์ ก็ควรใช้เหรียญที่มีอยู่ด้วย ผู้เขียนเพิ่งคิดได้เมื่อกลับมาเมืองไทยแล้ว การใช้เหรียญ 25 และ 50 สตางค์ในเมืองไทยก็เช่นเดียวกัน เวลาซื้อของตามศูนย์การค้ามักจะมีเศษสตางค์ 25 สตางค์ หรือ 50 สตางค์ ก็ควรนำเหรียญ 25 หรือ 50 สตางค์ไปใช้ด้วยด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาขึ้นรถเมล์หลายสายยังคิดค่าโดยสาร 3.50 บาทอยู่ ก็ควรใช้เหรียญ 50 สตางค์ ถึงเราไม่ใช่เขาก็ต้องทอนเหรียญ 50 สตางค์ให้ เรา เราก็เก็บมาบ้านมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนเก็บไว้มากมายไม่เคยนำไปใช้เลย